

Phần Một: Nạp Thiếp

Thiên hạ ngoài ngõ cứ râm ran bàn tán, biểu rằng chỉ dăm ba bữa nữa là cậu Cả nhà họ Kim sẽ vinh quy bái tổ.

Ngặt nổi, Triệu Vũ Phàm vốn dĩ chẳng ưa thích gì cái chuyện giàu nứt đổ đổ vách của nhà Chánh Kim. Phàm nghĩ bụng, em vốn phận thẳng hầu, thân ở đợ cho người ta thì đời nào được lấy một ngày thành thoi? Đêm hôm rông rã canh ba chưa kịp ráo mắt đã phải nghe tiếng ông Lớn bà Lớn rít lên chanh chua, hết quở trách đám gia nhân chuyện cây kiềng ngoài sân lại xoay sang hằn học việc bếp núc trong nhà.

Phận ăn của nhà người nào đâu có dễ gì cho cam...

Phàm tự nhủ, giá mà em chẳng phải thứ không cha không má, chẳng phải hạng không nơi nương tựa, thì có lẽ em cũng đã đường đường chính chính như cậu Cả Huân nhà này; được ra Bắc vào Nam, đi đâu cũng có kẻ hầu người hạ, trên dưới trăm bề cung phụng, chớ nào phải chịu cảnh thấp hèn cúi đầu làm tôi tớ cho thiên hạ xem khinh.

Gà gáy đã điểm canh năm.

Phàm lật đật quơ vội cái mũn vải thô vá chằng vá đụp quăng xuống cuối chõng tre. Em nghiêng mình soi bóng trước chiếc gương đồng ố mờ, liếc mắt mới thấy trong gương là hình ảnh thanh niên đương độ xuân thì. Ngoài quầng thâm mắt lẫn hai bên má hơi hốc hác, rõ ràng người đàn ông trong gương điển trai không khác gì mình tinh lớn trên màn ảnh lớn là bao.

Ở cái vùng huyện xá cách Sài Thành vài dặm như này, Phàm cứ như đoá hoa dại nở rộ trên đồng lúa. Nếu không phải bà đỡ trong xóm nói Phàm do vợ lão Triệu liều mạng trở mình sanh ra, có lẽ dân quanh đây đã lầm rằng em được bế về từ trại lính gần đây. Một người đàn ông đang độ đôi mươi dù mang phận nam nhi cũng chẳng cách nào lu mờ, cứ như bông thạch thảo mơn mớn giữa đồng cỏ tốt tươi. Đáng tiếc, Phàm mang phận nam nhi; nếu em sinh ra là phụ nữ, có lẽ sẽ có cậu Lớn bên mấy nhà khá giả đến xin rước em về làm vợ lẽ trong nhà.

Làm vợ lẽ của người ta cũng tốt, chí ít có quyền ăn có quyền tiêu, nào đã phải khom lưng hầu hạ cho chủ như phận ở đợ?

Vũ Phàm nhìn lên cuốn lịch Vạn Niên bé tí treo trên vách đất trong lòng thầm tính toán. Còn gần hai ngày nữa mới vẫn kì hành kinh...

Là đàn bà con gái, ắt hẳn đều hiểu cảm giác bụng dưới quặn thắt mỗi lần đến ngày khó chịu ra sao.

Nói Phàm là hạng đàn bà con gái thì chẳng đúng, mà bảo em là đàn ông lại không đành. Hồi vợ lão Triệu trở dạ, bà đỡ vừa đỡ lấy đứa trẻ từ trong bọc vải xô, suýt chút nữa đã kinh hồn bạt vía mà hét toáng lên. Cái hình hài ấy lạ lùng quá đỗi, đã chẳng giống mấy đứa con trai con gái thường tình trong làng mà phía dưới lại mang cả hai bộ phận sinh dục của hai giới tính.

Vợ lão Triệu nhìn đứa con mà lòng dạ rối bời, vừa khiếp hãi cái sự quái gở, lại vừa đau đớn xót xa. Dẫu cho thiên hạ có gọi nó là quái thai thì nó vẫn là giọt máu rút ruột, là khúc ruột của mẹ, làm sao mẹ nỡ xuống tay vứt bỏ hay dìm chết một sinh linh tội nghiệp cho đành? Lão Triệu ở gian nhà đất cũng lắc đầu ngao ngán.

Thành thử, từ bé cho tới năm lên bảy, Phàm được lão nuôi nấng dạy dỗ như một thằng con trai thực thụ, lại vứt em giữa một đồng con trai để em cứ vậy lớn lên. Thành thử, nếu chỉ nhìn bề ngoài, em chẳng khác mấy đứa con trai cùng tuổi là bao, chỉ khác một chỗ ở dưới quần lại có thêm hai khe thịt thừa thôi.

Với cơ thể quái dị này, Phàm trong lòng vừa hãi vừa sợ.

Phàm sợ nếu người đời tỏ tường cái bí mật tày đình này, biết em là thứ nam không ra nam nữ không ra nữ, liệu họ có mang em đi dìm lồng heo hay không?

Nghĩ đến cảnh bị người ta áp giải, tống vào cái lồng heo chật hẹp rồi dìm xuống giếng nước đục cho rảnh nợ đời, Phàm lại thấy cổ họng mình khô khốc.

Từ năm mười hai tuổi, Phàm đã mơ mộng một bước lên mây.

Nói em mơ mộng hảo huyền cũng tốt, chí ít nếu không thử, có lẽ cả đời em sẽ chỉ chôn thân nơi xó bếp làm người hầu kẻ hạ cho ông này bà kia, trở thành nhánh cỏ dại mọc người chà đạp. Nếu cậu Huân chịu để mắt tới em, nói không chừng chỉ nay mai, em sẽ một bước lên mây, chính thức trở thành con dâu ông Chánh. Có chút nhan sắc làm vốn liếng là đủ, hơn nữa, nếu có phúc hoài thai giọt máu của cậu Lớn, liệu nhà này có cho em được một chỗ đứng?

Phàm nghĩ, có là cậu Huân hay bất cứ chàng công tử nào, làm gì có ai cưỡng lại hương sắc được chứ?

Muốn thoát khỏi cái máng sành sứ tẻ, muốn một bước lên mây để ngồi mát bát vàng trong cái dinh thự họ Kim này, thì con đường ngắn nhất chính là trèo lên giường cậu Huân.

"Mày đi đâu đấy Phàm?" Chị Thanh nhìn em chằm chằm trước gương, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

"Chị hỏi làm gì? Việc của tôi, tôi cần báo cáo với chị chẳng?"

Thanh chép miệng, chị ta không tin lắm liền bước bước hẳn vào trong, mùi dầu mỡ từ dưới bếp bám trên người chị ta xộc lên làm Phàm hơi nhúm mày.

"Chắc! Tao nói cho mày hay, cái thói đồng đảng này mà lọt vào mắt ông Chánh thì liệu cái thân hồn. Đã làm lụng chậm chạp thì chớ, lại còn bày đặt xúc sấp thơm, ăn diện bóng bẩy. Mày tính mỗi chài bà nào trong cái nhà này hay sao mà hăng hái thế?"

Phàm bị Thanh mắng cho một trận liền tức giận không thôi. Thanh làm sao thấu được cái tâm can lắt léo của em? Chị ta làm sao hiểu, để tồn công tồn tại đến ngày hôm nay, em đã phải chờ biết bao lâu? Nếu chị ta biết đích đến của em chẳng phải bà cả hay mẹ Lan trong phủ mà lại là giường trong phòng phía Đông của cậu Huân, liệu chị ta có mắng em là đồ bùn vữa muốn trèo cao?

"Tôi nào có gan dụ dỗ mấy bà lớn chứ!"

"Nè chị Thanh, chị ở trong nhà này lâu hơn tôi, chị nói tôi nghe thử coi... Cậu Huân đi Tây mới về, diện mạo ra sao? Có phải cũng bụng phệ, mặt nọng giống ông Chánh thời trai trẻ không? Hay cậu nhà là kiểu miệng nam mô bụng một bồ dao găm như bà Cả phải không đa?"

Thanh nghe tới đó thì giật thót, chị ta đưa tay bịt miệng Phàm, mắt lác liêu nhìn ra hai bên vườn chuối.

"Mồ tổ nhà mày! Nói năng xằng bậy, lọt vào tai Bà Cả là ăn đòn gánh chớ chẳng chơi. Cậu Huân mà mày dám đem ra so với ông Chánh bà Cả vậy hả? Tao nói cho mày hay, cậu Cả nhà này không có giống ai hết trơn á. Cậu đi du học bên Pháp, tướng tá cao ráo, hào hoa phong nhã lắm. Người ta nói cậu có cái uy của nhà địa chủ hồi xưa rày không á, mà cái mặt thì... ôi chao, đẹp trai như mấy ông tài tử trên tờ chương trình chiếu bóng ở rạp Đa Kao vậy."

Phàm nghe tới đây bụng dưới liền hơi nôn nóng.

Em nuốt nước bọt, trong lòng tính toán, tháng ba oi ả, làm dâu họ Kim được ở nhà lọt mái đỏ, coi bộ, còn tốt hơn vạn lần so với nhà đất lọt mái tranh....

Chương 1: Vinh Quy Bái Tổ

Trước khi cậu Huân về nhà, cả Phàm lẫn đám gia nô trong nhà đều được bà Cả ra lệnh chuẩn bị rượu ngon lẫn thuốc hút. Thuốc Lào đen, Batos đỏ hay thuốc lá nội, mỗi loại một cây được cất bên gian trong, đã vẩy hơn chục lít rượu để lẫn nửa thùng rượu ngoại đã thơm tất sẵn sàng đón khách ngày mai.

Hơn chục người hầu kẻ ở chuẩn bị hết một buổi sáng, khi ngời tay mặt trời đã treo tận lưng, nhưng vì việc chưa xong xuôi nên liền bỏ qua bữa trưa.

Nguyên một ngày làm không ngời tay như vậy, Vũ Phàm nghĩ đến ngày mai cậu Cả về trong lòng liền phấn chấn hơn vài phần.

Mấy hôm rày, Phàm cứ vẫn vợ nhớ lại lời con Thanh thăm thì bên tai, rằng Cậu Huân vốn dĩ mặt thanh mày tú, diện mạo khôi ngô tuấn tú đến độ ai nhìn vào cũng biết ngay hạng công tử thế gia lầu các. Phàm dẫu đã có mấy năm lẫn lộn hầu hạ dưới mái nhà này, tận mắt chứng kiến bao nhiêu nhan sắc hương son của đám vợ lẽ nàng hầu. Kể thì diễm lệ đài các, người thì sắc sảo mặn mà, nhưng em vẫn không sao mường tượng nổi cái cốt cách phong lưu của Cậu Huân nó ra làm sao.

Chỉ riêng cái việc tơ tưởng đến chuyện một mai được đường đường chính chính làm vợ Cậu Huân, làm người đầu ấp tay gối với thiếu gia quyền quý ấy cũng đủ khiến em thấy mình như kẻ điên ôm mộng giữa ban ngày.

Phàm nhìn theo cánh cửa sơn son ở phía gian chính, trong lòng lại thầm quyết tâm.

Cái Liên hay con Đào, bất cứ kẻ nào cũng có ngày phải nhún nhường trước em, gọi em là chủ nhân của cái phủ Chánh tổng này...

.

Đúng mười giờ rưỡi, nắng từ hướng Đông lên tới đỉnh ngọn tre, cả huyện nghe thấy từ phía đầu lộ vang lên tiếng còi xe vang lẫn trong tiếng pháo giầy nổ to.

Bà Cả ngày thường vốn ăn chay niệm Phật, lúc nào cũng khoác lên mình một thân áo dài màu cánh gián, tay mân mê chuỗi hạt bồ đề nay lại phá lệ bận chiếc áo bà ba bằng lụa Hà Đông màu củ môn. Nếu nhìn không lầm, ắt hẳn hôm nay bà đặc biệt thoa thêm một lớp phấn móng trên mặt, dưới cổ lại là chuỗi ngọc trai sáng trưng. Ông Chánh Kim cũng vận bộ

áo dài khăn đóng màu gấm đen quyền quý, tay cầm cây gậy ba-toong bịt bạc, hối hả bước ra thềm trước nhà.

Thanh niên ước chừng độ mười tám đôi mươi bước xuống. Gương mặt hấn tuy mang nét thư sinh trời gà không chặt, nhưng chỉ riêng đôi mắt lạnh lùng lẫn hàng lông mày thanh thú nhìn qua liền biết rằng tâm tư người này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Cậu Huân trong miệng lưỡi thiên hạ, hoá ra lại là một cậu chàng trông có vẻ yếu đuối, nhưng vai to chân dài toát ra cái uy của hạng công tử thế gia có ăn có học, được tiếp xúc với con chữ từ sớm.

Phạm quỳ phía sau, trái tim em không khỏi đập mạnh khi nhìn lên con mắt của cậu Huân.

Bà Cả lật đặt bước tới, bà xúc động vỗ nhẹ vào tay Huân, mừng mừng tủi tủi nói.

"Huân! Con về rồi đó hả con? Trời Phật phù hộ, nhà ta phước lớn nên con cái được nhờ."

"Lũ bay chết trên ra đó làm gì? Đứa thì bụng nước trà sen, đứa thì lo bụng thau nước ấm ra cho cậu Cả rửa mặt. Đã bảo chuẩn bị từ sáng mà sao giờ này vẫn đứng đực ra thế kia còn làm ăn gì? Muốn nhịn cơm cả lũ hay sao!"

Đoạn, bà quay lại nhìn Huân, nét mặt dịu hiền hẳn đi.

"Vào nhà đi con, vào với má. Ba con và mấy mợ đã đợi sẵn trong sảnh, rượu ngoại thuốc thơm má đã bày biện đủ đầy. Từ nay về nhà rồi, con cứ việc nghỉ ngơi, mọi chuyện trong cái dinh thự này, má kêu gia nhân thu xếp cho con cả rồi."

Bà Cả liếc mắt sang phía Phạm đang quỳ phía sau ra lệnh.

"Thằng Phạm! Mày đứng trên trời đó làm gì? Còn không mau lại bụng lấy cái va-li với đồng đồ đạc của cậu Cả vào phòng."

"Cất đồ xong thì đứng đó chờ lệnh, cậu Huân có sai bảo gì thì phải dạ thưa cho ngọt, nghe chưa?"

Lúc này Phạm đang cúi thấp đầu, dĩ nhiên bà Cả nào biết em vừa liếc mắt khinh bỉ bà, trong lòng không nhịn được mắng nhiếc cái thứ mụ già mất nết sáng sớm đã hoành hoẹ, cứ coi đây xem tôi leo lên giường con trai bà ra sao!

Cứ chờ đấy...

.

Tin cậu Huân hồi hương sau mấy năm dùi mài kinh sử bên trời Pháp chẳng mấy chốc đã bay xa khắp các tỉnh thành, làm xôn xao cả những tư dinh kín cổng cao tường. Vốn dĩ ông Chánh Kim đã có mối giao hảo với giới quyền quý Sài Thành nên danh tiếng của quý tử nhà họ Kim lại càng thêm phần lẫy lừng, hầu như nhà nào muốn có mối làm ăn trong ngành cao su phải thông qua nhà họ Kim một tiếng. Các cô tiểu thư đài các vốn quen thói kén cá chọn canh, nay nghe phong phanh thiên hạ nói về một vị công tử vừa tuấn tú khôi ngô, lại giỏi giang chữ nghĩa, trong lòng liền không khỏi nảy sinh nỗi tò mò.

Các cô nghĩ bụng, hạng càn vàng lá ngọc như mình, nếu được gặp mặt cậu cả nhà Chánh Kim một lần thì cũng chẳng mất mát gì. Ngược lại, nếu để lỡ mất cơ hội kết thân, hay chậm chân trong chuyện mai mối với một mối hời hiếm có khó tìm như Cậu Huân, há chẳng phải là uổng phí mối lương duyên này hay sao?

Tiệc rượu tại tư dinh ông Chánh Kim kéo dài tới tận nửa đêm mới chịu tàn canh. Vậy mà chỉ mới chớm canh rượu đầu, cậu Cả Huân đã cáo lỗi cùng quan khách, lấy cớ đường xa mệt mỏi để xin phép lui về phòng sau nghỉ ngơi.

Kim Chu Huân bên ngoài cố tỏ ra điềm tĩnh, nhưng rượu gạo tự nấu so với rượu trái cây ủ bên Pháp mạnh gấp trăm lần, khiến dù là người bình thường tỉnh táo cũng rất dễ rơi vào cơn say. Chu Huân cố gắng mò mẫm tìm đường về phòng, nhưng bước thấp bước cao, chân như có chì, mỗi bước đi đều vô cùng chập vấp. Trước mắt hắn chỉ còn một mảng đen xen lẫn vệt mờ mờ từ đèn lồng đỏ treo quanh gian phòng phía Đông. Kim Chu Huân cứ vậy mò mẫm trong bóng tối, nào biết bản thân lại được bóng người thấp hơn mình mấy phân vòng tay qua cổ diu về phòng.

Nặng quá...!

Lúc lén lút trốn khỏi phòng tiệc, Vũ Phàm không dám để quá nhiều người biết. Xem chừng đúng như người ta nói, đàn ông khi say là mất lý trí nhất, tửu lượng của loại công tử trời gà không chắt này lại càng tệ hại hơn. Lại nói, nếu em không nhanh tay nhanh chân, có lẽ cậu Huân đã sớm ưng ý tiểu thư nhà nào đó rồi kết hôn sinh con. May thay, lúc cậu Huân say quá muốn về lại phòng, lại có người khuấy vai em ra hiệu, Phàm mới theo kịp hắn.

Nếu em là con gái, nếu em có gia đình hậu thuẫn như các nàng, liệu em có phải hèn mọn chuốc rượu chủ nhân để leo lên giường cậu Huân không?

Là em bị ép, bắt đắc dĩ mới phải dùng chiêu hạ tiện này.

Sau khi chốt cửa phòng đâu vào đấy, em gồng hết sức bình sinh, đỡ lấy người cậu Huân rồi từ từ đặt hắn nằm xuống giường. Cái bộ dạng say sưa quên trời đất này của cậu Huân làm cho Phàm không tài nào hình dung nổi, rốt cuộc cái thân phận con ở như em có cái phước phần lớn tới cỡ nào mà lại dám cả gan bày mưu tính kế, lừa cả cậu Lớn nhà mình lên giường cho đặt?

Em cứ đứng trân trân nhìn gương mặt thanh tú, ngày thường vốn lạnh lùng nghiêm nghị mà nay vì hơi men dấm rượu nên đã đỏ lựng lên tới tận mang tai mà lòng ngổn ngang trăm mối. Đứng lặng yên ngắm nghía một hồi lâu, sau một chập do dự, đắn đo dūr lằm, Phàm mới lấy

hết can đảm, run rẩy thò bàn tay thô ráp của mình vào sâu bên trong vạt áo vải bố đang mặc.

Từ một cái túi nhỏ may bằng vải thừa bên trong áo Phàm lôi ra một gói giấy báo bên trong chứa thứ bột trắng mịn không hương. Món hàng này tốt không ít tiền xu, nhưng nếu mọi chuyện thành công trót lọt thì chút tiền này bỏ ra hoàn toàn xứng đáng.

Khi khuấy nhẹ thứ bột trắng ấy vào chén sứ, nó liền nhanh chóng tan ra trong nước. Em cần thận nhấp một ngụm nhỏ rồi mới lại gần người đang nằm trên giường.

"Cậu Huân ơi... Cậu say quá rồi, để em đỡ cậu dậy uống chút nước cho tỉnh táo."

Bởi vì ít khi uống rượu, khi say lại càng mù mờ nên Kim Chu Huân không nhận ra người trước mắt là ai.

"Ai đó... là đứa nào?"

Thấy Chu Huân nửa tỉnh nửa mê không nhận ra ai, Phàm bèn đánh liều nâng uống cạn chén nước đã pha thuốc rồi nhanh chóng ịn môi lên bờ môi nóng rực của người đối diện. Chu Huân trong cơn say chỉ cảm thấy làn môi thô ráp cứ vậy chạm vào cánh môi mềm mại của mình, lại mang theo dòng nước mát lạnh nhanh chóng xoa dịu cái nóng của rượu.

"Ha..."

"Cậu ơi, em là Phàm, là thằng hầu trong nhà này đây. Xin cậu thương em với, phận hèn này vừa gặp đã thăm thương trộm mến cậu Huân nhưng không dám bày tỏ, chỉ riêng đêm nay xin cậu yêu em lấy một lần."

"Trời xui đất khiến, đêm nay Cậu say, lòng em lại hóa dại. Chỉ riêng đêm nay thôi, xin cậu hãy nhắm mắt coi em như con điểm chơi qua đường, yêu lấy em một lần cho thỏa nỗi mong chờ bấy lâu... Dẫu mai này cậu có đánh, có giết, hay đuổi em ra khỏi dinh thự này, em cũng cam lòng không oán không hận."

Kim Chu Huân vì say nên nghe không rõ lời người này nói gì, chỉ là sau khi được người này mớm nước, bụng dưới lại râm ran lửa đốt.

Hắn nhìn không rõ gương mặt người này, chỉ biết rằng giọng nói của người tự xưng là Vũ Phàm này rất dễ nghe, khiến cái thú tính trong lòng hắn trở dậy.

Lòng không muốn, nhưng lửa nóng cứ hừng hực trong người, đốt cháy cả chút lý trí cuối cùng còn sót lại.

Nhưng hắn không biết em là ai, mí mắt lại nặng trĩu không cách nào mở ra được.

Ngay lúc này, Huân không biết lòng mình là gì.

Hắn nhìn trần trời vào bờ môi mọng đang run rẩy và đôi mắt chứa chan tình ý giả tăng của đứa đầy tớ mặt hạng.

Có lẽ cơn say đã hành hạ hấn, khiến đầu óc hấn mù mờ hoặc do chính tâm hấn chưa định.

Cái tội nghiệt đều do dâm dục mà ra.

Yết hầu Kim Chu Huân khẽ động. Nào có riêng gì Chu Huân, ngay chính bản thân em cũng đang cảm nhận được cơ thể mình phản bội chủ nhân nó. Cái miếng thịt thừa nghiệt súc nằm ẩn khuất dưới háng em bắt đầu rỉ ra những giọt nước nhờn nhụa, nóng hổi khiến cái háng em tê dại Phàm rùng mình, đôi chân em bủn rủn, chẳng còn sức đứng vững mà ngã hẳn lên người Chu Huân. Nhớ lại những đêm tắm muộn bên giếng khơi, chỉ cần đầu ngón tay em tình cờ lướt qua cái hạt đậu nhỏ nhô ra phía sau mu là cả người em đã run rẩy bất loạn không thôi. Huống hồ đêm nay, giữa gian phòng phía Đông Chánh tổng Kim em lại nằm cạnh dương vật của cậu chủ đã cứng đến đau.

Quả nhiên người đời nói chẳng sai.

Muốn đánh thức cái máu đàn bà sâu bên trong một con người, thì mùi hương đàn ông chính là thứ tiên dược hiệu quả nhất.

Cái mùi nam tính nồng nặc quyến với hương nước hoa Pháp từ người cậu Huân xộc vào thẳng vào mũi Phàm, khiến em cảm thấy đầu mình lâng lâng như kẻ say thuốc phiện. Nếu người đời thấu em, sẽ thấy cái khó của em. Đứng trước dục vọng và cả cơ hội đổi đời, cái tham lẫn át cái sợ. Phàm ôm hi vọng thứ phụ nữ trong mình sẽ hoài thai, để cái phần thân thể quái thai kia được lấp đầy bằng thứ dục vọng cuồng điên của cậu chủ Huân.

Đã nói về chuyện giường chiếu, dường như cái này đã in sâu vào trong tiềm thức đàn ông, đúng là không thầy vẫn hay. Hấn đẩy Phàm xuống phía dưới mình, cả thân trên đè lên người em, đôi tay không một vết chai miết nhẹ lên môi em. Hấn không biết người dưới thân là ai, có lẽ là một tiểu thư nhà quan, hay một con hầu nào đó trong phủ.

Huân không quan tâm.

Huân chưa từng đặt chân vào nhà thổ, chưa từng biết mùi đàn bà, nhưng bản năng đàn ông trong hấn lại đang không ngừng kêu gào. Chu Huân chỉ biết một điều rằng hấn phải lột sạch người bên dưới ra, dùng dương vật cứng rắn chọc nát cửa mình sông nước của em.

Hấn thô bạo luồn năm ngón tay trắng trẻo vào mái tóc Phàm, nắm chặt lấy rồi giật mạnh ra sau muốn bẻ gãy chút kiêu hãnh cuối cùng của đứa đầy tớ. Nụ hôn của cậu Huân đối với Phàm mạnh bạo như đang trao em chút men rượu còn vương vẩn nơi đầu lưỡi, muốn giữ em thật chặt bên mình bằng chút mật ngọt khi thân xác giao nhau. Với người không được yêu không được thương nhưng em, khi bị đàn ông trao cho chút tình yêu liền run rẩy không tự chủ, hàm răng dưới vô tình cắn nhẹ lên bờ môi mỏng của Chu Huân.

Hành động vô lễ này chẳng những không chọc giận Chu Huân, trái lại càng khiến hấn có cảm giác muốn ném sạch kẻ này từ đầu đến chân.

"Em muốn được tôi yêu đến thế sao? Là thật lòng yêu tôi, hay muốn leo lên giường tôi để ngồi lên vị trí bà cả tương lai nhà họ Kim?"

Nghe những lời từ miệng cậu Huân, trong lòng Vũ Phàm không khỏi ớn lạnh. Chút tâm tư hèn mọn này của em quả nhiên bị cậu cả nhìn thấu. Há chẳng, người đàn ông này vẫn đang tỉnh táo và để mặc em trèo lên giường mình như một gái điếm trong nhà thổ?

Nếu không phải mùi rượu ngai ngái trên người cậu Huân, có lẽ em sẽ làm tưởng bản thân bị người này lừa vào tròng.

"Cậu Huân, em..." Phàm vừa nói, hai cánh tay liền vươn ra ôm mặt hấn đỡ dành. "Kẻ hèn này là thật lòng thật dạ thương cậu, người ta còn giữ lần đầu đời cậu, sao cậu nỡ lòng nào nghi em là dòng hư đốn!"

"Chỉ có cậu không để ý đến em, chứ phía dưới em lúc nào cũng nhớ thương cậu cả."

"Ngoan, để tôi yêu em..."

Chu Huân dứt khoát giật phẳng dải dây lưng bằng vải xô rẻ tiền. Khi quần nâu vải bó được tụt xuống phân nửa, đôi chân thon dài trắng tuyết lẫn thịt đùi săn chắc cứ thế phô ra dưới ánh đèn dầu lờ mờ.

Phàm nín thở.

Cái khí lạnh của Sài Thành về đêm phả thẳng lên da thịt trần trụi, nhưng ánh mắt của cậu Huân lại như dao sắc cẩn thận cửa từng lớp nguy trang của em bóc tách thành những miếng thịt vụn. Hai má của Phàm hây hây đỏ.

Thật không hiểu nổi, rốt cuộc vì xuân được quá mạnh, hay vì em bị cậu chủ nhìn đến ngây ngốc nên cái lồn dưới háng mới khó chịu đến vậy.

Chu Huân nhìn kĩ dưới háng Phàm một lượt, nét sững sờ trên mặt hấn đã bán đứng hấn ra sao. Gã khẽ khàng luồn những ngón tay thon dài, trắng trẻo lẫn mồ xuống dưới háng em. Đầu ngón tay Chu Huân mang theo hơi nóng từ rượu mạnh lẫn thuốc kích tình muốn mân mê trên chọc cái lồn trinh trắng, nhưng bởi chủ nhân nó rất dễ e ngại nên đùi trắng nõn muốn khép lại để ngăn người lạ xâm nhập.

Huân nhìn người bên dưới vẫn đang ngại ngùng, trong người như có ma xui quỷ khiến, cổ họng bỗng trở nên khô khốc. Hấn không kìm được sự căm dỗ trần trụi của nhục dục, nhất thời vươn cái lưỡi nóng hổi ra liếm láp lấy núm ti hồng hào của đứa đầy tớ. Đầu ti nhỏ nhắn như hạt đậu đỏ, vốn dĩ là vùng cấm địa chưa từng bị bàn tay hay môi lưỡi đàn ông chạm đến, nên nhất thời cứ đỏ ra như kẻ mất hồn. Nhưng chỉ cần đầu lưỡi của Chu Huân liếm qua liếm lại trên chọc, nó ngay lập tức tê dại đến điên người.

Nhũ hoa dâm đãng bị chọc cho dựng đứng, Phàm cảm thấy hơi lạ, miệng em thoát ra tiếng rên rỉ.

"Cậu ơi... Cậu làm gì em... sao mà lạ quá... Cậu ơi..."

Chu Huân lúc này đã hoàn toàn bị bản năng đàn ông chi phối. Hắn rất phối hợp dùng bàn tay trái trắng trẻo không một vết chai sạn thông thả mò xuống dưới háng Phàm lúc này vốn đã bị hắn cạo xát đến mức ướt đầm, nước dâm rỉ ra nhầy nhụa cả một vùng nệm gấm.

Vốn dĩ Chu Huân du học nước ngoài gần ba năm, hẳn chẳng mấy bận tâm đến chuyện trinh tiết hủ lậu của thói đời, nhưng ngặt nỗi cái bản năng giống đực chảy trong huyết quản lại khiến hắn cảm thấy sôi sục một niềm tự hào.

"Ngoan, để tôi thương em, để tôi làm em sướng, nhé?"

Vũ Phàm nghe cậu Huân nói vậy trong lòng cũng nhộn nhạo. Tuy lần đầu có người đàn ông nói sẽ yêu thương em khiến em xấu hổ không thôi, nhưng em biết trước hết phải lấy lòng cậu Huân, sau đó mới đường đường chính chính trở thành con dâu nhà họ Kim. Bàn tay cậu Huân to bè, nhưng người đọc sách lâu năm, người có thể hàn dưới tác dụng của rượu mạnh lẫn thuốc kích thích thì cũng phải nóng hổi như than hồng, cứ thế vục vào giữa hai chân Phàm, đã vậy hắn chẳng buồn an ủi chim nhỏ phía trước của em, hai tay cứ thế lân la, mơn trớn, rồi mặc sức mân mê mép môi âm hộ hồng nhợt.

Huân đưa lưỡi vục xuống háng người nằm dưới đệm gấm. Khi Phàm kịp hoàn hồn thì cái lưỡi hư đốn của cậu Huân đã chọc nhẹ lên phần gốc hột le đang nhô lên. Đường như âm đạo đáng thương biết có người đang muốn trên chọc nó nên mới nhanh chóng cứng lại đối mặt với đầu lưỡi để mặc tên gian phu dùng lưỡi gầy nhẹ vào cái đỉnh nhạy cảm nhất của mầm thịt bé bỏng. Nếu cậu Huân cứ vậy trên chọc âm vật nhạy cảm, có lẽ bướm non của Phàm chưa nếm trải mùi đời đã bị hắn liếm cho sướng rơn cả người.

Giá như ngọn đèn dầu ở phòng ngủ phủ huyện sáng như ngọn đèn huỳnh quang bên gian chính, có lẽ đập vào mắt Chu Huân giờ này chẳng phải bóng tối lờ mờ, mà là âm hộ non tơ còn trinh nguyên bị hắn liếm đến ướt sũng, toàn bộ môi lớn lẫn môi nhỏ đều run rẩy động đậy tỏ rõ ý định muốn trốn tránh. Đáng tiếc chủ nhân nó lại chẳng hiểu nổi ý nó, bởi lúc này em một mực muốn cậu Huân sướng hạnh em, muốn nhờ uy cậu Huân đưa em lên làm con dâu nhà này nên chỉ đành mặc kệ bướm non khó chịu vẫn cố hầy mu kẻ sát miệng hắn hơn nữa.

"Ừ... hức... ưm..."

"Hộc... hộc... Cậu Huân... em lạy cậu... cậu liếm em s-sướng... hức..."

Cố nói với người say đến mấy cũng chỉ là công dã tràng, càng nói, hắn lại càng nghĩ là đưa nhà thổ phía dưới càng cố kiêu khích hắn làm liều, vậy nên đầu lưỡi cứ như rấn nước vô tình sục xạo qua từng vách thịt mỏng manh với mong muốn tìm kiếm nước nguồn.

"Phàm tan ra mất... Ừ... hức... cậu Huân... cậu Huân ơi!"

Bướm non bị cậu Huân liếm đến chảy nước dâm đầm đìa cả giường, em dù có muốn trốn tránh, nhưng lại chẳng nổi.

Cậu Huân bắt ngờ liếm quanh bướm non thêm vài cái, luyến tiếc cắn nhẹ lên môi lớn ướt sũng, lại tò mò vỗ thật mạnh lên gò mu dâm dật vài cái. Trước khi dứt ra, hắn còn cố ý thè lưỡi liếm sượt qua mép hoa một lần cuối nhằm thu trọn dâm dịch tanh tưởi nơi hạ bộ vào khoang miệng rồi mới chịu buông tha em.

"Ngày thường em làm như nào để thỏa mãn chỗ này? Nói tôi nghe."

"Cậu chủ... e-em không có huhu... em không dám... vì nhớ đến cậu nên lồn dĩ mới nứng... Cậu đừng có trách tội thân em..."

"Cậu Huân..."

Vốn dĩ phép lịch sự của Kim Chu Huân khiến hắn cảm thấy những lời ô uế đến từ miệng lưỡi người đời là một nỗi sỉ nhục, nhưng mấy lời dâm tục phát ra từ môi người dưới thân lại đem cho hắn cảm giác thỏa mãn cái con thú hoang dại trong hắn, thỏa mãn cả cái tôi trong sâu thẳm Huân. Cho dù hắn có học cao đi chăng nữa, bản chất hắn vẫn là đàn ông, vẫn là nòi đực muốn làm chủ con cái dưới thân mình, muốn ép em phải phục tùng mình bằng mọi giá. Hắn thỏa mãn lấy hai đầu ngón tay moi móc chút dịch dâm nhầy nhụa từ trong lỗ âm đạo muốn nường theo đó để tìm đường cho dương vật cứng rắn của mình đâm vào.

Quy đầu so với ngón tay đúng là một trời một vực. Khi phần da mềm mềm nóng bỏng từ đầu dương vật cọ cọ lên xuống chẻ cựa mình ra làm hai, Phàm cứ ngỡ dưới háng mình có hàng trăm vạn con kiến đang bò quanh miệng bướm, đùi non muốn kẹp chặt tên đàn ông lạ mặt vào trong nhưng lại bị hắn tàn nhẫn tách đang rộng hai chân nhằm mục đích ái dục.

"Cậu ơi.... Vào đi..."

Chu Huân túm lấy eo Phàm, một tay sờ loạn lên môi em, tay kia lại cố tình đẩy đầu dương vật vào lỗ âm đạo. Khi quy đầu cứng rắn cảm nhận được một lớp màng mỏng trinh trắng đang yếu ớt bảo vệ phần tử cung nhạy cảm của em, hắn dứt khoát ấn chặt hông em xuống cặc mình.

"Agh...!"

Phàm chỉ cảm thấy phần thành bụng dưới đau nhói. Máu đỏ chảy dọc bắp đùi trông vô cùng chói mắt.

"Đau... cậu Huân ơi... em đau... "

Thế là xong. Cái đời thiếu niên thanh thuần, trong trắng như tờ giấy mới từ nay coi như đã khép lại sau lưng, em chính thức mất đời trinh trắng dưới tay cậu Huân. Nghĩ đến đây, lòng em không khỏi chua xót. Đã bao lần nằm dưới gối mơ tưởng tới cảnh sẽ có một ngày em mất đời trai dưới tay người em yêu, nhưng nào ngờ, vì tiền, vì đời, cuối cùng Phàm chỉ có thể nằm dưới thân cậu Cả nhà ông Chánh mà bản thân còn chưa gặp mặt nổi một tuần.

Đến mặt người ta hôm nay mới biết, nói chi tới chuyện cho người ta mặc sức chơi chết trên giường chứ....

Em từng nghĩ cảm giác bị đàn ông lấy đi đời trinh trắng ít nhất sẽ sung sướng hết như lúc canh ba lên lút cọ bướm lên chổng tre, ai dè lại vừa đau vừa sướng như này. Cậu Huân nom gầy, nhưng con cặc phía dưới đã to lại còn dài cứ vậy mặc sức tiến vào âm hộ em khiến phía dưới em đau đến phát khóc.

"Không khóc... ngoan, đừng khóc...tôi thương."

Cậu Huân miệng dỗ ngọt là vậy, nhưng phía dưới nào muốn buông tha em!

Mỗi lần cậu Huân nhấn mạnh, Phàm lại thấy phần bụng dưới đau nhói như bị xé toạc, nhưng lạ lùng thay mỗi lần quy đầu bóng lưỡng tàn nhẫn đánh vào điểm sướng lẫn trong cái đau đốn thấu tận tâm can ấy lại là cơn khoái cảm âm ỉ đang dần chạy loạn trong từng mạch máu.

"Hức... ah... cậu nhẹ thôi... e-em đau."

Nếu không phải chính bản thân cảm nhận được mùi máu tanh tươi, có lẽ cậu Huân đã làm tưởng kẻ đang nằm dưới thân mình là một hạng gái lâu xanh sành sỏi, hay một con điểm rẻ tiền nơi xóm chợ. Có lẽ hiểu được bên trong thân mình là dương vật cậu Cả nhà ông Chánh nên thành trong rất biết lấy lòng, dù kêu đau lúc đầu nhưng về sau lại chủ động mút mát không buông.

Chỉ bằng vài cú đâm sâu, cơ thể Phàm đã đến giới hạn, bướm non không ngừng níu chân dương vật chôn thân vào nó bằng cách rỉ nước lênh láng. Cửa mình chưa từng trải qua nhục dục trước sự tấn công dồn dập của cặc lớn đã thêm muốn hơn nữa cảm giác nóng rộng âm đạo để khiến em cảm nhận rõ hương vị ái tình. Thành âm đạo Vũ Phàm vốn nông hơn người thường, đã vậy cả chim nhỏ lẫn bướm non đều được thưởng thức khoái cảm ngập tràn khiến chủ nhân nó chỉ có thể sướng tới mức thở hổn hển không nói tròn câu.

"Ừ... ưm... ha...."

Từ thừa cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu tiên Phàm hiểu được thế nào là sướng lên tiên. Lần đầu tiên bị cậu Huân dụ khiến Vũ Phàm tự hỏi sự tồn tại của em rốt cuộc là may mắn hay xui xẻo? Rốt cuộc, em vẫn không hiểu tại sao trời sinh em lại có thêm phần thịt thừa của phụ nữ, nhưng cơ thể em hiện tại lại ngằm biết ơn nó, bởi khoái cảm khi dương vật đánh vào điểm nhạy cảm trong âm hộ quả thực quá mức điên dại.

"Ng ngoan...đừng quấy."

"Ừm... V-vâng... thích ạ... em muốn cậu Huân thương em ạ..."

"Có còn đau lắm không? Nói tôi nghe, tôi sẽ chiều theo ý em hết thấy."

"Hức... không ạ... cậu Huân làm em sướng... s-sướng lắm...hức."

Nghe những lời dâm uế nhằm lấy lòng mình, Chu Huân thực sự không biết em có bao nhiêu thật lòng thật dạ với hắn. Nhưng hắn thật sự điên. Chỉ ít, dương vật của hắn thềm thường mùi dâm tục từ cơ thể em, hắn ham muốn cái háng chỉ biết chảy nước dâm của em. Ngọn lửa bên trong Kim Chu Huân có bao phần là do thuốc, có bao phần là do lý trí bị phép lịch sự từ phương Tây kìm hãm?

Hắn thực sự không rõ.

Hai chân em bị khoá cảm làm cho tê dại không cách nào bám chặt vào thắt lưng hắn lại bị hắn ép khoá lên vai, cặc lớn lại càng thuận thế tiến vào sâu bên trong lỗ dâm. Cậu công tử chỉ biết cảm sách cảm bút trước giờ vốn chưa sa chân vào nhục dục, khi được nếm thử chút vị cảm liền quên hết sạch lý trí. Có lẽ là do rượu, cũng có lẽ là tại thứ bột trắng kì quái kia nên mới khiến dương vật hắn như không biết đủ điên cuồng chà đạp cửa mình dâm uế đến sừng đỏ.

Nước từ âm đạo nhả ra càng nhiều, dương vật không biết đủ kia lại càng thuận thế dập bướm non tàn bạo hơn nữa. Toàn thân Phàm đã bị chủ nhân em khai phá: từ đầu đến chân, từ vú đến phía dưới, ngay cả chim nhỏ cũng chẳng được buông tha.

Đầu Phàm cứ lâng lâng. Em chẳng rõ trời trăng mây nước gì, tâm trí cứ như một đám mây trắng xoá che mờ đi lý trí, khiến em như người điên vùng vẫy giữa khoảng không trống rỗng.

Lạ quá....

Sướng quá....

Xấu hổ quá... nhưng là con người, ai chả muốn hưởng lạc, ai chả muốn chìm vào bể dục vô tận....

Có lẽ vì thể chất đặc biệt, nên chim nhỏ mới rỉ được vài giọt tinh dịch yếu ớt, bướm non đã ọc ra một đồng nước dâm nhầy nhụa. Căn phong được giữ gìn suốt chừng ấy năm cậu Huân vắng nhà vốn thơm mùi hoa bưởi nhẹ nhàng nay lại bị mùi dâm dịch lẫn những tiếng rên rỉ đầy xấu hổ vấy bẩn, khiến người ngoài không khỏi đỏ mặt tía tai khi đứng gần.

Chu Huân ngày thường không có ham muốn tình dục gì mấy, vì vậy kinh nghiệm giường chiếu gần như bằng không, lại thêm tác dụng từ thuốc rất mạnh nên nhịp dâm rút không nhất quán, lúc sâu lúc nông, lúc chậm lúc nhanh, cứ thế vờn quanh miệng tử cung mà trâu chọc.

Hai chân Vũ Phàm tuy mỏi nhừ, nào cũng bị khoá cảm từ phía dưới âm đạo đánh cho rã rời, nhưng vẫn tỉnh táo để biết cậu Huân phải bắn vào sâu bên trong tử cung em thì mới có cơ hội đổi đời. Em mệt rã rời, tay chân không nhấc nổi, trong lòng chỉ cầu mong cậu chủ bắn thật nhiều, thật đặc vào trong tận cùng để có hy vọng hoài thai.

Nếu sáng mai dậy, bà Cả biết chuyện em bỏ thuốc để leo lên giường chủ nhân, ắt hẳn phận em sẽ đi đời nhà ma! Bị đuổi khỏi phủ là nhẹ, nặng hơn thì bị đánh một trận thừa sống thiếu chết rồi quảng xác ở con rạch nào đó. Nhưng nếu thể chất song tính này có thể thụ thai, nhà Chánh Kim lại coi trọng nòi giống, kiểu gì em cũng có một chỗ đứng trong phủ này!

"Cậu Huân... Ừ... học... Phàm sương... em sương tchết mất thôi cậu ơi..."

"Đừng... đừng có rút ra... tội em.. Cậu cứ xả hết vô trong lồn em... Cậu bắn vô đi... bắn vào trong em để em hoài thai con cậu..."

Vũ Phàm bị cậu Huân ghì chặt cửa mình vào gốc dương vật, não em rã rời, tinh dịch nóng hổi ập thẳng vào sâu bên trong tử cung khiến cả em lẫn hắn đều thở hắt.

Vũ Phàm không hề né tránh, em tham lam nuốt trọn thứ tinh dịch nóng hổi của cậu Huân , để mặc nó tràn ra khỏi miệng âm đạo rồi lại chảy nhớp nháp dọc bắp chân.

Trước khi nhắm mắt, khoé môi em nở nụ cười mãn nguyện.

Chương 2: Bắt Gian Tại Trận

Gà gáy đã điểm canh năm.

Trong gian bếp nhỏ ở biệt phủ bên rìa Sài Thành truyền tới tiếng chó sủa inh ỏi. Đám gia nhân trong phủ bắt đầu lục đục, đưa nhóm bếp, đưa quét sân, tắt bật chuẩn bị bữa sáng cho kịp lúc ông bà Chánh tổng thức giấc. Mùi hành phi một lượt qua mỡ gà thơm nồng, theo gió sớm lan tỏa khắp góc ngách len lỏi gian bếp nhỏ.

"Thơm quá đi mất thôi! Mỡ gà ăn với xôi vò thì ngon phải biết. Phải chi đông chút nếp thơm ngâm qua đêm vò thêm chút đỗ có phải đã cái miệng không?" Cái Liên nhìn vào chảo dầu sôi một lượt, chép miệng thờ dài.

"Nếp thơm bên chợ tỉnh vài chục đồng một ký, nào đến miệng tao với mày ăn?" Chị Thanh đang ngồi châm thêm củi vào bếp lò, nghe vậy liền nguýt dài một cái, giọng khàn đặc mùi khói bếp.

Cái Liên hì hì cười, tay vẫn thoăn thoắt đảo đôi đĩa cả, nhưng đôi mắt cứ liếc về phía lán tre bên đằng đông.

"À này chị Thanh này, thằng Phàm đâu rồi? Sáng bảnh mắt ra mà không dậy đun nước, chị nói coi liệu có phải nó lại ham chơi không? Đàn ông con trai gì đâu mà chán chết!"

"Nó á? Thứ ngữ ấy thì chỉ có cái mả, làm lụng thì lười như hủi. Bà Lớn mà dậy không thấy nước ấm pha trà thì có mà đào mồ mả tổ tiên bày ra mà rửa, bấu bở gì cho cam?"

"Thì em cũng chỉ đoán thế thôi," Cái Liên bữu môi, tay thoăn thoắt xếp chén bát. "Mà chị thấy không, cậu Cả từ hồi về nước tới giờ mợ Lan đã đánh tiếng với ông Chánh cho cháu mợ sang làm dâu rồi."

Từ trước tới giờ, khắp phủ chưa từng có lệ lễ ngang hàng cả, duy chỉ có trong phủ này là có tiền lệ rằng mấy năm rày mợ Lan sắp ngang hàng với bà Cả. Nếu không phải cha mẹ mợ là tư sản từ Bắc vào Nam lập nghiệp, có trong tay mấy nhà máy dệt và những mối làm ăn khăng khít với chính giới Sài Thành, làm sao mợ Lan có thể điều vũ dương oai trước mặt bà Cả cho được? Có tiền có quyền là thế đấy, ngặt nỗi mợ chọn làm thiếp cho nhà người, thiệt chẳng biết nông nổi ra làm sao.

Nào có đứa nào dám khinh mợ phận lẽ?

Mợ Lan kém mấy bà khác trong phủ có khi phải cả chục tuổi, nhưng gái gốc Bắc mưu kế đủ đường, mợ có tính thì cũng tính đến cái lợi của phận con cháu trong nhà, nhưng cái lợi ấy trước hết phải nằm gọn trong lòng bàn tay mợ cái đã. Nói nào ngay, mợ Tư lớn hơn mợ Lan vài tuổi, nhưng vào nhà sau, đành phải chịu cảnh bị phòng nhì sớm hôm hoành hoạ đủ đường, nếu không phải mợ ta khéo miệng nịnh bợ a dua ả ta, khéo khi đã không yên thân trong dinh cơ này.

"Thôi, không bép xép nữa, mày ra phòng Đông đánh thức cậu Huân dậy đi, nhớ mang cả chậu rửa mặt, nghe chưa!"

Cái Liên nghe Thanh giục, dù trong lòng còn đang mải mê với bát mỡ gà thơm nức nhưng cũng không dám chần chừ. Nó vội vàng múc nước ấm vào cái chậu đồng đánh bóng loáng, vắt thêm chiếc khăn mùi xoa trắng tinh lên thành chậu rồi lật đặt bưng ra phía hành lang Đông.

Cốc! Cốc!

Cốc!

Gõ cửa mấy hồi mà không nghe thấy tiếng động bên trong, Liên bán tín bán nghi, khẽ khàng cả gan đầy cánh cửa gỗ chưa được khoá chặt ra.

"Thưa cậu Cả, con mang nước rửa mặt tới cho—"

Lời chưa dứt, chiếc chậu đồng trên tay cái Liên bỗng chao đảo, chậu đồng đập lên mặt sàn nghe rõ tiếng "choảng", nước ấm bắn tung tóe lên sàn gỗ. Đôi mắt nó trợn trừng, nhìn chăm chăm vào chiếc giường gỗ trắc sang trọng.

Liên chết sững.

Trên giường cậu Huân đáng ra chỉ có mình hăn nay lại có thêm một người nữa trên giường. Mà người này nhìn đi nhìn lại cũng chẳng phải tiểu thư đài các hay con nhà danh giá nào cho cam. Cái mái tóc lờm chờm chưa kịp hót cao, cùng những đường nét ngũ quan sắc bén kia... đây chẳng phải là thằng Phàm ở lán tre đằng Đông đó sao... Liên có chết, cũng nhận ra thằng Phàm đang nép vào lòng cậu Huân.

Vậy... vậy mà thằng hầu ngày nào còn chân lấm tay bùn nay lại không một mảnh vải che thân, chỉ có lấy một chiếc chăn mỏng đắp ngang ngực, lại được cậu Huân ôm chặt trong lòng. Bình thường thằng Phàm dù có sáng sủa thật, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là người tôi tớ, quanh năm suốt tháng hôi mùi bùn đất, rốt cuộc thằng đấy có phước phần gì mà dám cả gan leo lên giường cậu Huân?

Hai người đàn ông chung chăn chung gối còn ra thể thống gì? Chuyện này mà đồn đại ra ngoài thì tiếng tăm của phủ Chánh Kim coi như đổ sông đổ bể, nhà ông Chánh làm sao mà ngẩng mặt lên nhìn thiên hạ cho đặng!

Cái Liên sợ kinh hồn bạt vía, nó chẳng còn nhớ gì đến phép tắc gia quy liền khụy xuống đất la lớn.

"Trời đất quỷ thần ơi! Bà Cả ơi! Chị Thanh ơi! Thằng Phàm... thằng Phàm... cậu Huân... h-hai người họ...họ..."

Ngay tức khắc, tiếng chân người chạy rầm rập trên sàn gỗ lim vang lên từ khắp phía. Thanh từ dưới bếp quăng cả bó củi chạy lên, đám gia nhân đang quét sân dọn bếp cũng vút chổi lật đật chạy vào.

Trong phòng ngủ, Phàm đang nép trong lòng Chu Huân vừa nghe tiếng động liền giật bắn mình. Em hốt hoảng choàng tỉnh, mọi sự đều như đã liệu nhưng đến lúc bị bắt gian, mặt vẫn cắt không còn giọt máu, lập tức quơ vội chăn mỏng quấn chặt lấy thân mình, đôi mắt trợn trừng nhìn về phía cửa buồng nơi cái Liên đang ngồi bệt dưới đất. Chu Huân dẫu đang say sưa mệt mỏi cũng bị tiếng la hét làm cho thức giấc, hăn nhú chặt đôi mày, nặng nề chống tay ngồi dậy, đầu óc còn chưa kịp tỉnh táo.

Ở gian phòng thờ nghi ngút khói hương phía trên, bà Cả đang ngồi xếp bằng trên sập gụ, tay lần chuỗi tràng hạt bồ đề bóng loáng. Vừa nghe tiếng hô hoán thất thanh dội lên từ phía hành lang Đông, ngón tay bà khựng lại ngay hạt cái chính giữa. Tuy hồi tuần rồi, thầy bói dưới tòa tỉnh có phán rằng tháng này họ Kim sẽ gặp vận may lớn, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng bà cứ râm ran.

Nghe thấy tiếng la thất thanh của con Liên, lại thấy cả lũ hầu cận nháo nhào chạy đi xem coi có vụ gì, bà cũng lật đặt buông chuỗi hạt xuống manh chiếu cói. Trục giác phụ nữ méc bảo bà, rằng chắc chắn lại có chuyện chẳng lành.

Đến trước cửa phòng Đông, bà đứng khựng lại, đám gia nhân đang nháo nhào ngoài hành lang phải dạt sang hai bên, cả lũ đứa nào đứa nấy hết thầy đều im ru như hạt thóc không dám thở mạnh lấy một hơi. Chúng nó sợ nếu chẳng may nói điều gì không phải, người vạ đòn là chúng nó.

Mùi rượu nồng với mùi tanh tươi này....

Chẳng nhẽ bà lại không nhận ra điều gì khuất tất ư?

Vậy mà, có đứa lại dám tăng tịu trong phòng chủ! Thiệt không biết gia quy nhà này ra làm sao mà nuôi ra một đám súc sinh!

Bà toan lớn tiếng quở mắng hai đứa gian phu dâm phụ đang trần như nhộng trên giường, nhìn kĩ lại...chẳng phải...

Chẳng phải... con trai bà đó sao!?

Kim Chu Huân... Thăng Huân con bà...

Cả đời này bà Cả Chánh chưa bao giờ phải chứng kiến cảnh tượng xấu hổ đến thế. Nghĩ lại ngày trước, kể cả khi ông Chánh chồng bà nổi máu trắng hoa, rước mợ Tư rồi mợ Năm về làm lẽ, dẫu trong lòng bà có đấng cay, có hờn ghen thiệt đó, nhưng chưa một bận nào bà thấy mình phải rước lấy cái cơn bực tức rồi lại nhục nhã ê chề đến nông nổi này. Nhưng trên giường là đứa con trai cưng của bà, là niềm hi vọng duy nhất của bà trong phủ nhà họ Kim. Đứa con bà dốc sức nuôi dạy, là đứa con bà tốn biết bao quan hệ mới lo lót cho nó sang Pháp du học.

Vậy hôm nay nó đã làm gì để báo hiếu bà?

Là tăng tịu với thằng hầu trong nhà, bị nguyên cái phủ này bắt gian.

Là lên giường với thứ nam không ra nam nữ chẳng ra nữ này đó sao?

Chu Huân quơ tạm chiếc áo sơ mi Tây trắng muốt, lại chưa kịp cài nút, gương mặt vốn dĩ phong lưu, học thức nay vẩn vơ, đỏ gay vì nhục nhã.

Còn trên giường, hay đúng hơn là đang lóp ngóp bò xuống sàn nhà, là thằng Phàm.

Con trai bà thế mà đi ngủ với một thằng hầu!

"Sáng sớm bánh mắt ra đã la lớn, tụi bay sợ cái nhà này hết việc hay sao đa?" Mợ Lan dắt theo con hầu của ả đi theo sau, coi chừng ả ta đang bận sửa soạn liền bị tiếng hét thất thanh làm kinh động.

"Trời đất ơi..."

Mợ Lan vừa bước vào đã phải thốt lên một tiếng rồi thản nhiên lấy quạt giấy phẩy phẩy che miệng. Mấy nay ả ta cứ thấp thỏm vụ cậu Huân về, lại lo bà Cả sẽ lại chuyên quyền sẽ hơn ả mấy phần. Có người viết thư tay nói rằng có món quà bất ngờ cho ả, nhưng bất ngờ đến nhường này, chính mợ Lan cũng phải tán dương thêm vài tiếng.

Cho đến khi bà Cả lờm ả, mợ Lan mới thôi giả dò.

Bà Lớn không nói một lời, khi bước vào trong phòng, mùi hương trầm từ người bà át cả mùi nhục dục ô uế. Bà dừng lại trước mặt Phàm nói lớn.

"Thằng Phàm!"

Tiếng bà Cả lúc quát người lớn vô cùng, dù đám gia nhân ngoài cửa chẳng mắc lỗi chi, nhưng chúng nó vẫn rùng cả mình mẩy.

"Nhà họ Kim này cho may cơm ăn áo mặc, cho may chôn dung thân, vậy mà may dám cả gan trèo lên giường cậu cả?"

Bà Cả nhìn thằng hầu dưới đất, lại liếc mắt tới vật dị hợm dưới chân em, trên trán hiện rõ đường gân xanh.

Mợ Lan đứng cạnh vẫn là không bỏ được thói đam chột, tay cầm chiếc quạt tiền, vừa quạt nhẹ vừa che miệng cười khẩy.

"Chu choa, cái phủ này xưa nay thanh tịnh, nay lại chứa chấp cả loại nhà thổ thế này cơ à? Chị Cả ơi, chuyện này mà đồn ra ngoài chắc ông nhà mình không dám ngẩng mặt nhìn thiên hạ mất."

"MỢ LAN!"

Bà Cả trừng mắt quay ra quát mợ Lan, gân xanh trên trán nổi hết cả nên, nom trông bà giận lắm! Nhưng ai là bà mà chẳng giận, hết bị con trai bôi tro chét trấu lên mặt, lại bị vợ lẽ lôi ra chộc ngoáy, hơn mấy mươi năm cuộc đời, có lẽ đây là lần đầu tiên bà giận tới vậy. Tay bà run rẩy chỉ thẳng vào Phàm, giọng bà như bão lớn, quát.

"Cậu Huân vừa về hôm trước... m-mà mà dám! Hôm nay mà không nói rõ ràng, cái mạng mà...."

Phàm lúc này tuy cũng sợ cái uy bà Cả, nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, đành vội quỳ rạp đầu xuống đất van lơn."

"Bà Cả ơi con nào dám trèo lên giường cậu Huân chứ ạ. Chả là đêm qua con đưa cậu cả về phòng, cậu say quá nên hiểu nhầm con là... Thừa bà Cả, thừa mợ Hai, lạy hai người, cho con mười lá gan cũng không dám!"

"Phàm, mà dám điếu toa với bà ư?"

Phàm nhanh chóng nhận ra sắc mặt bà Cả đã đến cực điểm, chỉ đành dập đầu lia lịa xuống sàn gạch.

"Lạy bà Cả, con phận tôi tớ hèn mọn, có cho mười lá gan con cũng chẳng dám mơ tưởng chuyện trèo cao vấp ngã. Huống hồ đêm qua cậu Cả say khướt rồi làm liều, thân con thấp cổ bé họng, cậu muốn sao con phải chịu vậy, nào có dám phản kháng nửa lời cho đặng? Từ thuở con mới bước chân vào phủ, mợ Tuyết đã răn dạy phận thằng hầu là phải biết chiều lòng chủ nhân. Cậu Cả nhà mình lúc say lắm liệt như hùm như cọp, con thân hèn mọn, sao dám trái ý cậu cho đặng bà Cả ơi?"

Mợ Lan phe phẩy chiếc quạt tiền, giọng lạnh lót.

"Chị này, cậu Cả là người cầm cân nảy mực cho cái phủ này sau này, nay chuyện này đồn ra ngoài, người ta lại bảo cậu khẩu vị lạ lùng thì còn ra thể thống gì nữa?"

"Huân! Con dậy ngay cho má! Giải thích ngay cho má lời thằng Phàm nói có đúng không?"

Bà Cả bị mợ Lan đâm chọc nãy giờ bèn thẹn quá hoá giận. Bà há có thể yếu thế trước phận lẽ của mấy mợ trong phủ sao? Bàn tay bà ghì chặt chuối bồ đề trong tay, thật không hiểu nổi rốt cuộc đời này bà sống thiện lương ăn chay niệm phật, chồng cưới năm the bảy thiếp đã đành, nay đến đứa con trai bà nhất mực yêu thương, cái hy vọng duy nhất để bà vững chân trong ngôi nhà này lại đi vấy bẩn danh tiết trên giường với cái đứa quái thai người không ra người, ngợm không ra ngợm kia?

Nếu không phải chuyện nay kinh động đến cả gia nhân trong phủ, có lẽ bà đã cho chôn cả đứa con trai bà lẫn đứa hầu nghiệt súc này vào rặng tre sau nhà.

Kim Chu Huân lúc này trên giường đã thanh tỉnh đôi phần, lại chứng kiến toàn bộ lời từ miệng thằng Phàm nói liền cảm thấy trước mắt bỗng nhiên tối sầm. Hắn nhìn ánh mắt sầm soi của toàn bộ tôi tớ trong phủ, có cả ánh mắt chế diễu của mợ Lan, còn có cả ánh mắt tột

cùng của mẹ hấn. Cuối cùng, hấn mới dám thu hết giận dữ trong mắt nhìn xuống thân thể đầy vết ngân đỏ của thằng hầu dưới đất.

Phàm...

Vũ Phàm...

Em là người đêm qua khóc lóc cầu xin hấn gọi lấy tên mình một lần, cầu xin hấn cho em một đêm ân ái.

Phần Chu Huân, hấn từng thăm trông đợi người nằm dưới thân mình đêm qua là một bậc nữ tú gia giáo chốn Sài Thành, để ít nhất nàng cũng thỏa được cái nỗi niềm đương thời của kẻ phong lưu.

Hoặc giả như có là con hầu kẻ hạ, hấn cũng mong đó là một cô gái thôn quê chân chất, biết điều có thể ngoan ngoãn ngồi nghe hấn hàn huyên chuyện sự đời.

Nào rằng, em lại là thằng hầu trong phủ, đã vậy nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ.

"Má, con xin lỗi."

Chu Huân biết rõ bây giờ có mở miệng giải thích thế nào cũng chỉ là vô dụng. Hấn đã trót nằm chung chạ với thằng hầu, lại còn bị cả đám tôi tớ trong phủ bắt quả tang lúc đang ôm chặt lấy em trên giường, giờ có mười cái miệng cũng chẳng cách nào rửa sạch oan khuất cho cả hai. Dù cho người đời có đổ hết tội lên đầu Phàm cũng chẳng thể nào xóa sạch được cái ấn tượng xấu về cậu Cả Huân học rộng hiểu cao lại đi cưỡng bức một thằng hầu ngay trong phủ.

Phàm sai một, hấn sai mười.

"Cậu Huân, em... em nào dám trèo cao, ai biểu đêm qua cậu say quá, cậu...."

"Đừng nói nữa..." Huân nhìn thằng hầu dưới đất, ý muốn em đừng cứ phô hết mọi thứ ra cho thiên hạ coi vầy.

"Má ơi, lần này là con nhận lỗi sai về phần mình." Nói rồi, Chu Huân ra hiệu cho mẹ, bà Cả hiểu ý liền ra lệnh đuổi hết tôi tớ lẫn gia quyến ra khỏi buồng Đông.

Sau khi đóng chặt cửa nẻo, bà Cả nhìn thằng con trai mình lẫn Phàm co ro trên đất, giọng đánh lại.

"Huân, nói cho má nghe, chuyện gì xảy ra?"

Dù biết tính tình mẹ hấn không tốt, nhưng Huân chỉ đành đánh liều thưa thật.

"Con xin lỗi, là hôm qua con say quá nên mới ra cơ sự như vậy. Mọi chuyện đúng theo lời thằng Phàm nói không có nửa điểm dối trá, má có trách thì trách con bốc đồng, chứ có trách tội Phàm."

Bà Cả là người tự tay chăm bẵm Chu Huân từ hồi còn đồ hồn, tính nết con trai mình, người làm mẹ như bà lẽ nào lại chẳng thấu? Thà rằng đứa con bà sinh ra là kẻ tàn độc, chí ít hẳn còn biết dùng mưu kế thâm tóe để trang về tay mình. Ngặt nỗi Chu Huân lại một lòng đèn sách, tính khí vốn dĩ chẳng chút tham lam. Nếu không phải cả cái phũ này chỉ có mình hẳn là con trai độc nhất để nói dối tông đường, e là cơ nghiệp nhà họ Kim ắt đã rơi vào tay người ngoài từ lâu rồi.

"Nhà họ Kim này như nào con lại không biết sao Huân?"

"Từ nhỏ má đã dạy con như nào, con có nhớ không?"

"Nhớ ạ." Kim Chu Huân xấu hổ đáp

"Con nói con ghi tạc lời má dặn, vậy mà hôm nay con lại nỡ để má phải bẽ mặt, nhục nhã trước mặt ả ta sao? Hay con muốn nhìn thấy hai má con mình bị con quỷ cái đó đuổi cổ ra khỏi cái phủ này thì con mới vừa lòng hả Huân? Rốt cuộc con có thực thương má, có thương ông cố con đã phải đánh đổi mồ hôi nước mắt để con có được ngày hôm nay không, hả con?"

"Con có biết, để cho con ăn học tới nơi tới chốn, má đã đánh đổi những gì không con? Thậm chí... Thậm chí..."

Bà muốn nói, nhưng lập tức nhận ra cái miệng mình nói điều không phải liền im lặng.

Bà Cả tức giận gầm lên với cả chính đứa con bà yêu thương nhất.

Bà ta trừng trừng mắt nhìn Phàm vẫn đang sợ hãi cúi đầu không dám ngẩng lên, đột nhiên lên tiếng. Cái giọng ngày thường niệm phạt Bồ Tát ấy nay lại như thoát ra từ lưỡi rắn rết bò lên thân thể trắng nõn của em.

"Còn về phần mày...."

Phàm sợ hãi gì chặt đầu xuống đất.

"Nói cho bà nghe, cái cơ thể này có thể hoài thai con trai cậu Cả không?" Bà nhìn xuống vật ô uế dưới chân em, trong mắt tuy có khinh bỉ nhưng vẫn hỏi thêm.

"Dạ... dạ thưa bà... có ạ! Con hoài thai được ạ!"

Thú thật, Phàm không biết cái cơ thể dị hợm này có khả năng mang thai hay không nữa, hơn nữa đã rơi vào thế bí, em không thể cứ vậy mạo hiểm cái mạng nhỏ của mình.

Cho dù em không thể mang thai, cũng nhất định phải có lấy một đứa con với cậu Huân.

Như sợ bà Cả không tin mình, em nhanh chóng bồi thêm một câu:

"Dạ thưa bà, bữa rày lên huyện có ông thầy bói mù xem tướng tay con, bảo con nhất định sẽ..."

"Nói nhanh!"

"Con dốt nát chẳng hiểu ông ấy nói gì, chỉ thấy ông ấy cứ lạy lục bảo con sau này sẽ sinh được kim long cho người ta thôi ạ!"

Bà Cả ghim chặt thẳng hầu dưới đất, lại nhìn đến vùng bụng của em trong lòng thầm tính toán.

Bà có thể tàn nhẫn với người khác, nhưng bà không thể tàn nhẫn với con trai ruột của mình. Hơn nữa, chẳng phải dạo trước thầy Thông cũng căn dặn bà nếu nhà họ Kim có phước con cháu phải giữ bằng được hay sao?

Bà Cả không tin chính mình, nhưng đặc biệt tin lời thần phật.

Ấu cũng là cái nạn của Kim gia, biết đâu thẳng Phàm có thể hoài thai con cậu Huân thì sao? Đứa cháu này nếu có thì nhất định bà phải giữ lấy cho bằng được.

Cả cái phủ họ Kim này nhất định phải về tay Kim Chu Huân...

Con trai bà, cậu cả Huân chỉ cần quyền lực, tiền tài trong tay, còn về phần cháu nội bà, do ai sinh há có quan trọng sao?

Đằng nào sau này bà cũng sẽ đánh tiếng với nhà họ Phan, ai mang thai đều không phải vấn đề của bà.

Vấn đề là, đứa trẻ nhất định phải sinh ra trước khi ông Chánh Kim dắt từ bên ngoài về thêm đứa con riêng nào khác.

"Huân này, chuyện ngày hôm nay cấm tiết để cho người ngoài nghe được nửa lời. Đứa nào dám bép xép một câu, con cứ thẳng tay xử nó như lời má dạy." Đoạn, bà nói rồi lại nhìn sang Phàm đang cuống cuống mặc lại quần áo rách.

Bà ném cho em cái nhìn khinh khỉnh.

"Còn về phần mày, nhớ lấy lời bà dặn cho kỹ, chuyện gì nên làm thì phải biết đường mà an phận làm cho trọn."

Bà Cả dừng lại một lúc lâu rồi nói tiếp.

"Kêu con Thanh dọn lại gian phòng kể bên lán Đông cho mày ở. Đợi đến hôm rằm, nhớ ăn mặc cho chỉnh tề, mày với cậu Huân làm mâm cơm nho nhỏ đem qua nhà thờ Nam mà cúng kiếng tổ tiên."

"Sau hôm rằm, mày là vợ lẽ cậu Huân, nghe chưa!"

.

Chương 3: Kết Tóc Se Tơ

Buổi chiều hôm ấy, ông Chánh Kim từ sông bạc Sài Gòn trở về, mặt mày còn đang nặng nề vì sáng thua trận lớn bên sông Kim Chung. Vừa bước chân qua ngạch cửa, nghe được cái tin con trai độc đinh nhà họ Kim chưa cưới chính thê đã vội vàng nạp thiếp, lại còn là cái đứa hầu người không ra người, ông liền tức giận đập bàn quát tháo không thôi.

Trong khi đó, từ hồi sáng sớm, bà Cả đã đích thân hạ mình đến tận lán tre nơi thằng Phàm ở để bàn riêng chuyện sính lễ.

Phàm vốn phận tôi tớ, quanh năm chỉ biết có bùn đất ngoài đồng Đông Dương nên trong mắt em lúc này, vàng bạc lụa mới là quý. Em đánh liều đòi bà ba chục đồng bạc trắng, kèm theo một chiếc kiềng bạc chạm trổ và chục mét lụa Tân Châu để may thêm vài bộ đồ mới gọi là có chút danh phận với người ta.

Điều kiện đó bà Cả nhất định có thể đáp ứng, nhưng có về phần em, Phàm phải biết thân biết phận mà sống, nội trong một năm mà không hoài thai được cháu đích tôn nhà họ Kim thì biết tay bà.

Ba mươi đồng bạc với ông Lớn bà Lớn chỉ là một canh giờ đốt bạc vào sông, nhưng với phận tôi tớ, ba mươi đồng dư sức mua một cái mạng.

Sau khi bà Cả rời khỏi lán đất, Quỳnh liền đẩy mạnh cửa tre, bước vào lớn giọng chất vấn em:

"Hừ, đồ chó má nhà bây có phước phần gì mà dám câu dẫn cậu Cả?"

Nếu Quỳnh chịu liếc mắt sang chiếc gương đồng cũ kỹ treo bên vách đất, có lẽ chị ta sẽ phải giật mình thất kinh trước cái gương mặt đang méo mó đi vì lòng đố kỵ. Đôi mắt xéch ngày thường vốn đã nom dữ tợn, nay gặp cơn lôi đình lại càng nhúu chặt, long sông sọc như thể muốn ăn tươi nuốt sống kẻ đối diện cho hả giận.

Phàm há phải dạng tôm tép để mặc người bắt nạt, em có thể cúi đầu khom lưng trước mặt gia chủ, nhưng cùng là phận hầu, làm gì có ai tôn quý hơn ai?

"Chị đang giận vì cậu Cả Huân để ý đến tôi, hay chị giận vì cái đầu của tôi nó nhạy bén hơn chị một bậc? Chẳng hay ý chị muốn nói, là tôi nên biết điều mà chủ động nhường lại cái phước phần này cho chị ư?"

Phàm nở nụ cười giấu cợt, khi nói còn cố ý đưa người trước mặt Quỳnh.

"Nếu chị đã đem lòng ghen tị với tôi đến vậy, thì chi bằng từ rày về sau, chị chịu khó hạ mình hầu hạ tôi cho chu đáo. Biết đâu chừng lúc tôi vui lòng hả dạ, chị lại chẳng được hưởng sái chút phước phần từ tôi hay sao?"

"Chủ được ăn thịt, chó cũng được hưởng xương, cơ sự này chị không hiểu sao?"

"MÀY!!!"

Quỳnh nghe em nói vậy, chị ta liền tức muốn lộn cả ruột.

Thằng hầu nhóm bếp mà hôm qua chị ta còn có thể cùng tụi thằng Sang nói xấu đủ đường nay lại dám đứng trước mặt chỉ tay năm ngón dùng cái giọng bề trên mà dạy đời, lại còn ví chị ta với hạng chó hoang hưởng xương thừa, hỏi sao mà không uất cho đặng?

Cuối cùng, chị ta chỉ đành hậm hực đóng sầm cửa bỏ đi.

Phàm cười thầm.

Muốn giáo huấn thằng này, e rằng hạng tép riu này còn non tay lắm.

.

Miệng lưỡi thiên hạ vốn không xương, mà há có cái tin sốt dẻo nào lại bị người đời bỏ qua cho đặng? Đám gia nhân trong phủ truyền tin còn mau lẹ hơn cả gió cuốn. Mới sáng sớm hôm trước còn bắt gian cậu Huân chung chạ với thằng Phàm chẻ củi, mà ngay hôm sau, tin bà Cả sai người bưng sình lễ nạp em vào làm thiếp đã lan ra khắp hang cùng ngõ hẻm.

Bà Cả tuy là bậc gừng càng già càng cay, mưu sâu kế hiểm, nhưng gừng có cay đến đâu cũng nào có thể bịt được miệng của trăm họ?

Thành thử, chưa đến ngày thứ ba, ai cũng biết tin nhà họ Kim nạp một thằng hầu về làm thiếp.

Hai ngày nay Phàm nằm trên chõng tre ngày nào cũng mơ lại cái đêm trời đánh ấy, khi nghĩ về chiếc giường gỗ trắc ở phòng Đông nên toàn nghĩ vu vơ.

Em nghĩ, làm sao để lấy lòng cậu Huân?

Cậu Huân phận là đàn ông, lại còn là cái mầm mống độc nhất của nhà họ Kim. Mai này, cơ ngơi trong tay cậu ít gì cũng phải bốn, năm tiệm vàng lớn giữa Sài Thành hay vài ba đồn điền cao su bạt ngàn trải dài khắp xứ. Đàn ông vốn tính phong hoa, lại ở cái vị thế quyền quý ấy, chuyện năm thê bảy thiếp là lẽ thường tình. Em thừa hiểu, dù là bà Cả nghiêm nghị hay mợ Lan sắc sảo, cũng chẳng ai đời nào để một đứa người chẳng ra người như em làm người duy nhất bên gối cậu Cả cho đặng.

Nếu bà Cả thấy em hết giá trị, em nhất định sẽ là kẻ chết đầu tiên.

Phàm luôn nghĩ rằng, đó là chắc chắn không thể trối chân đàn ông bằng tình yêu thì chi bằng nhân lúc còn tươi trẻ bòn rút tiền bạc của cậu Huân sống một đời sung sướng có phải hơn không?

.

Từ dạo cậu Huân hồi hương, đáng lý ra theo lời hẹn với cậu Huy, hấn phải đi dự hội thi sĩ tại phòng trà nhà họ Phan đàn đúm với mấy tên họ Phan, họ An, họ Nghiêm. Ngặt nỗi, vì cái bê bối chung chạ với đứa hầu làm rung động cả vùng, suốt cả tuần nay Chu Huân chỉ biết nhốt mình trong phòng sách, cửa đóng then cài, họa hoằn lắm mới thấy mặt hấn lúc ra dùng bữa.

Phàm giấu tên công tử miệt mài đèn sách không thèm đến thăm vợ sắp cưới liền bực dọc, nhưng có không ưa cậu Huân đến mấy, em vẫn phải tìm cách lấy lòng hấn.

Nguyên một buổi chiều, Phàm hì hục dưới bếp, mắt cả ngày trời đứng bếp mới bưng lên phòng sách phía nam bát chè đỗ đen thanh mát, trên mặt còn điểm thêm chút cùi dừa tươi trắng nõn kèm mè trắng rang thơm nom vô cùng thích mắt.

Đứng trước cửa phòng sách, thấy cửa nẻo không đóng, em gõ nhẹ hai tiếng, thấy cậu Huân không nói gì mới dám bước vào trong.

"Cậu Huân, là em."

Chu Huân ngồi bên bàn trà kê sát cửa sổ, nơi ánh nắng chiều tà xiên qua khe cửa sổ gỗ lim rọi lên những trang sách đã ngả màu vàng ố. Trước mặt hấn là một cuốn tiểu thuyết tiếng Pháp dày cộp, bìa da sờn cũ, trên gáy sách còn in nhạt nhòa dòng chữ của một nhà xuất bản tận Paris xa xôi.

Em chẳng hiểu những con chữ loằng ngoằng như giá đỗ kia viết gì, đúng là hạng công tử học thức khác dân thường bao nhiêu, cái khác từ cốt cách đứng thiệt nhìn phát là ra.

"Ai đó!?" Chu Huân đang đọc sách bỗng cảm nhận có người tới gần nên giật mình.

"Là em.... Chẳng hay, cậu còn nhớ em chút nào không đã?" Dù trong lòng chẳng vui mấy, em vẫn cố giả bộ xởi lởi nhiệt tình hỏi han, biết đâu chừng sau này sống chung, cậu Huân cũng không để bụng vụ hôm nọ mà làm khó em.

Thấy Huân mãi không thưa, Phàm bĩu môi.

Người đầu mà lạnh lùng quá chừng, mới ngủ với người ta ngày trước mà chưa chi đã mặt lạnh như tiền, hôm nay đã vậy, huống hồ sau này chung chăn chung gối làm sao chịu cho nổi?

"Cậu Huân." Phàm đặt bát chè sang một cạnh bàn, nói, "Chẳng là mấy hôm nay tiết trời oi nồng quá, em lo cậu cứ mãi mê đèn sách nhiều lại hại đến thân nên mới đánh bạo sang xem cậu thế nào. Hôm trước cậu lại vừa đi đường trường về, cơ thể khó tránh khỏi mệt mỏi trong người. Vả lại, mê đồ đèn này em vừa phơi nắng hôm trước, còn thơm mùi nắng mới, nấu lên ăn bùi và mát dạ lắm ạ."

Hắn nhìn Phàm hôm nay đã thay bộ đồ mới, thấy mặt em có chút sáng sủa, vốn định mượn cơ mắng nhiếc một phen, cuối cùng vẫn không đành, chỉ trách cứ một chút.

"Sao em không giữ lại mà ăn, vất công mang đến phòng sách cho tôi làm gì?"

Phàm nhẹ nhàng đẩy bát chè dịch sang người Chu Huân, duyên dáng cười mỉm.

"Em lo cậu lao lực quá mà sinh bệnh. Người xem kia, mới mấy hôm mà đã gầy sọp đi cả rồi... Cậu cứ để em phải lo lắng héo hon thế này, về sau em biết phải làm sao đây?"

Chu Huân nheo mắt nhìn người trước mặt, rốt cuộc không biết từ miệng em bao lời là thật lòng, bao lời là dối trá.

"Thật sự là lo cho tôi sao?"

"Vâng ạ."

Kim Chu Huân cười lạnh.

"Vậy sao? Hiện giờ em nói với tôi những điều này, có bao phần là thật lòng, có bao phần là giả ý? Nếu em muốn lấy lòng tôi, e rằng em nghĩ phức tạp rồi, về sau không cần tốn công vậy đâu."

Bị Chu Huân vạch trần tâm can, hai vành tai Phàm bỗng chốc đỏ ửng lên như gấc chín. Chút tính toán mọn này của em hóa ra dưới con mắt sắc lẹm của hắn, chẳng khác nào ván bài ngửa bị nhìn thấu đến rõ mười mười. Lâu này cứ tưởng tên đàn ông nào cũng thích nghe lời rót mật vào tai, hoá ra cậu Huân lại khác...

Phàm bối rối cúi đầu, lòng thầm nhủ người ta nói quả chẳng sai, cái ngữ người có học, được tiếp thu tinh hoa chữ nghĩa lúc nào cũng khác xa với đám dân đen một chữ bẻ đôi cũng không biết như em. Những tưởng mấy cái trò vặt vãnh, dăm ba câu đùa đả có thể

qua mắt được người ta, ai dè lại trở nên nực cười trước một Kim Chu Huân học cao trông rộng, trí tuệ thâm sâu.

Cái cảm giác nhục nhã vì bị bắt bài hòa lẫn với sợ hãi, khiến Phàm chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống cho rảnh nợ. Em lí nhí trong cổ họng, mặt cúi gằm xuống phân bua.

"Em... em không có... thưa cậu, em là thật lòng thật dạ thương cậu."

"Thiệt chẳng hiểu nổi cái ngữ như em nhìn trúng tôi ở điểm nào. Nhớ không nhầm, tôi mới về nhà có hôm trước hôm sau, chẳng hay khiến em vương vấn ở điểm nào mới khiến em thương nhớ tôi đến vậy."

"Em...."

Chu Huân vẫn nhớ rõ cảm giác thẳng hầu trước mặt hấn đêm ấy đã từng khóc lóc van xin hấn chậm lại ra sao.

Lúc đấy rõ ràng là âm hộ bên dưới mút chặt lấy hấn không cho hấn rời đi, vậy mà phía trên luôn miệng cầu xin hấn chậm lại.

Cho nên Chu Huân mới cảm thấy từ đầu đến chân của em đều là dối trá. Nếu hấn chỉ vì vài ba lời đường mật mà xiêu lòng, thì đám chí cốt ở Sài Thành ắt sẽ cười vào mặt hấn, mắng hấn là hạng đàn ông ngu muội, đi tin vào cái miệng lưỡi lắt léo của đàn bà.

Nhưng Phàm nào có phải đàn bà?

Nghĩ nhiều chỉ tổ hại thân, Kim Chu Huân suy đi tính lại, rút cuộc rút ra từ túi mấy tờ tiền giấy mới cứng nhét vào tay Phàm, dặn kĩ.

"Chiều nay em sửa soạn rồi lên trần mà mua thêm lấy mấy bộ quần áo mới để thay đổi. Mai là ngày rằm, nhớ ăn mặc cho hấn hoi, tươm tất vào."

Hấn lại dặn em thêm lần nữa.

"Sáng mai dậy sớm cùng tôi sang phòng Nam cúng kiếng tổ tiên. Việc này hệ trọng, không được lơ là. Có nghe rõ tôi nói gì không?"

"Vâng, em nghe rồi ạ. Em cảm ơn cậu."

.

Phàm vâng lời cậu Huân, ngay trong buổi chiều đã theo chị Thanh lên chợ huyện sắm thêm hai bộ bà ba bằng lụa Nha Xá, lại sắm thêm hai cái kiếu chiết eo bằng lụa trơn rồi thêm cân đường đỏ mới quay về phủ.

Sáng hôm rằm, bà Cả ra lệnh cho người làm một mâm cơm rồi đuổi bọn kẻ hầu người hạ đi, cấm không cho đứa nào bén mảng đến gian thờ phía Nam.

Người không biết còn tưởng phủ họ Kim có việc gì hệ trọng, người biết rồi chỉ trách nhà họ Kim không có phước, chính thất còn chưa bước vào cửa đã đi nạp lễ cho con trai.

Lần đầu tiên Phàm bước chân vào phòng thờ tổ suýt bị ngạt cái mùi nhang khói.

Cặp nến đỏ hai bên bàn thờ đốt cháy sém, sáp nến chảy dài như máu đặc, chân nhang thì cắm đầy vun vút trong cái bát hương đồng cổ kính. Mấy tấm bài vị sơn son thếp vàng của các cụ thân sinh, tổ tiên nhà họ Kim nằm chễm chệ trên cao ngó xuống như thể đang muốn trừng mắt xem cái đứa cháu dâu mà thằng cháu đích tôn của dòng họ này cười về rốt cuộc là cái ngữ gì.

Thử hỏi, nếu các cụ trên cao biết quý tử học cao trông rộng nhà họ trót lang chạ với thằng hầu dưới háng có cả hai thứ liệu có đội mồ sống dậy hay không?

Thật trớ trêu!

Chuyện đời nhà họ Kim thật trớ trêu! Nếu trách, hãy trách phước họ Kim quá dày, dày đến mức đè hết vận may của con cháu trong nhà.

Cậu Huân nay vận tây trang màu xám tro, tóc vuốt lên trán, cà vạt trên cổ còn dính khuy cài bằng vàng nom vô cùng nịnh mắt. So với hôm về nhà, cậu Huân nay trông đẹp trai gấp bội.

Phàm đứng bên cạnh, lén đưa mắt nhìn nghiêng gương mặt sắc sảo của hắn mà lòng không khỏi dâng lên một nỗi tự mãn âm thầm. Em thầm nghĩ, nếu để các cô tiểu thư đài các hôm trước, những người vốn coi em như cỏ rác biết được người đàn ông ưu tú như ông này lại chịu hạ mình nạp một thằng hầu như em làm thiếp, liệu các nàng có ghen tị đến mức đỏ mặt, có uất ức đến mức muốn cào nát cái bản mặt các nàng gọi là hồ ly tinh này không?

Nghĩ đến đó, Phàm mím môi để ngăn nụ cười đắc thắng.

Lần đầu tiên trong đời, cái thân xác vốn chỉ quen với vải thô, bao bố của em mặc thử thử lụa Hà Đông quý giá từ tận ngoài Bắc gửi vào. Chiếc áo dài màu hường phấn, sắc màu nhẹ nhàng như mây khói nhưng lại xẻ tà cao tình tứ, cầu vai được thợ may đo đạc kỹ lưỡng, phẳng phiu từng đường kim mũi chỉ. Đặc biệt nhất là phần eo, được bàn tay khéo léo của người thợ nổi tiếng nhất trên tỉnh siết lại một cách tinh tế, tôn lên vòng eo nhỏ xíu, mềm mại đến mức tưởng chừng một vòng tay của cậu Huân là có thể ôm trọn.

Hơn nữa, mợ Lan vốn chẳng ưa gì em, nay lại sai gia nhân mang đến một hộp phấn nọ thơm phức, đặt trong chiếc hộp sứ trắng tinh xảo. Phàm thừa hiểu, trên đời làm gì có của không từ trên trời rơi xuống, lòng tốt đột ngột này của ả chỉ là đòn thăm dò, là cái bẫy bọc

đường để xem em có bao nhiêu gan dạ mà bước chân vào cửa chính. Thế nhưng, khi ngón tay thô ráp của kẻ tội tở chạm vào lớp sứ mát lạnh và ngửi thấy mùi hương thanh khiết quý phái của phấn nọ, em vẫn không thể cầm lòng được mà nhận lấy.

Hôn lễ này tuy không rình rang, nhưng với phận hèn, như vậy là quá đủ.

Chu Huân bước tới trước hương án, áo vest phẳng phiu lay động theo từng cử chỉ. Hắn chiêm ngưỡng, bàn tay to lớn, ấm nóng của hắn tìm đến bàn tay nhỏ nhắn của Phạm đang run rẩy giấu trong ống áo lụa. Hắn siết chặt lấy những ngón tay em, đọc rõ lời khấn với tổ tiên bề trên.

"Kính lạy hoàng thiên hậu thổ, linh hồn tổ tiên họ Kim chứng giám.

Con là Chu Huân, hậu duệ đời thứ tư, hôm nay ngày lành tháng tốt, trước linh sàng khói hương nghi ngút, con xin đánh bạo dâng lời khấn nguyện.

Dẫu biết cửa nhà họ Kim vốn có gia phong nghiêm cẩn, nhưng lòng người khó cưỡng, duyên nợ khó rời. Nay con đưa người này về bên cạnh, không chỉ để hầu hạ sớm hôm, mà còn muốn cùng nhau kết nghĩa giao bôi, chung chăn chung gối. Từ nay về sau, dưới mái nhà này, em ấy chính là vợ đầu ấp tay gối của con, có tên có tuổi, có danh có phận, hưởng chút phúc phần của tổ tiên để lại.

Kính mong hương hồn các bậc tiền nhân rộng lòng che chở, phù hộ cho gia đạo bình an, cho mối duyên này được thuận buồm xuôi gió. Trăm năm sau này, dẫu có sóng gió bủa vây, con cũng nguyện một lòng bảo bọc, không để người bên cạnh phải chịu điều tiếng nhục nhã, cay đắng.

Kính xin tổ tiên chứng giám cho lòng thành của chúng con!"

Chu Huân quỳ thẳng lưng, tư thế hiên ngang dù đang trước linh sàng tổ tiên. Hắn đưa tay nhận lấy ba nén nhang đại đang cháy dở, khói tỏa nghi ngút, rồi đưa lên ngang mày. Phạm quỳ bên cạnh, hai đầu gối chạm sát vào nền gạch tàu lạnh toát. Đây là lần đầu tiên trong đời, cái thân phận tội tở của em được phép quỳ trên hàng gạch dành cho con cháu chính thống.

"Lạy!"

Tiếng hô bà Cả vang lên. Cả hai cùng cúi rạp người xuống.

Sau khi buổi lễ kết thúc, bà Cả lờm đờm vợ chồng trẻ một cái sắc lẹm rồi nhanh chóng về lại phòng.

"Mình ơi..." Phạm lấy hết can đảm nhìn người đàn ông đang đứng trông về phía cửa.

Chu Huân thấy cả mẹ lẫn cha đều thất vọng rời đi, trong lòng bỗng nhiên rối bời. Hấn vâng lời mẹ, cũng làm tròn cái trách nhiệm này thì liệu mẹ hấn có vui, gia đình bên ngoại có hài lòng không?

Hấn đứng dậy, phúi nhẹ ống quần Tây phẳng phiu, ánh mắt liếc qua mâm cơm cúng với Phàm đang đứng thẩn thờ ở đấy.

"Lễ nghi xong rồi. Em hạ mâm xuống mà ăn cơm đi cho nóng, đừng để phí của. Ăn xong thì tự thu xếp về phòng, không cần đợi tôi."

Sau khi cậu Huân rời khỏi, em nhìn tứ phía, xác thực không có ai mới dám bê mâm cúng về lán tre đằng đông.

Đôi mắt em dán chặt vào đĩa gà luộc vàng ươm, da bóng lường, mỡ màng, Bên cạnh là đĩa xôi nếp cái hoa vàng đồ kỹ, hạt nào hạt nấy căng tròn, trắng trong, thơm nồng mùi lúa mới rồi cả đĩa giò lụa.

Cả đời làm đũa thẳng hầu chẻ củi, bữa cơm của em chỉ quanh quẩn với dăm ba hạt muối vùng, bát canh rau tập tàng loãng toẹt hay miếng cháy cơm khô khốc nào có bao giờ nếm được một miếng gà hay nắm xôi bao giờ cơ chứ?

Em rón rén đưa tay xé một miếng lườn gà. Cảm giác thớ thịt trắng ngần, dai ngọt lịm tan dần trên đầu lưỡi làm Phàm nuốt chút nữa đánh rơi miếng gà trong tay.

Em vừa ăn, vừa nhìn ra cửa lẩm bẩm.

"Sướng thật, bảo sao...."

Chương 4: Dạy vợ

Người đời vẫn thường kháo nhau rằng, bước chân vào làm tôi tớ nhà họ Kim thì coi như gởi thân cho địa ngục, đầu tắt mặt tối, ăn bữa nay lo bữa mai dưới cái roi mây của ông Chánh Kim.

Bà Cả miệng nam mô là thế nhưng nào có ngó ngang gì đến đám dân đen?

Các mợ hết mực đồng đánh, kiêu kỳ, sáng một ý, chiều một tính. Hôm nay chề nước tắm không đủ ấm, mai trách cơm dâng lên thiếu mắm thiếu muối, thử hỏi đám gia nhân thấp cổ bé họng lấy đâu ra ba đầu sáu tay mà chiều cho đặng?

Cũng may, nhà họ Kim dẫu có khắc nghiệt thì cũng chẳng rách nát tới mức bạc đãi vợ lẽ của con trai đích tôn. Danh giá của cậu Cả Kim Chu Huân ở cái vùng này lớn lắm, nếu để người ta kháo nhau rằng vợ lẽ của cậu mà phải nằm giường tre đắp chiếu rách thì chẳng khác nào tát vào mặt ông Chánh.

Ban đầu, Phàm cứ đinh ninh bà Cả sẽ liệu cho em một góc phòng kho nho nhỏ. Em cũng biết thân biết phận nên nào dám mơ đến chuyện được chung chăn chung gối, bước chân vào phòng Đông của cậu Huân.

Thông cáo với tổ tiên rình rang là vậy, nhưng cái danh vợ lẽ chung quy cũng chỉ là phận lẽ.

Trừ phi có lệnh đích thân từ cậu Huân, nếu không Phàm tuyệt đối không được bước chân nửa bước vào phòng chồng.

Mãi đến chập tối, Phàm mới biết chị Thanh dọn cho em căn phòng khang trang hơn cách không xa phòng Chu Huân.

"Tao hỏi thật này Phàm, ở đây có hai đứa mình, mày liệu mà thật dạ cho tao nghe."

"Chị muốn hỏi gì tôi ư?"

Kỳ thực, em và chị Thanh vốn chẳng có xích mích gì sâu nặng, chỉ là người ngoài nghĩ kiếp tranh cùng máng lợn, ngày thường hay tị nạnh, ganh ghét nhau rồi thuận miệng buông vài câu xéo xắt cho bỏ ghét mà thôi.

"Hôm đó là mày cố ý đúng không? Tối bữa tao tận mắt thấy mày diu cậu vào phòng, lúc đó rõ ràng cậu Huân đã say quá cần câu, người mềm nhũn như cọng bún rồi thì làm sao còn sức mà sủng hạnh mày cho đặng? Nói thật đi, mày đã bỏ thuốc cậu Cả, hay là mày dùng cái trò bùa ngải gì để lừa cậu đổ vỏ cho mày hả?"

Cái bí mật đêm đó, cái đêm mà em đã đánh cược cả mạng sống và liêm sỉ để leo lên giường cậu Cả... hóa ra vẫn có người hoài nghi.

Là làm lộ liễu quá rồi sao?

"Chị nói gì nghe kinh thế? Cậu Huân là người học rộng tài cao, lại là con trai đích tôn nhà này, tôi có là gan trời cũng chẳng dám làm cái trò thất đức ấy."

"Chẳng lẽ người say còn tỉnh táo để làm đủ thứ chuyện sao? Mày—"

"Chuyện giường chiếu mà chị lại rõ mười mươi như vậy, lẽ nào chị cũng "mất" rồi ư?"

Cái Thanh mặt mũi đen sì, lấp bắp được nửa ngày rồi cuộc vẫn không nói nên câu, cuối cùng chỉ dặn dò Phàm.

"Mày liệu mà tính, chuyện này để người khác biết mạng mày giữ không nổi đâu Phàm. Nhà họ Kim này, ông Chánh còn để chứ mấy mợ với bà Cả không phải người dễ qua mặt."

"Chuyện này tôi tự biết lượng, chị kín miệng là được. Tôi không khai chị không nói, há có người thứ ba phát hiện chẳng? Huống hồ, gạo đã nấu thành cơm, tổ tiên cũng đã chứng giám rồi."

"Còn chuyện kia thì sao?" Chị ta tiến sát thêm một bước, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Vũ Phàm nhìn ánh mắt Thanh liền biết là chuyện gì, ánh mắt nhìn ra phòng Đông không thay đổi, nói:

"Về phần chuyện bên này, tự tôi lo liệu."

"Biết rồi." Cái Thanh trước khi rời khỏi phòng, quay lại nhìn em rầu rĩ nói: "Mày hi sinh quá nhiều rồi, Phàm."

Phàm ngồi xuống mép giường gỗ gụ, tay mân mê hộp phấn nọ mợ Lan cho ban sáng.

Quả thực, muốn bắt con cá rô....

Đầu tiên phải hy sinh con săn sắt.

.

Cái phủ nhà ông Chánh tổng này, nội việc đếm mấy cái đầu người ghét thằng Phàm chắc cũng đủ hụt hơi, bởi số người thù em phải chiếm hơn nửa cái dinh cơ đồ sộ ấy.

Mà thiên hạ ghét em cũng chẳng phải vì sợ đắc tội với một đứa thấp hèn, chân lấm tay bùn làm gì cho bẩn tay. Người ta ghét em, là ghét cái thói miệng mồm ngứa đòn, cái kiểu nói năng không kiêng nể trước sau làm người ta lộn ruột lộn gan không chịu thấu.

Trong cái phủ ấy, ai cũng có đôi ba điều khuất tất, muốn đặt điều đặt chuyện thì lại hời cái miệng thằng Phàm. Em mà đã khai ra thì mờ mịt tổ tiên tám đời nhà người ta cũng bị em đem ra dày xéo cho bằng hết, chẳng thềm nể nang, kiêng dè một ai.

Những kẻ muốn dùng uy quyền mà át em thì lại càng kẹt. Muốn đánh cho nó một trận nên thân ư? Ngặt nỗi em là thằng trai tráng đương độ hai mươi mấy tuổi đầu, sức dài vai rộng, đám một phát chắc gì đã chịu nổi mà đòi động tay động chân?

Bởi thế, người ta cứ hậm hực, cứ hầm hừ nhìn em diện áo ba ba hường phấn đi nghênh ngang từ gian nhà Đông sang nhà Tây. Tội nó kháo rằng, thằng Phàm chẻ củi bên bếp mấy bữa này coi bộ ngông nghênh lắm, chẳng coi ai ra gì sất, mấy đứa hay đặt điều về em cũng bớt mồm bớt miệng hẳn ra, phen này sợ là cái chắc.

Vốn dĩ ở phủ Chánh Kim không có chuyện phân biệt mâm dưới mâm trên nên bữa ăn thường là cả đại gia đình quây quần bên bàn tròn dùng bữa.

Người ta nói người ăn không hết kẻ làm ra cấm bao giờ sai.

Phàm nhớ lại ngày còn làm tôi tớ trong phủ. Lúc nào đám đầy tớ cũng phải đợi cho ông Lớn với các mợ dùng bữa xong xuôi, thức ăn thức uống nguội ngắt nguội ngơ rồi mới tới lượt dọn xuống mà ăn sau cùng. Hơn nữa, cả một bữa cơm gọi là nuôi mạng cho hơn hai chục con người chen chúc trong cái xó bếp chật hẹp, nóng bức, cùng lắm cũng chỉ độc có đĩa trứng chiên mỏng dính, chút muối vừng với đĩa ngọn củ lang xào chao mỡ, đĩa này chưa kịp đặt đĩa xuống thì đĩa kia đã thi nhau gấp lẩy gấp để cho kỳ hết mới thôi. Chạm chân phải chịu nhện, không nhanh tay có mà chết đói.

Vậy mà nhìn lại bữa trưa của các mợ bây giờ xem!

Chưa đến chục người ngồi quanh bàn mà tính sơ sơ đã bảy món mặn đủ cả, nào là tôm kho tàu béo ngậy, cá lóc nướng trui, thịt kho tàu hũ... Lại còn thêm vài món chay thanh đạm cùng trái cây tráng miệng đủ thứ loại từ trên tỉnh mang về.

Lúc ăn cơm cơ bản không có ai nói gì, chỉ riêng mợ Lan là không chịu nổi, cái tính sắt xéo nó ngấm vào máu rồi, không dám chọc vài câu là ả ăn thấy không ngon miệng.

Ả nhấp ngụm trà, liếc xéo qua mợ Tư rồi cất giọng.

"Em Tư nè, nghe đâu ngoài kia người ta đang bàn tán râm ran về nhà mình nhiều lắm, đừng chẳng em biết chút ít gì sao, nhân tiện kể cho chị Cả đây nghe với nhen."

Mợ Tư nhìn bà Cả lườm mình, trong lòng oán giận mợ Lan miệng lưỡi chua ngoa, nhưng biết cái miệng mình dạo này không phải nên chỉ lẳng lặng cúi mặt gấp thức ăn. Ai trong cái phủ này mà chẳng biết mợ Lan cậy thế bên nhà ngoại bề thế nên mới dám lộng ngôn, xem thường các mợ còn lại. Mợ Tư xuất thân kép hát, lại thân cô thế cô, làm sao dám cãi lại.

Phàm vốn chán ghét cái tính sắt xéo này của mợ Lan, lại nghe qua vài ba câu đưa đẩy của mợ, em thừa biết mợ đang mượn gió bẻ măng, mượn chuyện mợ Tư đừng đá xéo mình có danh phận nhờ chuyện khuất tất của mình chứ chẳng có tốt lành chi.

Dù sao em cũng là kẻ cướp mất suất làm dâu này của cháu gái mợ, mợ làm sao có thể để em yên cho bằng được? Bấy lâu nay điều nhục nhã nào em chưa từng ném qua, thôi thì chỉ cần em biết điều, nhẫn nhịn đi một chút là êm chuyện.

Ăn được miếng ngon của nhà giàu, thì nghe vài câu chửi khéo cũng có thắm tháp gì đâu.

Mợ Lan thấy mợ Tư nín thinh, liền quay ngoắt sang Phàm.

"À, mà tôi quên mất. Từ hôm lễ cúng đến rày, cậu Huân có ghé qua phòng mày nghỉ ngơi không hả Phàm?"

Mợ Tư, mợ Năm liếc nhau, còn bà Cả thì vẫn lảng lạng ngồi đó.

Phàm nghe xong, cổ họng hơi đắng lại. À thừa biết bà Cả vốn đã không vừa mắt em, hơn nữa, phận em nào giống phận ả? Mợ Lan có thể được nhà ngoại là tư sản Bắc Kỳ chống lưng, còn em kiếp thằng ở, chưa bị bà Cả đánh chết đã là may, sao dám mơ mộng cậu Huân sung hạnh lần hai?

"Thưa mợ Lan, cậu Huân bận việc đại sự của phủ, con phận mọn đâu dám phiền hà. Cậu có thương thì ghé, không thì con vẫn cứ ở gian nhà Đông chờ lệnh thôi ạ."

Mợ Lan đâu dễ gì buông tha, ả thấy Phàm trả lời nước đôi thì lại càng lấn tới.

"Gớm, mày nói năng nghe sao mà nét na, thấu tình đạt lý đến vậy! Để cậu Cả cứ vui đầu vào sách vở bên phòng riêng mãi, thiên hạ người ta lại cười cho, bảo nhà họ Kim rước người về chỉ để chưng cho đẹp cái gian nhà Đông thôi sao?"

Thừa lúc bữa cơm đầm chộc bà Cả, sỉ nhục bà về chuyện thằng con trai quý báu của bà cưới một thằng con trai về làm lẽ quả thực rất sung sướng.

"Mà cũng phải, người dưng nước lã, lại là thân đàn ông con trai... cậu Huân kén cá chọn canh là chuyện thường."

Nói đoạn, ả cười khẩy một tiếng, nói lớn:

"Máng lợn vẫn là dòng máng lợn, sao có thể so với đĩnh sành."

Bà Cả nghe đến đây liền tức giận đập bàn.

"Mợ Lan!! Trời đánh tránh miếng ăn!"

"Mợ đây là muốn leo lên đầu lên cổ tôi ngồi hay sao?"

Mợ Lan bị bà Cả đích thân đứng ra giáo huấn chẳng những không sợ, trái lại còn dám nói móc nói mỉa.

"Chị Cả này, nói ra sợ người ngoài họ cười chê, chứ tôi là tôi tiếc phù sa chảy ruộng ngoài quá đi mất. Nhà họ Kim mình danh giá, trước giờ nạp thêm người thì cũng phải tính chuyện cầm kỳ thi họa, chữ nghĩa bề huê cho nó xứng tầm. Chớ ai đòi lại đi cưới ngừ bám víu lên giường đàn ông để đổi đời bao giờ?"

Ả liếc Phàm từ đầu tới chân, giọng kiêu kì.

"Bởi vậy chị đừng quá nuông chiều, kéo thiên hạ người ta lại cười cho là nhà mình dễ dãi, hạng nào cũng vợ vào cho bằng được."

"Mợ Lan quá lời rồi, đến mợ Tư mợ Năm tôi còn chán chỉnh được, từ bao giờ đến phận làm lẽ như mợ dạy bảo?"

Bà Cả không phải hạng người mềm mỏng gì cho cam, tuy nói rằng bà quanh năm tụng kinh niệm phật, nhưng Phàm sợ nhất là những người như vậy. Em không sợ thần phật, chỉ sợ những người thâm sâu khó lường.

Nói một uy mười, một câu thôi mà bà Cả đã đâm chọc đúng điểm đau của mợ ấy là cái phận làm lẽ.

Mợ Lan tức anh ách trong bụng, nhưng ả có thể làm gì bà Cả? Nhà ngoại hai người có thể ngang nhau, nhưng miệng người đời, ả vẫn kém bà một bậc.

Số muối bà Cả ăn còn lớn hơn số gạo mợ Lan ăn, mợ làm sao có thể là đối thủ của bà?

Chính thế lúc nào cũng hơn phận lẽ cái lý cái tình.

.

Dùng bữa xong, Phàm lẳng lặng xin phép lui sớm. Phàm cũng ngại nếu em nán lại lâu hơn, các mợ lại lấy em ra đâm chọc.

Mà nghĩ lại, bà Cả nào có ưa gì em?

Bà sợ mợ Lan ảo tưởng cái vị trí của mình trong phủ này rồi đâm ra làm càn, nên mới ra tay chán chỉnh để dần mặt chung cho cả đám. Thử hỏi, giả như người hôm nay ăn nói xấc láo là Phàm, thì họa chẳng em đã bị bà sai gia nhân vả miệng cho sưng vù từ đời thuở nào rồi, chứ ở đó mà được ngồi yên ăn bát vàng.

Ấu là tâm tư đàn bà lúc nào cũng thâm sâu hơn người thường mấy phần.

Giờ này cậu Huân đang làm gì nhỉ?

Phàm nhớ lại hôm làm lẽ, trong lòng nôn nóng thêm mấy phần.

Vừa ra khỏi hành lang, liền thấy bóng dáng cậu công tử vận tây trang đang đứng ở trước sân trúc vuốt ve lồng chim cu gáy.

Quả thật đúng cái thú vui phong lưu của hạng công tử thế gia. Lúc nào cũng chỉ thấy quanh quẩn mấy chuyện thơ phú, chữ nghĩa, không thì lại chim muông, cây cảnh. Nghĩ mà coi, cưới vợ về rồi, thông cáo tổ tiên rình rang là thế, vậy mà từ hôm rày cậu chẳng thêm ban cho em lấy một lời hỏi han, cứ như Phạm là cái bóng của cậu vậy.

Phạm đứng nép bên cột nhà, nhìn cái cách cậu nâng niu con chim nhỏ trong tay mà lòng bỗng râm ran giận dỗi. Em lắm bầm, lại không để ý cậu Huân đang tiến đến gần.

"Cái ngữ đàn ông gì mà lạ đời! Con chim cu gáy đó nó biết nói tiếng người chắc? Hay nó biết hầu hạ, bưng trà rót nước cho cậu mà cậu quý nó hơn cả con người bằng xương bằng thịt?"

"Em vừa nói cái gì đó?"

Nghe thấy bên tai có hơi thở nhồn nhột cọ lên tai mình, Phạm mới luống cuống xoay người lại, cả cơ thể va hẳn vào lồng ngực rắn chắc của người đàn ông. Giá như em bình tĩnh lại một chút, có lẽ đã không hoảng đến mức tim đập bình bịch rồi nằm gọn ơ trong vòng tay Kim Chu Huân như vậy.

"Dạ... dạ bầm cậu hai, em... em đâu có dám nói cái gì đâu ạ! Cậu nghe nhầm tai đó thôi..."

Cậu Huân nheo mắt nhìn em, giọng nói không rõ là đang quở trách hay trêu chọc.

"Tôi nghe rõ mồn một là em đang so bì với con chim của tôi mà? Bộ ở nhà Đông thiếu người hầu hạ hay sao mà em phải đứng đây tị nạnh với Kim Chi?"

Hoá ra con chim chết tiệt này gọi là Kim Chi.

Phạm nghe câu đó mà mặt mày nóng ran, cái trơ trên thường ngày bỗng chốc bay sạch.

"Dạ... em biết phận mình hèn mọn, biết thân biết phận nên đâu có dám so đo với thú vui cao sang của cậu đâu chứ. Cậu là chủ, cậu muốn đi đâu, muốn sủng ái con chim con cá nào là quyền của cậu, cái ngữ thẳng ỗ như em nào có tư cách gì mà oán với chả trách ai đâu cậu."

Chu Huân thấy cái bộ dạng bối rối, vừa muốn giận lại không dám giận của Phạm thì trong bụng buồn cười dữ lắm nhưng vẫn phải nghiêm.

"Em không dám so, hay là trong lòng em đang oán trách tôi?"

Em ngẩn người.

Cậu Huân thơm quá! Tại sao lại có một người đàn ông thơm tho tới nhường vậy? Mùi lá trúc ngai ngái với mùi nước hoa Pháp khiến em suýt ngã nhào vào vòng tay hắn.

"Phàm này..."

"Dạ? Cậu thưa gì em ạ?"

"Hôm nay mẹ Lan với má làm khó em sao?"

Em không nói gì, hai tay chỉ dấm nắm chặt gấu tay áo vò đi vò lại. Nhìn bộ dạng sợ hãi này của em, Kim Chu Huân dĩ nhiên biết có chuyện gì xảy ra.

"Nói thật cho tôi nghe."

"Dạ... thì cũng có chút ít..." Em lí nhí đáp.

Cậu Huân khẽ thở dài.

"Em vào đây, danh phận là do em tự chọn, thì sóng gió em cũng phải tự mình mà đứng vững. Má tôi với các mẹ, họ không phải người xấu, nhưng cái nếp nhà này nó khắc nghiệt. Muốn sống cho yên thân, thì việc của em là phải biết hạ cái tôi của mình xuống lại."

Phàm ngược mắt lên nhìn cậu Huân, trái lại, hắn nhìn lồng trúc đựng con cu gáy, nói tiếp:

"Em phải học cách sống sao cho vừa lòng các mẹ, nhất là bà Cả. Cái gì người ta nói trúng thì im lặng mà nghe, cái gì người ta nói sai cũng cứ giả điếc mà bỏ qua. Đừng có hờ chút là đem cái miệng ra mà đối đáp, tôi muốn tốt cho em mà thôi."

"Tôi với em âu cũng là bất đắc dĩ, em hiểu ý tôi chứ? Nhưng đã là duyên vợ chồng, cái gì tôi cho em được nhất định sẽ cho em."

Phàm cắn môi, cảm thấy cái khoảng cách giữa mình và người đàn ông này sao mà xa xôi quá. Em bấm chặt móng vào lòng bàn tay một cái đau điếng, khó khăn lắm mới đáp lại Huân.

"Dạ, em hiểu lời cậu dạy."

"Nhưng..." Phàm chần chừ hồi lâu, thấy cậu Huân không có ý quở trách mới cả gan nói tiếp.

"Cậu nói nghe nhẹ nhàng nghe dễ ăn quá xuôi tai. Em hạ mình xuống thấp hết cỡ rồi, đến thờ em còn không dám thờ mạnh trước mặt bà Cả với các mẹ nữa là... Nhưng ngặt nỗi người ta cứ mượn gió bẻ măng, đem cái danh phận thẳng hầu của em ra mà chì chiết, đâm chọc hoài, em cũng tủi lắm chứ."

Hắn nghe em nói vậy cũng hiểu đôi chút, nhưng với các mẹ, càng thích chống đối, các mẹ lại càng lôi ra làm cớ để dạy dỗ chớ nào tốt lành gì cho cam. Hắn lại nói.

"Ở cái nhà này, kẻ bề dưới mà dám trừng mắt nhìn bề trên là cái tội vô phép, má tôi mà thấy được thì có mười tôi cũng không đỡ nổi đòn roi cho em đâu. Khi người ta mắng khéo, em cứ việc cúi đầu dạ thưa, gấp thức ăn cho vô chén rồi im lặng mà ăn cho xong bữa. Người

nhà giàu họ thích thể diện, em càng nhún nhường, càng tỏ ra biết điều thì người ta càng mau chán, không buồn chấp nhận với em nữa. Có hiểu chưa?"

"Dạ, em hiểu."

Cậu Huân vừa định dậm bước đi, em liền đưa tay níu lấy ống tay áo Tây trang của hắn, cúi đầu lí nhí hỏi nhỏ.

"Cậu Huân này..."

"Gì nữa đây?"

"Tuần sau... cậu có rảnh chút nào không ạ?"

"Có. Tuần sau việc bên sở cũng vắng rồi. Có chuyện gì sao?"

Nghe được chữ có, mắt Phàm sáng rỡ lên như bắt được vàng. Em đánh bạo nhìn lên, mặt lộ rõ vẻ mong cầu.

"Nếu cậu không bận... cậu cho em theo lên huyện chơi một chuyến có được không cậu?"

Cậu Huân nhìn cái gương mặt đang hớn hở của em, rồi lại nhìn tới đôi môi xinh đẹp hơi hồng hồng, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác khác lạ.

"Lên huyện? Ở đó người xe đông đúc, không khéo lại lạc mất. Thôi được rồi, để tôi xem. Nếu em ngoan ngoãn, thì tuần sau tôi đưa đi."

Nói đoạn, cậu gỡ tay em ra khỏi ống áo rồi bỏ mặc em đứng giữ sân trúc.

Suy cho cùng, tất cả đàn ông đều chung một guộc, bảo sao....

Chương 5: Đối tốt

Vốn dĩ nhân dịp này, Chu Huân cũng tính làm một chuyến lên tỉnh để coi lại sổ sách bên đồn điền cao su, sẵn tiện ghé qua hội thi nhân mướn có tụ họp với mấy cậu công tử nhà An.

Thối đời, mấy cuộc tụ họp ăn chơi của hạng công tử thế gia thì chẳng ai dại gì mà dắt theo vợ con hay gia quyến cho vương chân vương tay, mất cả cuộc vui. Hơn nữa, trong hội có mỗi bốn thằng trẻ ranh chưa tính chuyện vợ con, đã vậy hôm kết hôn hấn chưa kịp đánh tiếng với mấy thằng bạn, đâm ra giờ dắt theo Phàm thì đúng thật là không tiện.

Ngặt nổi cái miệng trót hứa rồi, mà hạng người như hấn, lời nói nặng tựa ngàn cân, nói ra mà không giữ lấy lời thì còn mặt mũi nào nhìn ai.

Ở đời, đến cả người đầu ấp tay gối với mình còn không giữ trọn lời hứa, thì còn mong gì giữ được uy tín với thiên hạ ngoài kia.

Từ hồi mới ở bên bên về, Chu Huân vẫn chưa sao quen được giờ giấc bên mình.

Hấn cứ nằm ngủ lan man, đầu óc mơ màng chẳng biết trời trăng mây nước gì, mãi tới khi có người nắm vai lay mạnh hấn mới lò mờ mở mắt ra nổi.

"Cậu Huân! Cậu Huân! Dậy!"

Chu Huân bị đánh thức ngang giấc nên trong lòng cũng thấy hơi khó chịu, định bụng sẽ quở trách vài câu cho bõ ghét. Thế nhưng tới khi định thần lại, thấy gương mặt của Phàm đang áp gần sát mặt mình, mùi hoa bưởi nhàn nhạt từ áo lụa thoang thoảng ngay chóp mũi làm hấn giật mình tỉnh hấn cơn ngái ngủ.

"Là Phàm đó hả? Sao em dậy sớm sớm vậy? Tôi còn chưa chuẩn bị gì hết ráo mà."

Từ đợt bữa thừa hồi với tổ tiên vụ rước lễ về nhà, tuy cũng không hấn là ghét bỏ vợ lẽ gì cho cam, nhưng nói hấn buộc phải nhìn mặt kẻ khiến mình mất mặt giữa toàn thể gia đình vẫn khiến Huân thấy khó xử.

Hấn vốn dĩ là niềm kiêu hãnh của cả dòng họ, đi Đông đi Tây, chữ nghĩa đầy mình, ngay cả bên Pháp xa hoa là vậy nhưng chưa một lần sa chân hưởng lạc, nay vừa về không được ít lâu đã mang tiếng ra vô. May thay, tin đồn chưa lan đến tai mấy tay công tử bạn Huân, nếu chuyện này chẳng may lộ ra chút, khéo khi đến bước chân khỏi cửa Huân cũng không dám.

Phàm thấy sắc mặt Huân không tốt, lại nghe cậu Huân nói vậy liền theo bản năng lùi dịch khỏi giường một chút, lúng túng giải thích.

"T-tại em nôn quá... Hôm trước cậu hứa đưa em lên tỉnh nên em mới—"

Chu Huân nghe Phàm nhắc lại chuyện đi chơi huyện hôm trước ở sân trúc, lòng hấn nhớ ra ngay. Thiệt tình là hấn cũng đã đánh tiếng trước với bà Cả một tiếng cho êm chuyện rồi, chớ

đời nào hấn để em bơ vơ. Nhưng khi nhìn bộ dạng luống cuống này của em lại nổi hứng trêu ghẹo.

Hấn vờ vệt nheo mắt, đưa tay dụi dụi thái dương rồi chòng ghẹo.

"Bộ em nôn lên tỉnh tới vậy sao? Hay là ở trong cái phủ này gò bó quá, nên giờ chỉ chực chờ có dịp là muốn đi cho khuất mắt tôi với mấy mợ ngay hả?"

Thấy Phàm lúng túng định phân bua, hấn lại chọc ghẹo.

"Hay là trên huyện có ông nhân tình nhân ái nào chờ sẵn nên em mới sốt sắng lay tôi dậy từ sớm thế này?"

Phàm ngại ngùng cúi đầu, má em hây hây đỏ ửng nắm chặt ống quần.

Cậu Huân đáng ghét quá... Ở cái phủ nhà họ Kim này, danh phận lẽ mọn của em vốn đã như chỉ mảnh treo chuông, nay cậu lại buông lời định tội em theo ông này ngài kia, dẫu chỉ là lời chòng ghẹo đầu môi thì có khác nào dồn em vào đường chết đâu chứ?

Phàm tức tới nổi cái lồng ngực cứ phập phồng, hai tai nóng ran như có ai đốt lửa. Em thầm rửa trong bụng: Đúng là cái ngữ đàn ông cậy quyền cậy thế, mới sáng ra đã đem người ta ra làm trò cười. Vợ chồng thì cũng chỉ là cái danh cho người ta thấy chứ có thương yêu gì thấm thiết đâu mà cậu cứ thích chòng ghẹo cái kiểu kì cục vậy không biết!

Em dẫu môi, xoay mặt đi hướng khác lí nhí:

"Em phận hèn, được về làm người nhà họ Kim đã là phước đức ba đời, đâu dám tơ tưởng tới ai ngoài kia. Em nôn đi là vì được đi cùng cậu, được cậu cho đi mở mang tầm mắt... Chớ nếu cậu không tin, thì thôi em chẳng dám đòi hỏi gì thêm nữa."

Sao thằng Phàm lại dễ chòng ghẹo đến vậy?

Hấn thực lòng thấy làm lạ, sao em lại dễ chòng ghẹo tới vậy không biết? Chỉ cần một câu nói lửng lơ hay cái liếc mắt đưa tình là em đã đỏ rần mặt mày lúng ta lúng túng như gà mắc thóc.

Hấn tự hỏi, liệu có phải trước đây, cái hồi em còn làm thân tôi tớ, cũng hay bị đám người làm trong phủ đem ra làm trò cười như vậy hay không?

"Cậu dậy rồi thì đi rửa mặt đi cho tỉnh, kéo trễ giờ xe lên huyện bây giờ. Thằng Sơn nó đánh xe ra chờ sẵn rồi đó cậu."

Chu Huân chỉ lạnh nhạt ậm ừ cho qua chuyện, lại nhắc.

"Đi đứng coi sao cho nó cẩn thận, nghe không. Đặt cho người ngoài nói ra nói vô, tới lúc đó tôi không chịu thay em được, hiểu chưa?"

"Dạ, em nghe rõ rồi thưa cậu... Lát lên tới nơi em chỉ dám đứng hầu một bên, cậu sai bảo chi em làm nấy, tuyệt đối không dám làm điều chi sơ suất đặng bôi tro trát trấu vào mặt cậu đâu ạ."

"Ừm."

.

Chợ Bến Thành tháng năm âm lịch tấp nập con lái. Trong lòng chợ thênh thang, đủ mọi hạng người đổ về làm ăn: từ cánh thương lái dưới lục tỉnh lên, cho tới mấy ông từ ngoài Bắc vô Nam lập nghiệp với hy vọng đổi đời ở vùng đất Sài Gòn hoa lệ. Không chỉ có dân mình, mà lâu lâu người ta còn thấy bóng dáng mấy tay lái buôn người Pháp chuyên đi lùng sục mấy món trang sức lậu.

Phàm đi bên cạnh mà cứ như người cỡi trên mới rơi xuống. Em hết nhìn mấy sạp cá khô chất cao như núi, lại liếc sang mấy gánh sa pô chề lẩn hàng lựa, bụng dạ cứ bồn chồn không yên. Em nhìn mấy thúng bánh cam, bánh bò thốt nốt vàng ươm, hòng nuốt nước miếng ực nhưng chỉ dám vội vã nhìn sang chỗ khác vì sợ cậu Huân thấy mình ham ăn rồi sinh lòng chán ghét.

"Cậu ơi, người ta đông quá, mình đi vậy lỡ lạc thì sao cậu?" Phàm cứ níu lấy tay áo của Chu Huân giật giật.

Phàm ham hồ quá, không kìm được cái tính tò mò mà níu lấy tay áo cậu Huân, chỉ trở hỏi han đủ thứ

"Cậu Huân ơi, cái bánh tròn tròn bọc đường kia là bánh chi vậy cậu? Sao nó vàng dữ vậy nè?"

"Ừa cậu, cái hũ thủy tinh đằng kia đựng cái nước xanh xanh đỏ đỏ là nước gì vậy cậu? Người ta uống vô có bị làm sao không?"

"Cậu coi kìa, cái xe nhỏ xíu bằng thiếc kia ngộ quá, sao nó tự chạy được hay vậy cậu?"

Người này thật là... sơ hở xíu là lại níu tay người ta í ới.

"Đi đứng giữa thanh thiên bạch nhật, chỗ đông người mà em cứ lóng ngóng, níu kéo như đứa con nít lên ba thế này coi có tiện không? Tôi đã dặn từ nhà thế nào, lên tới tỉnh phải biết nhìn trước ngó sau, giữ đúng bốn phận, em quên sạch rồi hả?"

Phàm bị hấn nạt nhẹ một câu thì tủi thân ra mặt, cái tay rụt rè buông thõng xuống bên hông, lí nhí đáp:

"Dạ... tại em thấy cái chi cũng lạ mắt quá nên mới buột miệng... Với lại người ta đi lại rậm rạp đông quá, em sợ sẩy chân một cái là mất dấu cậu luôn, chớ em đâu có ý làm mất thể diện của cậu..."

Hấn đi tiếp, thỉnh thoảng lại dừng lại ở mấy sạp bán sơn phấn Tây, hay mấy chỗ bán lược sừng, kẹp tóc khảm xà cừ.

"Em nhìn mấy cái kẹp đó xem, có cái nào vừa mắt không?"

Thú thật, mấy món lược khảm xà cừ hay kẹp tóc đính ngọc trai có cô nào không thích không mê cho được chứ?

Nhưng Phàm chẳng phải đàn bà con gái, đeo mấy món này làm sao xứng cho dạng? Người ta nhìn thấy, không chửi em là cái ngữ quái thai chớ gì mắt mới là lạ.

"Cậu không cần tốn tiền vì em đâu ạ." Phàm cúi đầu nói nhỏ.

Mắt Huân dừng lại ở một chiếc kẹp tóc bằng đôi môi trên thân kẹp chạm trổ bông hoa mai bé tí xiu điểm nụ bằng ba viên ngọc trai nhỏ.

"Cầm lấy. Kẹp thử xem có vừa không?"

Em vội vàng xua tay cười gượng.

"Kìa cậu... em đâu có dùng mấy thứ sang trọng này. Tóc em bới vậy là gọn gàng rồi, mang cái này vô, người ta cười cho mất."

Bà hàng xén thấy vậy liền đơn đã vun vào:

"Thằng này nói vậy tội nghiệp quá! Mày chịu khó nuôi tóc dài mang cái kẹp này vô là hợp hết biết. Cậu nhà mày khéo chọn lắm đấy!"

Cái vẻ bướng bỉnh giả đồ của em đôi khi làm hấn thấy bực. Hấn lớn tiếng.

"Gói vô đi bà chủ. Còn em, ít ra cũng phải có chút phục sức cho ra dáng người nhà họ Kim, chớ để em đi bên cạnh tôi mà cứ như con ở mới trốn ra ngoài chợ thì cái mặt tôi để ở đâu?"

Em cúi đầu, bàn tay run run chạm vào chiếc kẹp tóc, lí nhí thưa.

"Cậu cứ hay nói giỡn. Vậy em xin nhận ạ."

Dắt Phàm đi thêm một đoạn, Huân thấy em cứ đưa tay lên sờ sờ chiếc kẹp tóc vừa nâng niu vừa xót của.

"Cậu ơi... sao tự dưng hôm nay cậu tốt với em dữ vậy?" Phàm đánh bạo hỏi

"Tôi không tốt với em thì tốt với ai? Em đừng nghĩ nhiều làm gì."

Phàm nghe vậy thì im bặt, cúi đầu nhìn đầu ngón tay bị cấu đến đỏ.

Người này khó quá chừng....

.

Dạo gần đây ở chợ Bến Thành nổi lên một tiệm trang sức gọi là An Bảo, người tứ xứ xếp hàng dọc cả ngày, có hôm đến tối mịt cũng chưa chờ được lấy phiếu.

Nghĩ đến cái kiềng bạc hôm trước bà Cả cho Phàm làm sinh lễ, lại thêm cả cái nhẫn bạc tí xíu chị Thanh nhét cho Phàm làm của hồi môn, hấn khẽ gõ lên thành xe, ra lệnh cho thằng Sơn lái xe.

"Anh Sơn! Cho xe ghé qua tiệm vàng An Bảo trước đã, rồi hẵng vòng về phía kho sổ sách."

Trong lúc xe lăn bánh, Chu Huân đưa mắt nhìn sang người vợ lẽ ngồi bên cạnh. Phàm khép nép, hai tay đặt trên gối ngồi rúm ró trên ghế da, e dè nhìn ra bên ngoài, nghĩ bụng là do hấn la rầy lúc nãy nên giờ mới không dám lú lo. Bất tri bất giác, hấn cảm thấy vợ lẽ hấn cũng thiệt đáng thương.

Dù cho đến tận bấy giờ, Huân vẫn chưa sao hiểu thấu được tính cách thật sự của em, càng không thể nuốt trôi được lý do khuất tất mà em trèo lên giường hấn đêm hôm ấy, nhưng nhìn cái điệu bộ khép nép, biết điều của Phàm suốt từ sáng tới giờ, hấn cũng tự nhận thấy người này ít ra còn có cái mặt tốt, biết nhìn trước ngó sau chớ không đến nỗi thuộc hạng người bợm bãi, điều ngoa.

Bước vào trong tiệm, Phàm thấy cả đời thằng hầu như em mới biết thế nào là núi vàng núi bạc. Mùi nhang trầm thơm ngào ngạt, ánh vàng, ánh bạc từ các tủ kính phản chiếu lên trần nhà sáng loáng. Cậu chủ tiệm vừa thấy bóng Chu Huân đã đôn đả chạy ra, mặt tươi tỉnh như bắt được vàng.

"Chà, cậu Cả Huân! Gió nào đưa cậu Lớn tới tiệm nhỏ của thằng em này vậy kìa? Mời anh Huân ngồi chơi xơi nước, sắp nhỏ đâu, mau pha bình trà ngon đem lên đây!"

Người này Phàm dĩ nhiên biết là ai.

Chẳng phải đây là cậu út nhà họ An, An Kiến Huy đó sao? Tay Huy này tuy nhỏ hơn cậu Huân một tuổi, nhưng xét về cái danh tiếng trên đất Sài Gòn hay lục tỉnh lị, cậu ta chỉ có hơn chứ chẳng kém bất kỳ thằng công tử nào trong vùng.

Cái nết chịu chơi của Kiến Huy thì ai cũng biết, hễ nơi nào có hội hè, yến tiệc sang trọng là thấy mặt quý tử họ An ngay. Đã vậy, cậu chàng lại còn được trời phú cho cái mã ngoài bảnh bao, cộng thêm cái thể con nhà nòi, cha gã là ông chủ chuỗi tiệm kim hoàn An Bảo nức nở đổ vách thì hỏi thử có cô tiểu thư khuê các hay đào hát nào mà không thâm thương trộm nhớ cho đừng?

Nếu cậu Huân không từ bên bên về, Kiến Huy vẫn đứng nhất cái vùng này về khoản phong lưu, tài tử.

Kiến Huy cười thật tươi, đang tính hoá đơn cho khách tỉnh cũng phải tạm gác việc lại chạy ra bê ghế cho Huân.

"Thằng Huy cứ khéo mở miệng. Tiệm nhà chú đạo này con buôn xếp hàng chặn cả lối đi, mà còn tự nhận là tiệm nhỏ thì cái kho sổ sách bên đồn điền của anh mày đây chắc chỉ đáng gọi là cái chòi tranh."

Thấy Huân, Kiến Huy cười xoà.

"Ồi dà, họ An tụi em làm sao mà so được mấy đồn điền của bác Chánh chứ! Có núi vàng núi bạc cũng thua quan hệ sát, có đúng không đa?"

"Cậu Cả nhà họ Kim du học từng đấy năm trời mà còn nhớ đến cái tình anh em này đó sao? Chẳng hay, bên bên anh có phải lòng cô đầm nào không, thì khai thiệt cho đám em này nghe với, đừng tụi em còn biết đường mà học hỏi! Làm tụi này cứ ngỡ anh Huân đi biệt biệt không thèm về nữa cơ chứ."

An Kiến Huy rót cho Huân chén trà nóng rồi mới quay ra rót cho mình.

"Mà chả rằng hôm trước nhà bên nội em có việc hỷ, bận túi bụi nên không sang dự tiệc bên phủ anh được. Anh Huân có lòng thì cho em gửi lời xin lỗi đến cậu mợ nhé, kéo mợ lại mắng thằng Huy này vô phép vô tắc, có tí tiền đồ là quên mất anh em."

Huân nghe tới đây liền cười phì. Đúng là anh em chí cốt của hần, bao nhiêu năm cũng không bỏ được thói bông đùa.

"Chú mày thôi cái thói lẻo mép đi. Anh đây mà phải lòng cô nào bên bên thì giờ này chắc chú phải gọi điện đi Paris mà tìm, chứ hơi đâu ngồi đây nghe chú lải nhải?"

An Kiến Huy mấy hôm rày ở trên đây quản lý tiệm vàng nên hiển nhiên không hay chuyện lang chạ với thằng hầu của Chu Huân, giờ tự nhiên thấy thằng hầu mà lại còn là một đứa

mặt mày sắc xảo, vận cái áo lụa hường đào trông mượt mắt thế kia liền thắc mắc không thôi.

Cậu công tử nhà họ An ngấm lại có chút khó hiểu, tính cách Chu Huân cậu ta hiểu rõ, hơn nữa mỗi dịp lên tỉnh này gặp anh em là phụ, xem sổ sách mới là chính, mỗi lần hấn lên tỉnh chỉ có thằng Sơn lái xe đò bên ngoài chứ nào đem theo người hầu nào khác?

Cái màu hường đào lại cả chất vải này, ở cái xứ này, đâu phải hạng tôi tớ muốn mặc là mặc?

Ngấm mãi không thôi, An Kiến Huy chỉ đành khuyếch tai Chu Huân, hỏi khéo.

"Anh Huân, đây là...?"

"Chẳng hay là người làm mới ở phủ, hay là... ai mà em nhìn mặt thấy lạ lắm quá chừng?"

Ánh mắt của Kiến Huy cứ xoáy vào Phàm làm em càng thêm bối rối, hai bàn tay đan chặt vào nhau, đầu cúi gằm xuống đất. Cậu Huân chưa cho phép em thừa thì em không được thừa. Em biết, cái danh phận của mình mà nói ra ở giữa cái chốn toàn hạng người quyền quý này chẳng biết là vinh hay là nhục.

Chỉ sợ phật lòng cậu Huân, trót làm cậu giận bị phạt roi mây vào mông.

Kim Chu Huân liếc cái vẻ mặt của Phàm, lại liếc tới An Kiến Huy, bình tĩnh nói.

"Đây là phòng lễ mã mới nạp. Chú mày hỏi làm gì mà kỳ thế, định tính chuyện làm ăn hay tính chuyện dòm ngó người của anh?"

Huy nghe tới đây thì mắt tròn mắt dẹt miệng há hốc suýt chút nữa làm rớt cằm ra ngoài.

Theo trí nhớ của Huy, bà Chánh nhà họ Kim đâu có phải hạng người rộng lượng tới mức đó? Bà nổi tiếng là người trọng nề nếp, coi danh tiếng gia đình còn nặng hơn vàng mười. Một người đàn bà thép như vậy, làm sao có thể nhắm mắt làm ngơ để đưa con trai duy nhất chưa cưới chính thê đã nạp một người đàn ông về làm lễ? Đã vậy còn ngang nhiên cho phép Huân dắt người này đi dạo phố, lên tỉnh, để mặc cho bàn dân thiên hạ chỉ trích bàn tán.

Huy liếc nhìn cái vẻ mặt tỉnh bơ của Chu Huân, rồi lại nhìn sang cái tướng tá hiền lành, nhút nhát của Phàm. Huy tặc lưỡi, thầm nghĩ trong bụng.

Chuyện này chắc chắn không phải do trời định, mà là do người tính rồi. Chín phần mười là có chuyện bất đắc dĩ, chớ đời nào bà Chánh lại chịu để cái danh giá họ Kim bị sứt mẻ kiểu này.

"Haha, không nhắc đến chuyện này nữa."

"Anh Huân này, chuyện hồi trước anh gửi thư về nhờ em nay thành rồi đây."

Nói đoạn, Huy sai người mang hộp gỗ gụ ở tít trong két sắt ra.

"May cho anh là tay lái buôn người Pháp đó còn nể mặt cha em mấy phần, chớ không là món này bay sang Thượng Hải từ đời tám lâu rồi."

Dứt lời, An Kiến Huy đích thân nhận lấy một chiếc hộp bằng gỗ gụ đồ thẩm, chạm trổ hoa văn mây nước cực kỳ tinh xảo từ tay người làm. Huy đặt chiếc hộp lên bàn, cẩn thận vặn chiếc khóa đồng nhỏ xíu rồi từ từ mở nắp.

Dưới ánh đèn tiêm vàng, hai chiếc vòng bằng ngọc phi thúy nằm êm đềm trên lớp nhung đỏ thắm tỏa ra ánh sáng xanh trong vắt nom sang trọng vô cùng. Ngọc sáng tới mức soi rõ được cả vân ngọc mờ mờ chạy bên trong, nước ngọc trong không một tí vết hàng cực phẩm mà hạng dân thường có nằm mơ cũng không thấy được.

Phàm ngồi bên cạnh, nhìn thấy cặp vòng ngọc thì hai mắt mở to hơi thở đình trệ mấy nhịp.

Em tuy không rành đồ quý, nhưng nhìn nước ngọc xanh biếc cũng hiểu cặp vòng này có giá trị không nhỏ.

Kiến Huy hát hàm, đắc ý nhìn Huân.

"Ngọc phi thúy chính gốc, cặp song sinh từ một khối ngọc mà ra. Anh coi có vừa ý không? Để kiểm được cặp này nhà em cũng phải tốn không ít tâm sức mới giữ lại được cho anh đó."

Huân tỉ mỉ cầm cặp vòng lên ngắm nghía một lượt, sau khi cảm thấy ưng ý liền gật gù.

"Ừm, được. Nhưng tại sao lại là một cặp?"

An Kiến Huy thông thả gác cái tẩu thuốc xuống khay trà, giải thích.

"Ngọc này là ngọc chọn người chớ đâu phải mình chọn nó. Tay lái buôn người Pháp nhất quyết chỉ bán cả cặp, không chịu xé lẻ. Ngặt một nỗi, hai chiếc này được thợ tiện ra từ lõi khối ngọc nên kích cỡ có chút chênh lệch. Một chiếc bản hơi rộng dành cho người xương to, chiếc còn lại thì nhỏ nhắn, thanh mảnh hơn."

"Em đồ rằng lúc người ta làm ra cặp này, ý đồ là để dành cho một đôi nam nữ, hoặc cho bậc cha chú truyền lại cho con cháu."

Huy liếc sang cổ tay rắn chắc của Phàm, ý tứ hiện rõ mồn một.

"Nói thiệt, với cái cổ tay của vợ anh mang chiếc lớn này vào là đúng bài, còn chiếc nhỏ tuy anh định đoạt đó ghen!"

Phàm nghe tới đó, thấy cậu Huân cứ nhìn chăm chăm vào tay mình thì tim lại đập thành thịch. Em vội vàng giấu tay sau lưng, hai má đỏ ửng lên nhanh chóng giải thích.

"Dạ... đồ quý vậy, tay chân em lấm lem làm sao mà dám chạm vô. Cậu cứ giữ lấy, sau này... sau này cậu tặng cho ai xứng đáng hơn em cũng được..."

Chu Huân thật muốn cười cái con người không thật thà trước mặt hắn đây. Có bao nhiêu ánh mắt thèm thuồng, có bao nhiêu tò mò, em liền trút hết tâm tư lên hai chiếc vòng nằm im lìm trên hộp gỗ kia.

Vậy mà luôn miệng nói không thích...

Chu Huân muốn kéo tay Phàm ra, khổ nỗi em lì lợm nhất quyết muốn từ chối, âu mấy bận dỗ dành không được, tính kiên nhẫn của hắn cuối cùng cũng mất sạch. Hắn sa sầm mặt gần giọng.

"Đưa tay đây! Em còn lì lợm nữa là tôi ném cả cặp vòng này ra đường cho thiên hạ lượm đấy. Ngoan ngoan xem nào!"

"Thân phận em xứng hay không xứng, là do tôi định đoạt, chớ không tới lượt em đứng đó mà chỉ tay năm ngón bày đặt chỉ vẽ cho tôi phải đem tặng cho ai!"

Phàm giật mình trước cái lớn giọng của Huân, em sợ hắn nổi giận thiệt nên mới run rẩy đưa cổ tay ra. Ngay lập tức, bàn tay to lớn, ấm nóng của Huân chộp lấy cổ tay em. Giây phút tay chạm tay, Huân thông thả cầm chiếc vòng bản lớn hơn khéo léo lồng vào tay em.

Phàm ngây ngốc ngấm ngĩa cổ tay mình hồi lâu, xác định không phải ảo giác liền yêu thích không thôi.

Đúng như lời An Kiến Huy nói, chiếc vòng lớn hơn vừa in với tay Phàm cứ như chiếc vòng sinh ra cho em vậy.

Sau khi bàn bạc giá cả hồi lâu, Kim Chu Huân dắt Phàm ra về, trước khi đi còn không quên nhét chiếc vòng bé hơn vào túi vải đặt cẩn thận trong túi áo trước ngực.

...

Khi thấy cậu Huân lẩn thẳng hầu theo cạnh đi khỏi, Cái Hương phụ việc không khỏi tò mò ghé sát Kiến Huy hỏi khéo.

"Cậu Huy này, tôi nhớ lần trước cậu Huân gửi thư nhờ mua hộ chiếc bé hơn thôi mà?"

Kiến Huy cũng không hiểu nổi Chu Huân, chỉ đành cười xoa cho qua.

"Ai dà, kệ đi. Cậu Huân giàu nứt đố đổ vách, cậu thích lấy một chiếc hay lấy cả trăm chiếc thì cũng là quyền của người ta. Kệ đi, lo mà dọn dẹp cho sạch sẽ cái tủ kính kia kia!"

Chương 6: Nhấn nhẹn

Bởi con đường từ trên huyện đổ về phủ toàn là ổ gà ổ voi, xe chạy cứ xóc lên xóc xuống làm người ta mệt lử. Lại thêm cái phần thẳng Phàm bị cậu Huân kéo đi từ tiệm này qua sạp nọ rồi quay lại đồn điền suốt mấy tiếng đồng hồ, thành thử ra vừa mới đặt mình lên ghế nệm được một hồi hai con mắt em díp lại rồi nhanh chóng nhắm nghiền.

Lúc em tỉnh dậy đã thấy bản thân nằm trong phòng phía Đông của cậu Huân.

Bên ngoài trời đã sập tối từ đời tám hoánh nào. Ngọn đèn dầu đặt trên bàn nhỏ tỏa ra chút ánh sáng vàng vọt, mờ mờ, soi rõ một góc phòng.

Hắn ngồi đó, sống mũi cao thanh tú thêm cặp kiếng gọng bạc trông rõ tri thức. Đôi mắt sau lớp tròng kính chăm chú lật qua lật lại từng trang sổ sách, lâu lâu lại cầm cây bút mực đỏ gạch lên đánh dấu mấy dòng.

Phàm định ngồi dậy, nhưng lại sợ mình sợ sẩy vô duyên vô cớ quấy rầy cậu Huân, thành thử em cứ nằm im lìm như con mèo nhỏ, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Vốn tính cựa mình đôi chút, nhưng chân lại vô tình đạp rơi chăn xuống dưới giường.

Kim Chu Huân đang xem lại sổ sách, nghe tiếng sột xoạt bên giường mới quay đầu nhìn lại người trên giường.

"Cậu... em xin lỗi... Em vô ý quá."

Phàm quỳnh quáng, vội vàng cúi húi bò xuống giường đặt ngay cái chăn gấm.

Dù cho cậu Huân bữa nay có tính là người dễ tính không chấp nhặt đi chăng nữa, thì với cái phận làm người hầu kẻ hạ bao nhiêu năm nay, Phàm thừa biết cái nét của mấy cậu công tử nhà giàu. Hạng người như cậu Huân vốn mắc bệnh sạch sẽ, đặc biệt là chăn chiếu gối nằm mà rớt xuống đất là coi như đã bẩn.

Đã vậy, xét cho cùng em cũng chỉ là phận vợ lẽ danh phận chưa rõ ràng, còn là vì chuyện lờ làng đêm hôm ấy nên cậu Huân mới bị ép thu em về làm thiếp khuất tất cửa sau. Khi chưa có sự cho phép của chồng mà đã tự ý leo lên giường hắn nằm ngủ say sưa như vậy, đối với nền nếp gia phong là chuyện vô phép vô tắc, đáng bị phạt đòn.

"Em không cần phải hốt ha hốt hải như vậy đâu. Mệt thì cứ nằm đó ngủ thêm một chút cũng đâu có chết ai."

Phàm nghe được lời hấn nói càng cuống cuống ngồi rúm ró bên góc giường.

Chu Huân thấy cái điệu bộ nhát như thỏ đế của em thì lắc đầu, hấn quay lại tiếp tục lật trang sổ sách, nói tiếp:

"Chẳng phải cái đêm lần trước em còn nằm đây ngủ một giấc thẳng cẳng tới sáng với tôi cũng có thấy em nói tiếng nào là không phải phép hay sao mà giờ lại bày đặt giữ kẻ?"

Phàm nghe vậy mặt đỏ lên tận mang tai, nhưng em cũng nhận ra được trong cái giọng trầm thấp kia là ý tứ chọc ghẹo cho vui chứ không phải cái thói móc mĩa, cay nghiệt như mấy mợ. Thành ra, em cũng bớt sợ đi được vài phần.

"Dạ, chẳng... chẳng qua tại em sợ cậu quở mắng tội em vô phép, chứ không phải em muốn bày đặt giữ kẻ gì đâu cậu."

Kim Chu Huân dừng bút lại một chút, không có vẻ gì giận mà nói tiếp.

"Em cứ hót ha hót hải như vậy, bộ trong mắt em, tôi là hạng người hay bắt bẻ, học hần lăm hay sao mà em không dám thở mạnh một tiếng trước mặt tôi?"

"Dạ không phải đâu cậu. Cậu tốt với em lắm. Em được cậu thương tình cho ở phòng Đông đã là cái phước đức ba đời, nên em lúc nào cũng sợ mình làm gì sai quấy rồi cậu ghét bỏ em."

Phàm nhìn theo bóng lưng cậu Huân miệt mài ngồi xem sổ sách, im lặng hồi lâu chẳng biết kiếp trước mình có tu nhân tích đức gì không mà kiếp này lại vớ được món hời lớn như vậy.

Mà ngặt nỗi, nếu không tính tới cái chuyện đó...

Nếu không tính đến chuyện đó, thì cậu Huân vốn dĩ rất đẹp trai, đã vậy học cao hiểu rộng, tính tình thấu tình đạt lý. Hạng người như cậu, dù có xét nét tới đâu thì cũng là tấm chồng trong mơ, là đối tượng xứng đôi vừa lứa cho mấy cô tiểu thư đài các, lá ngọc cành vàng ở chốn Sài Thành.

Người này dính phải em, âu cũng là duyên nợ.

Cổ tay hơi lạnh lạnh, là chiếc vòng phỉ thúy ban chiều.

Đàn ông đeo vòng phỉ thúy, đã vậy còn là phận thẳng hầu, đeo thứ đắt tiền này trên tay chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ mua vui.

Em tự thấu, biết rõ mười mươi rằng nếu không phải bữa trước em nhất quyết nằng nặc đòi cậu Huân cho theo lên tỉnh, thì cái món đồ trang sức quý báu này làm gì tới phần em được chạm tay vô choặng. Nhưng mà ngẫm đi thì cũng phải tính lại, một đũa vớ lẽ không danh không phận, lại còn xuất thân đầy tớ như em thì lấy cái lý gì mà đòi hỏi mong cầu cho cao xa.

Không biết cái vòng bản nhỏ đang nằm trong túi áo cậu kia, rốt cuộc là cậu định tâm dành tặng cho ai...

Phàm đánh bạo hỏi thật:

"Cậu Huân này..."

"Hửm."

"Cái vòng kia...cái chiếc nhỏ hơn mà cậu cất vô túi áo đó cậu định bụng đem về tặng cho bà Cả sao ạ?"

"Không phải."

"Dạ....vâng ạ."

Phàm lí nhí đáp lại một câu cho có lệ rồi cúi gằm mặt xuống tay. Em vò nát góc chăn lụa, âm trầm nhìn Chu Huân.

Dù trong lòng đã rõ đáp án nhưng vẫn là không kìm nổi lòng mình.

"Em xin phép cậu về phòng ạ."

Cậu Huân cũng không có ý định giữ em lại nên không buồn ngẩng đầu nhìn em lấy một cái, phẩy tay ra hiệu đồng ý.

Lúc bước chân tới bậc thềm, Phàm quay lại nhìn gian phòng Đông này một lượt, lại nhìn sang chồng mình chăm chú sắp xếp lại sổ sách sau mới dứt khoát rời đi.

.

Nhà Chánh tổng Kim có tục cúng lớn ngày mồng một.

Với mấy nhà quyền quý khác ở trong vùng, chuyện nhang khói ngày đầu tháng cũng chỉ là lễ thường tình, cốt yếu là để giữ cái nếp tổ tiên, bày biện dăm ba mâm cơm canh hay đĩa bánh trái cho qua quýt là xong.

Âu cũng là do bà Cả vốn là người sùng đạo, tin Thần tin Phật tới mức mê muội. Bà biểu, mồng một là ngày cửa trời mở rộng, hễ cúng bái thành tâm là bao nhiêu phước lành, tài lộc

trên đời này đều đổ dồn về túi nhà mình hết thảy. Thành thử ra, năm nào cũng vậy, cứ tới ngày này là bà lại bắt kẻ ăn người làm bày biện cả chục mâm cao cỗ đầy, ê hề thịt cá.

Bày vẽ ra cho lắm nhưng tuyệt nhiên chẳng bao giờ mời họ hàng thân thích hay xóm giềng tới dự. Bà Cả chỉ rước thầy chùa về tụng kinh cầu phước, đoạn rồi mới sai người đem chia lộc cho mấy cái cô nhi viện loanh quanh trong vùng.

Nực cười làm sao, ngày thường đến con chó trong nhà cũng không có xương mà gặm, đến mồng một ngày rằm lũ dân đen mới được hưởng phước nhà bà.

Nếu là dạo trước, Phàm đã phải dậy từ ba giờ sáng chuẩn bị đồ cúng rồi dọn dẹp đủ đường.

Trong cái nhà này, mọi việc đều đến tay người hầu kẻ ở, các mợ chỉ việc ăn hương ăn hoa ngồi không hưởng sai, về việc tiền nong ắt có mấy điền trang cao su nhà họ Kim lo liệu.

Sau khi chia chác mâm cúng vô mấy cái giỏ tre thơm tất, đợi cho đám người làm lục đục quấy gánh đem phần gỏi đến mấy cái cô nhi viện gần đó, bà Cả mới chịu cho hạ mâm xuống. Chờ cho tới lúc mấy nén hương trên bàn thờ cháy tới chân nhang, khói thơm bắt đầu nhạt dần, cả nhà mới chuẩn bị dùng bữa.

Lệ thường là vậy, hễ mấy bữa cúng kiếng lớn như vậy là bà Cả lại lánh riêng ra một góc ăn riêng một mâm chay. Bởi vậy nên bữa cơm hôm nay chỉ có mỗi cậu Huân cùng với mấy mợ trong nhà ngồi chung một bàn lớn.

Nói thiệt lòng, Phàm chẳng thiết tha gì cái việc phải ngồi chung mâm với mấy mợ cho lắm.

Ở cái nhà này, mấy mợ nào có ưa gì cái mặt em, không chọc chỗ này thì cũng ngoáy chỗ kia.

Người đời thường bảo trời đánh tránh bữa ăn, vậy mà mấy mợ cứ nhè cái lúc miếng ăn vừa đưa tới tận cửa miệng là bắt đầu buông lời bóng gió, nói phong long cay nghiệt. Ăn miếng cơm mà như nuốt nghẹn vô họng, vừa nhai vừa phải lóng tai nghe mấy lời đâm thọc hỏi thử có ai mà chịu cho thấu?

Nhưng cậu Huân lại biểu cứ ngồi ăn cùng cả nhà cho nóng, ăn riêng chi cho rườm rà, thành ra Phàm chỉ còn cách vâng lời hần.

Cậu Huân và thằng Phàm đến muộn hơn chừng chục phút.

Mợ Lan ngồi ở ghế bên phải, bên cạnh là mợ Tư, mợ Năm ngồi ngay cạnh ghế cậu Huân.

Nếp nhà họ Kim là chừng nào chưa đông đủ thành viên thì chưa được phép động đũa.

"Cậu Huân, thằng Phàm, giờ này vợ chồng cậu mới đến là có chuyện gì sao?." Mợ Lan thấy cậu Huân kéo ghế cho Phàm ngửa mặt liền gõ gõ lên mặt bàn vài phát, nói phong long mấy câu.

Mợ Tư và mợ Năm thấy không có bà Cả, biết cậu Huân hiền lành không thích chấp nhặt nên chỉ che miệng cười khúc khích.

Phàm ngồi bên cạnh mà ngửa ngáy, em ngại cậu Huân ở đây nên không muốn mở miệng cãi nửa lời đặng làm phật ý các mợ. Nhưng ngặt nỗi bọn họ quên mất, Chu Huân dẫu sao cũng là phận con trưởng, là độc đinh họ Kim, các mợ suy cho cùng cũng chỉ là thân lễ mọn do ông Chánh cưới về, tư cách gì mà dám đứng đó hạch sách, lên mặt với hắn?

"Phiền lòng mợ Lan đây phải lo lắng hoài. Chẳng qua ban nãy trước khi qua đây, tôi có ghé qua đánh tiếng hỏi thăm sức khỏe má tôi một chút. Tình cờ lại gặp cả ba tôi cũng đang ở bên nên hai người mới nán lại trò chuyện lâu lâu một chút."

Thấy ả tức đến độ xanh mặt, Huân lại nói tiếp: "Ừa, mà chuyện riêng trong phòng của vợ chồng tôi, bữa nay cũng phải thông qua đặng báo cáo cho mợ tường tận sao?"

"Mợ hai nào dám, cậu Huân cứ quá lời." Mợ Lan tức lắm, nhưng ả làm sao mà dám cãi tay đôi với con chồng.

"Nếu ba tôi dùng bữa chỗ má rồi, thì cứ dùng bữa đi."

Nghe đến việc ông Chánh Kim đang dùng bữa với bà Cả, các mợ tức giận không thôi. Mợ Lan giận không có chỗ trút lườm nguýt hai bà còn lại.

Hừ! Ông nhà lại qua chỗ mẹ già đó, hỏi sao ả ta không điên lên cho được!?

Cậu Huân kéo ghế bên cạnh ra hiệu cho Phàm ngồi xuống.

Cái Liên đứng một góc mới đi lấy thêm hai cái bát sứ với hai đôi đũa đặt trước mặt đôi vợ chồng trẻ.

Phàm múc chén canh chua cho cậu Huân, chiếc vòng phỉ thúy trên cổ tay vô tình lộ ra, mợ Lan nheo mắt, lại liếc sang mợ Tư ra hiệu.

Mợ ta hiểu ả đàn bà kia đang xúi mình làm gì, một phần vì muốn nịnh mợ Lan nên cũng đánh bạo nói.

"Phàm này, mợ bảo mày cái này."

"Dạ, có gì mợ dạy con ạ."

"Nghe đầu bữa trước cậu Huân đưa mày lên tỉnh sắm sửa, rồi còn mua cả vòng phỉ thúy cho mày nữa hả? Coi bộ mày được cậu cưng chiều dữ quá hen, thứ đồ quý giá mà cậu cũng chẳng tiếc tay mua cho."

Phàm vừa đặt chén canh sang phía chồng mình, thấy mẹ Tư nhắc vậy cũng thiệt lòng thưa.

"Thưa mẹ... đúng là hôm đó cậu có lòng cho con theo cùng lên tỉnh... Còn chuyện sắm sửa quà cáp, ấy là do cậu thương thân con làm lụng vất vả nên mới ban cho chút lộc, chớ phận con đâu dám đòi hỏi gì cao sang."

"Cái thằng này! Mẹ có bảo mày bòn rút tiền cậu Cả đâu sao mày thưa vậy?" Miệng nói vậy, nhưng ý từ của mẹ ta ai cũng rõ mười mươi.

Mẹ Năm cười khẩy, nói: "Xem chừng cậu Huân nhà ta thích mày nhỉ, cái gì cũng chiều."

Phàm khẽ cúi đầu, bàn tay vô thức đưa sang kéo vạt tay áo rộng xuống, che khuất chiếc vòng phỉ thúy đang nằm trên cổ tay. Em lại cúi húi gấp thêm miếng cá kho tộ đặt vô chén cho cậu Huân, cốt để tránh cái nhìn chăm chăm của mẹ Tư.

"Vợ tôi, tôi thương là lẽ thường tình." Thấy cổ tay em hơi run, Chu Huân đành phải lên tiếng giải vây. "Đúng là tôi có hơi chiều chuộng vợ mình chút ít. Nhưng mà tôi nhớ hồi đó, lúc ba tôi cưới các mẹ về cái nhà này, tiền sính lễ, vàng vòng sắm sửa chẳng phải cũng rương lớn rương nhỏ đó sao? Lúc đó có thấy ai trong cái phủ này đứng ra dị nghị tiếng nào đâu?"

Mấy mẹ kể nhìn xuống chén cơm, người lảng mắt ra hàng hiên, tịt ngòi chẳng dám hó hé thêm nửa lời.

Đúng là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh. Miệng lưỡi Kim Chu Huân chẳng khác bà Cả là bao!

Nói đoạn, cậu Huân vươn ra gấp vào bát Phàm con tôm lột vỏ đỏ au

"Em lo ăn đi, đừng có để bụng đói rồi lại sinh bệnh."

Phàm nhìn con tôm đỏ au nằm chễm chệ trong bát mà miệng ngửa ngáy khô khan. Xưa nay cơ địa em vốn dĩ kỵ đồ phong, hề ăn chút tôm đồng là khắp người lại nổi mẩn đỏ, ngứa ngứa không sao chịu nổi.

Nhưng cậu Huân vừa nãy đã giải vây cho em, nếu không ăn thì thật là không phải phép. Hơn nữa, chẳng phải ngày xưa các cụ dạy chồng nói một câu vợ không được trái nửa lời sao? Bỏ bữa đồ ăn là phải tội, cậu Huân đã xuống nước gấp cho em rồi, làm sao em có thể không ăn cho đặng?

Phàm lóng ngóng đưa mắt dáo dác nhìn quanh, thầm mong tìm thấy bóng dáng chị Thanh đâu đó, nếu có chị ta nói trước một tiếng có khi em cũng chẳng cần ăn. Rốt cuộc hôm nay chỉ có cái Liên đứng hầu, nhìn cậu Huân bên cạnh, cuối cùng em chỉ còn cách gấp con tôm bỏ vào miệng.

Miếng thịt tôm ngọt lịm, giòn sần sật mà sao mà đắng nghét ở cuống họng.

Em cố gắng nhai thật chậm, nuốt xuống, rồi gượng gạo mỉm cười, lí nhí thưa:

"Em cảm ơn cậu ạ..."

Thêm chừng nửa giờ đồng hồ, Phàm cảm thấy dưới lớp áo bà ba da thịt cứ râm ran rồi nóng ran lên như có hàng ngàn con kiến lửa đang bò lổm ngổm nhấm nháp da thịt em. Con ngứa từ cổ bắt đầu lan xuống lồng ngực, rồi lên tận vành tai, đặc biệt khó chịu ở vùng ngực trong.

Em cắn chặt môi, hai bàn tay giấu dưới gầm bàn cứ bấu chặt vào vạt áo để nhin không đưa tay lên gãi. Nhưng càng nhin, cảm giác châm chích càng dữ dội hơn, mồ hôi rịn ra trên trán lấm tấm.

"Bầm cậu... bầm các mợ... chẳng hiểu sao trong người em bỗng thấy chóng mặt, buồn nôn quá đỗi. Chắc là do lúc nãy trúng gió ngoài sân... Em xin phép cậu và các mợ cho em được về phòng nghỉ trước, kéo lại làm mất hứng bữa cơm của cả nhà."

Nói đoạn, Phàm buông đũa chạy vội ra ngoài.

"Phàm!"

Huân gọi em lại nhưng em đã chạy biến.

Các mợ thấy thế chỉ tặc lưỡi nói:

"Đúng hạng bần vừa không trát nổi tường, tôi nói cấm có sai!"

.

Dùng bữa xong, lòng Chu Huân cứ thấy bồn chồn không yên.

Chẳng hay, do các mợ nói em dữ quá nên em mới tự ái bỏ đi?

Hắn dù không yêu em, không thương em nhưng cũng lấy em về làm vợ, chẳng lẽ lại không lo cho em chút nào? Hắn tự nhủ, một khi đã là người của Chu Huân, dù hắn không trao cho em trái tim cũng nhất định phải cho em một cuộc đời đủ đầy, không để bất kỳ kẻ nào được quyền bắt nạt.

Nghĩ đoạn, Chu Huân đứng dậy, thông thả chỉnh lại nếp áo rồi bước về phía dãy phòng nhỏ phía Đông.

Hắn gõ cửa ba bốn bận miết mà tịnh không thấy có tiếng người thưa. Lấy làm lạ, hắn bèn không kiên nhẫn gì nữa mà cứ thế đẩy mạnh cửa bước vào.

Kết quả là đập vào mắt hắn, đưa vợ lẽ nhỏ nhoi đang cuộn tròn người sau lớp chăn gấm, tiếng thút thít nghẹn ngào vang lên, em khóc lóc đến mức mấy lọn tóc mai ướt đầm bết dính sang hai bên má.

"Phàm, em làm sao thế này?"

Nghe giọng hắn, Phàm giật bắn mình, định ngồi dậy nhưng vì cả người ngứa ngáy khiến em lúng túng. Khi chần tuột xuống, Chu Huân không khỏi kinh động. Dưới ánh đèn dầu leo lét, làn da vốn trắng trẻo của em giờ đây loang lổ những mảng ban đỏ rực, dọc theo cấn cổ gầy guộc lan xuống tận vùng ngực. Tuy đã cố nhịn, nhưng mấy dấu móng tay đỏ rất vẫn hằn lên vì em lỡ tay cào cấu trong lúc gãi.

"Cậu... cậu Huân... em..." Phàm lí nhí, em vội vã kéo vạt áo bà ba che vùng ngực đang nổi mẩn.

"Bị sao vậy?"

"E-em ngứa... hức... em ngứa lắm."

Huân nhìn triệu chứng này cũng hiểu ra là do mình mà ra.

"Em bị dị ứng sao còn ráng ăn đồ tôi gắp? Có phải chán cái mạng này sống lâu quá rồi không?"

"Dạ không phải... không phải đâu cậu..."

"Còn ngứa nhiều lắm không?"

"C-còn ạ... nó cứ châm chích như kim châm... em ngứa quá cậu ơi..."

Huân thở dài.

Hắn thực sự không tài nào hiểu nổi con người em. Hắn tự xét mình, xưa nay dù có lạnh lùng, nghiêm nghị thì cũng đâu phải hạng chồng chúa vợ tôi cay nghiệt gì cho cam? Nếu em không ăn được, nếu em kị món đó đến mức này, thì cứ việc nói một tiếng rồi gắp trả lại bát hắn, hay cứ để mặc đó, có ai ép em ăn cho bằng được đâu?

Rõ ràng là sợ hắn phạt ý trách phạt.

Hắn ngồi xuống mép giường, bàn tay khẳng khiu vốn chỉ quen cầm bút mực và sổ sách, nay lại vụng về đưa lên vén mấy lọn tóc bết dính mồ hôi trên trán em.

"Ngốc ạ. Sao mà khờ khạo dữ vậy không biết."

Chu Huân lấy ra từ túi áo hộp thiếc nhỏ bằng hai đầu ngón tay. Hắn thông thả mở nắp hộp. Hương hoa huệ thanh mát, dịu dịu hơi hăng nồng kiêu thuộc Tây vực nức cả gian phòng

nhỏ. Chu Huân dùng đầu ngón tay khều một chút thuốc mỡ màu trắng đục chẳng nề hà gì, hấn ngồi xuống mép giường, đưa tay vén nhẹ cổ áo em ra.

"Cậu... cậu để em tự làm... phen em sao dám phiền tới tay cậu..." Phàm hốt hoảng, định thối lui vào góc giường.

"Ngoan nào. Ngồi yên đó cho tôi."

Nói đoạn, ngón tay hấn chạm nhẹ vô vùng da đương nóng hầm hập của em. Thuốc mỡ thoa tới đâu, cảm giác ngứa ngáy liền tan đến đấy. Ngón tay thon dài của hấn chu du qua từng mảng da thịt nóng hổi, Chu Huân còn tự hỏi rốt cuộc vì sao da thịt người này lại nóng như vậy?

Chu Huân nhìn lồng ngực lẩn cảm giác nóng ầm qua đầu ngón tay lạnh lẽo của mình nên hơi mất tập trung không biết từ khi nào đã lướt đến phần nhũ hoa hồng hào. Đầu vú bị lớp thuốc mỡ lạnh lạnh và ngón tay tinh tế của đàn ông chạm trúng, bỗng chốc rung mình nhanh chóng co cứng lại.

"Ah....!"

Phàm thẳng thốt. Nhịp thở nghẹn lại nơi cổ họng, đôi gò má vốn đã đỏ vì phát ban nay lại càng thêm chín như vì hổ thẹn.

Em luống cuống định kéo vạt áo che thân thì Chu Huân đã như người sức tỉnh cơn mê, hấn đứng bật dậy ngay lập tức dựng che giấu sự bối rối đang dấy lên trong lòng. Hấn đặt mạnh hộp thuốc mỡ xuống chiếc bàn cạnh giường, quay đi chỗ khác.

"Em... em tự bôi phen còn lại đi. Nhớ là một ngày hai lần, chịu khó bôi cho đều, hết thuốc thì cứ tự nhiên đến phòng làm việc tìm tôi lấy thêm."

Nói đoạn, hấn bỏ lại em ngồi tần ngần ở giường.

.

Thằng Sang dừng tay búa, lau mồ hôi trán rồi dáo dác nhìn quanh. Cái bụng nó cồn cào nhắc nhở về gói xôi với mấy phong bánh in nó lén giấu sau rặng chuối hồi chiều, tính bụng đợi cả nhà ngủ say mới dám mò ra đánh chén.

Đêm khuya thanh vắng, tiếng côn trùng kêu râm ran cũng khiến người ta lạnh sống lưng, vậy mà bỗng nhiên có tiếng tiếng "ào... ào..." như ai đang dội nước.

Sang đứng hình, tai nó động lên nghe ngóng. Đúng là tiếng nước dội bên bờ giếng.

"Quái lạ thiệt chứ? Giờ này sắp sang canh ba rồi, đũa nào mà lại ra bờ giếng dội nước lạnh ào ào thế kia? Không sợ âm khí nó ám vô người rồi cảm mạo mà bỏ mạng hay sao?"

Sang nín thở, nép mình sau gốc cây mận già, mắt mở thao láo.

Ở cái phủ Chánh Kim này, quy tắc nghiêm ngặt, giờ này tôi tớ đều phải yên vị trong buồng, kẻ nào lại to gan lớn mật ra đây vào giờ này? Hay là... ma da hiện hình? Nghĩ tới đó, sống lưng nó lạnh toát, mồ hôi hột bắt đầu rịn ra dọc theo sống lưng.

Chương 7: Phan Mạnh Tiến

"Quỳnh! Con Quỳnh, cả con Liên nữa! Ra tao biểu cái này, lẹ lên!". Mới sáng sớm thằng Sang đã chạy vào bếp kéo cái Quỳnh và con Liên ra góc bếp rằm rì.

"Bọn mày biết sao không?"

Hai con hầu mắt tròn mắt dẹt lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, Sang nhanh chóng tiếp lời.

"Chuyện là, nhà Chánh Kim có ma da!!!"

Con Liên rung mình một cái rở mạnh. Nó lí nhí, mặt mày tái mét:

"Anh Sang... anh đừng có hù tôi nghe. Giữa ban ngày ban mặt mà anh nói chuyện quỷ ma, tôi nhát gan lắm..."

"Hù mày làm cái giống gì!" Sang gằn giọng, mắt trợn trừng, "Đêm qua tao thức nửa đêm ra rặng chuối. Trời đất ơi, tao vừa bước tới gần bờ giếng nghe tiếng nước dội. Giữa đêm hôm khuya khoắt mà có người đứng đó dội nước lạnh tỉnh bơ. Tao đánh bạo nhìn qua thấy có bóng trắng hếu đương lom khom nghe lạnh cả người. Tao sợ quá, quăng cả búa cả củi mà chạy trốn về buồng."

Quỳnh nghe tới đó liền bán tín bán nghi, đôi chân mày nhíu chặt.

"Thôi đi Sang, rình mò nửa đêm rồi nhìn gà hóa cuốc chứ ma quỷ gì ở đây. Coi chừng có đũa tôi tớ nào làm chuyện mờ ám lên lút thì có."

Bỗng, thằng Phàm mấy ngày nay vốn không đứng bếp lại xuống bếp lấy ít rượu trắng.

"Chị Quỳnh! Tránh ra một bên."

Cả ba người này vốn đã chẳng ưa gì em, sau khi em trèo lên cảnh cao lại càng thêm ganh ghét. Quỳnh nghe thì tức lắm, chị ta không những không tránh mà còn dần tới xỉa xói.

"Mới đời chưa kìa! Bữa nay mở miệng ra là kêu 'tôi' với 'chị' nghe oai gớm hen? Nếu mày không ỷ vào cậu Huân thì cũng ngang hàng với bọn tao mà thôi, ở đó mà lên mặt."

Em hất vai chị ta, mặc kệ thằng Sang bên cạnh chọc ngoáy, đi thẳng một mạch xuống kệ để gia vị, rót rượu trắng vào bát, tay trái là mấy chiếc lá na. Tụi nó sợ uy của cậu Huân, cứ mặc tụi nó nói ra nói vô, khắc sau này có cậu Huân chống lưng cho em.

Phàm cứ thể làm việc của mình, coi ba đứa kia như không khí, mặc kệ ba tên lờm mình cháy mắt.

Người ta nghĩ, thằng này nom sao mà dĩ thế!

Cái thân đàn ông con trai, chẳng biết tu tâm tích đức thế nào mà lại cam tâm tình nguyện để một người đàn ông khác rước về làm lẽ. Ngày nào em cũng lúng liếng, mắt hể thấy bóng cậu Huân là lại tìm cách đưa tình, chỉ mong bầu víu chút sủng hạnh để làm mình làm mẩy với người trong phủ.

Bản thân em đã là một phần trong nhà họ Kim rồi, ra cửa chí ít phải chọn bộ tứ thân hường phấn, quần lụa mỏng dính. Mỗi bước đi, tà áo mỏng lại dán chặt vào da thịt, khoe ra cái dáng vẻ mềm mỏng, lả lướt khiến thằng Sang vừa khinh vừa hận không thể rời mắt.

Nếu thằng Phàm không phải là người của cậu Huân, có khi Sang...

.

"Cậu Huân."

"Là em..."

Thấy có người đẩy cửa bước vào, Kim Chu Huân bỗng dừng thanh tỉnh hơn đôi phần, gắng gượng mở mắt dậy coi là ai tới.

Hoá ra là vợ lẽ của hắn.

"Cậu sao rồi? Còn khó chịu không? Người còn sốt không?"

"Tôi không sao, sao em lại..."

"Ban sáng em vào phòng cậu để trả cậu hộp thuốc, nhưng gọi mãi không thấy cậu thưa, nên em mới đánh bạo vén chăn mới thấy cậu sốt..." Phạm thưa thật.

Nhìn Phạm đang loay hoay bên cạnh, hần định ngồi dậy nhưng đầu óc quay cuồng lại phải ngã lưng xuống gối.

Phạm nhanh tay đặt bát rượu lá na lên bàn, rồi vội vàng đỡ lấy vai hần, mặt cứ cuống cuống hết cả lên.

"Cậu đừng gượng, cứ nằm yên đó. Để em xoa bóp cho cậu, rượu với lá na này hạ sốt nhạy lắm."

"Chỉ là chút cảm mạo, em cứ làm quá lên." Hần thào phào, giọng khàn đặc.

Chu Huân nhắm mắt nghỉ ngơi nằm úp để em vén lưng áo đánh gió qua một lượt. Cậu Huân nghe bảo từ bé đến giờ là người thể hàn, nên khi bàn tay ấm áp của Phạm thấm từng chút rượu trắng nóng qua lá na thoa lên da thịt hần, Huân cảm thấy thực dễ chịu. Mùi hăng nồng của rượu trắng và mùi hắc của lá na át đi mùi đàn ông trên người Chu Huân.

Dễ chịu quá...

Chu Huân vô thức muốn bàn tay em tiếp tục xoa dịu choáng váng trong đầu hần.

Thấy cậu Huân đang mơ màng, Phạm mới lấy hết gan đánh bạo hỏi thật.

"Hôm rày, em nghe người trong nhà đồn bên giếng có ma da."

"..."

"Đêm hôm qua em cứ tưởng cậu đã về phòng nghỉ ngơi rồi. Cớ sao cậu lại để bản thân cảm mạo đến nông nỗi người nóng ran như hòn than thế kia?"

Kim Chu Huân nghe em nói vậy liền hơi chột dạ, lần đầu tiên hần xấu hổ đến nỗi đỏ mặt tía tai nhưng vì người ốm cả người nóng ran nên không ai nhận ra.

"Là hôm qua về phòng muộn quá nên mới trúng gió, sáng dậy không tiện báo cho má." Chu Huân giọng khàn đặc như vịt nói, "....Làm phiền em một phen rồi."

"Nào, nào phiền hà gì chứ, em... em là vợ cậu cơ mà..."

Tuy Vũ Phạm có chút không tin, nhưng là lời chồng em nói, sao em không tin cho đặng?

Thấy lực tay của Phạm bỗng nhiên nhẹ dần như gãi ngứa, cậu Huân lại tiếp tục giờ thói trêu chọc.

"Sao? Đang xoa bóp mà tay chân bủn rủn hết thế kia? Hay là đang sợ con ma da ngoài bờ giếng nó bò vô tới đây rồi?"

Phạm giặt mình, suýt chút nữa là làm đổ cả bát rượu lá na, em lúng túng đáp:

"Cậu... cậu cứ đùa. Em lo cho cậu không hết, hơi đâu mà sợ mấy chuyện tầm phào đó."

"Em nhát gan thế này, hèn chi nghe mấy đứa tôi tớ hù một câu là mặt cắt không còn giọt máu. Nghe nói ma da nó thích bắt mấy đứa da trắng thịt mềm, lại thích mặc đồ sặc sỡ như em lắm đấy." Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt láo liên của em, giọng khàn đặc của người ốm thêm cả hơi thở nóng hổi khiến em quính quáng hết cả người.

"Cậu... cậu đừng có hù em mà!" Phạm quính quáng: "Người ta có lòng tốt xuống bếp chịu nhục làm thuốc đánh gió cho cậu, vậy mà cậu không thương thì chớ, còn đề em ra trên ghẹo hoài. Em không thèm làm cho cậu nữa đâu!"

Phạm then quá hóa giận, em vội vàng bưng bát rượu lá na đứng phắt dậy bước ra cửa. Em bưng bát thuốc đi thẳng một mạch xuống bếp, lòng thì vừa giận vừa thương chồng mình.

Miệng năm miệng mười đến mấy cũng bị cậu Huân ghẹo cho mặt mũi đỏ lựng, vợ lẽ được chồng chiều như thế, sau này chính thê vào nhà thì còn là lý gì?

Phạm bưng bát thuốc chạy thục mạng xuống nhà bếp.

"Ah!"

Phạm loạng choạng thối lui ba bốn bước rồi ngã ngòl bệt xuống nền đất, bát rượu lá na trên tay chao đảo nên đổ ra ngoài quá phân nửa. Trán va chạm mạnh đau nhói như búa bổ, trong lòng em bực lắm, thậm mắng cái tên nào đi đứng vô ý vô tứ, ban đêm ban hôm mà mặt mũi cứ như để trên trần nhà không thèm nhìn phía trước như vậy!

"Đứa nào đấy!" Em ôm đầu hắng giọng.

"Xin lỗi! Tôi xin lỗi!"

Tên vô ý vô tứ này xem chừng cũng biết bản thân bất cẩn nên cuống quýt cả lên. Gã vội vàng động chân động tay, khom người xuống định bưng nắm lấy tay Phạm đứng dậy. Phạm đang cơn then quá hóa giận nay lại gặp thêm chuyện xui xẻo, em liền thẳng tay gạt phắt bàn tay đang đưa ra kia, vừa xoa đầu vừa ngược mắt lên định mắng cho tên này một trận lòi đĩnh cho bỏ ghét.

"Cậu có làm sao không!? Tôi xin lỗi..."

Cậu thanh niên này nhìn chừng trạc tuổi cậu Huân, chỉ là cao hơn cậu Huân một chút, người bình thường đều nhìn ra cách ăn mặc này không phải người bình thường. Áo sơ mi bê cổ gọn gàng, quần âu xám đen từ tiệm giặt ủi Đông Dương, thêm cả đồng hồ vàng,... há là thứ dân đen có thể mong tưởng sao?

Phàm vốn là đứa khôn ngoan, nhìn qua cách ăn mặc là biết ngay đây là khách quý hoặc cậu lớn nhà nào đó đang ghé phủ. Em vội vàng thu lại cái vẻ hung hăng, đôi tay run run ôm chặt bát rượu thuốc, lá gan mạnh mẽ mồm ban nãy cũng mất sạch chỉ còn cách cúi đầu lí nhí nhận sạch lỗi về phần mình.

"Tôi... tôi vô ý, mong cậu lớn đại xá. Tại tôi đang vội mang thuốc cho cậu Huân nên không nhìn đường..."

Người này tuy ăn mặc sang trọng nhưng không hách dịch, trái lại còn ân cần hỏi han xem em có bị trầy ở đâu không.

"Cậu đây có bị thương chỗ nào không? Tôi cũng có lỗi, mắt mũi để tẹt đâu đâu, chưa được cẩn thận cho lắm. Chẳng hay, cậu đây là người trong phủ này sao?"

Phàm được một phen hú vía, cũng may tên này không có ý bắt bẻ em cái tội hỗn láo mới dám đứng dậy phui phui ống quần.

"Cậu đây là...?"

Người đàn ông hơi chỉnh lại cổ áo sơ mi rồi mới cầm tay Phàm lên xem qua một lượt, xác định tay em không bị trầy hay bị mảnh sứ găm vào mới thừa thật.

"Tôi là Tiến, Phan Mạnh Tiến, trưởng nam bên nhà cụ cố Phan. Hôm nay có chút việc ghé qua bàn bạc với bà Cả lẫn cậu Huân, không thuộc đường nên mới—"

Phàm nghe cái tên Phan Mạnh Tiến thì trong lòng trùng xuống.

Đúng là người tính không bằng trời tính...

Trong vùng này, nếu nhà họ Kim được xếp hàng bảy thì nhà họ Phan phải chễm chệ ở bậc tám, bậc chín. Tiếng tăm nhà ấy lẫy lừng đến mức ai mà chẳng biết chuyện cụ cố Phan gả con gái cho ngài Thống đốc người Tây, giao cả điền trang rộng thẳng cánh cò bay cho con rể quản lý.

Sẵn quyền lại thừa tiền, nhà họ Phan xưa nay vốn chẳng coi ai ra gì, mắt cao hơn đầu. Cũng bởi cái yêu cầu chọn dâu kén rể ngặt nghèo ấy nên dân trong vùng mới kháo nhau rằng: trưởng nam nhà họ Phan lai Tây, diện mạo ưu tú hơn người, khí chất ngời ngời là thế mà đến nay vẫn không thấy một bóng hồng nào lọt được vào mắt xanh.

Hôm nay được gặp, đúng thật là ưu tú hơn người.

"Hóa ra là cậu Tiến... Em thật là có mắt không trông. Cậu Huân đang nằm bên giường trong tình dưỡng, có chuyện gì gấp chẳng cậu?". Nghĩ tới đó, Phạm vội vàng cúi thấp người hơn, tà áo hường phần lướt nhẹ qua ngón tay Mạnh Tiến, giọng ngọt như mía lùi dạ thưa.

"Còn em đây là...?" Phan Mạnh Tiến nhớ hồi trước gã sang thăm nhà không thấy người này.

Tới mức này mà không thật dạ bảo thưa thì thật nên tội.

"Dạ bẩm cậu, em tên là Phạm. Bữa trước mới được cậu Huân rước về... làm lễ trong phủ cũng chưa được bao lâu, nên cậu chưa thấy mặt em cũng phải. Phận em nhỏ mọn, chỉ quanh quẩn nơi bếp núc chăm lo cơm bưng nước rót cho cậu Huân. Được gặp cậu Tiến ở đây, đúng là phúc đức ba đời của em."

Gã nghe thằng con trai trước mặt tự xưng là vợ lẽ của thằng bạn chí cốt của mình tring lòng bán tín bán nghi, sau chỉ nhàn nhạt đáp lời.

"Làm lễ? Hèn chi... cậu Huân nhà em khéo chọn thật." Phạm thấy rõ người đàn ông này miệng cười nhưng trong mắt không hề có ý cười. Tay gã đang giữ vai em cũng bất ngờ buông ra.

Sau khi đưa Mạnh Tiến đến gian phòng tiếp khách của nhà Chánh Kim, thấy ông Chánh bà Chánh ngồi đó, Phạm không tiện nán lại thêm, bèn quay về bếp.

"Cậu! Mợ!."

Phan Mạnh Tiến đến phòng tiếp khách, đặt giỏ trà quý lên bàn rồi cẩn thận chào ông bà Chánh Kim.

"Hôm nay con sang hơi đường đột, không biết có làm phiền cậu mợ nghỉ ngơi không?" Mạnh Tiến cười cười, tuy nói khách sáo là vậy vẫn nhanh nhẹn ngồi lên sập gụ đối diện ông bà Chánh, tay rót trà ra làm ba chén kính hai người lớn tuổi.

Bà Chánh Kim vừa thấy Tiến thì mặt mày rạng rỡ hẳn lên, vội vã buông miếng trầu đang tèm dờ, don đả đứng dậy.

"Kìa Tiến! Thằng chớ ai lạ, người trong nhà cả. Con sang chơi lúc nào mà chẳng được, sao bữa nay lại bày đặt nói lời khách sáo với mợ thế kia? Mau, lại đây ngồi uống miếng nước cho mát đi con."

Cậu Huân với Cậu Tiến thân thiết chỉ là một phần, phần quan trọng là bà Cả là cháu gái ruột bên nội nhà cụ cố Phan, mối quan hệ của bà với mấy đứa cháu bên ngoại này quả thực có khi còn tốt hơn con cháu nhà họ Kim.

Người ta nói gái theo chồng, nhưng huyết quản bà vẫn chảy máu nhà họ Phan, có gì không được thiên vị nhà họ ngoại?

Kim Đình Phán cũng đặt tờ báo xuống, vuốt râu cười khà khà, chỉ tay xuống chén trà ướp sen.

"Uống nước đi con. Việc bên điền trang ổn thỏa cả chứ? Cụ cố đạo này sức khỏe thế nào? Mấy hôm nay mợ mày cứ cần nhần mãi, bảo lâu rồi không thấy thằng Tiến sang dùng cơm."

Tiến lễ phép ngồi xuống, phong của thế gia công tử đúng thật khác xa mấy tên bạn sòng bài của ông Chánh. Gã vừa nhấp ngụm trà mạn thơm lừng, vừa thông thả đáp.

"Dạ, ông cụ vẫn khỏe, gửi lời hỏi thăm cậu mợ. Việc điền trang đợt này hơi lu bù vì sắp tới kỳ đóng thuế cho bên phủ Thống đốc, nên mới chậm trễ sang thăm cậu mợ. Hôm nay cha con có nhờ con bưng ít trà ngon mới hái đầu mùa bên điền trang sang biếu, cậu mợ xem qua có hợp ý không."

Bà Cả đón lấy hộp trà quý, đặt cẩn thận sang một bên gập gù tỏ vẻ vô cùng hài lòng. Đời người đàn bà thép như bà dẫu có bao bận cay đắng vì thói trăng hoa của chồng, nhưng bù lại có được đứa con trai tài giỏi, danh giá như Kim Chu Huân, lại có thêm đứa cháu ngoại tháu tinh đạt lý như Phan Mạnh Tiến đây thì coi như đã quá mãn nguyện. Cả hai đứa tụi nó đều thuộc hạng khôi ngô tuấn tú, học rộng hiểu cao, đi Tây đi Tàu về như đi chợ. Để một đứa tiếp quản cơ nghiệp nhà họ Kim, một đứa làm chủ nhà họ Phan thì cái dải đất lục tỉnh này còn ai bì kịp nữa?

Phan Mạnh Tiến hỏi thăm sức khỏe, chuyện trò đầy đùa với ông bà Kim một hồi lâu cho trọn đạo nghĩa, bấy giờ mới khéo léo đánh tiếng vào chuyện chính sự

"Dạ, sẵn dịp hôm nay có mặt đông đủ cậu mợ ở đây, con cũng xin phép được thưa luôn một chuyện."

Gã nhấp ngụm trà, mới nói tiếp.

"Việc hôn sự, ý cha con là muốn chờ sau mùa gặt này cho thông thả, nhưng em gái con lại muốn để mùa thu năm nay làm luôn một thể. Hôm nay con sang trước hết là vấn an cậu mợ, sau là có chút chuyện muốn dò ý cậu mợ với anh Huân xem... ý đăng trai nhà mình định liệu thế nào, đăng đăng gái tụi con còn biết đường mà chuẩn bị sính lễ"

Bà Cả cũng biết sớm phải tính đến chuyện giữa con trai với cháu gái bà. Mặc dù với nhà họ Kim hiện tại, Chu Huân là độc đinh, nhưng với cái tính trăng hoa ong bướm của chồng bà

mà nói, khéo khi mỗi lần lên tỉnh đều có thêm con rơi con rớt. Đối với người làm mẹ như bà mà nói, lợi ích mẹ con bà phải đặt lên hàng đầu.

Mặc dù tiểu như nhà họ Phan không cùng một cha sinh với Phan Mạnh Tiến, nhưng thằng nhóc này bà tận mắt trông thấy nó lớn nên thừa biết gã yêu thương em gái mình đến mức nào.

Đã vậy, mối hôn sự này không ngại Kim Chu Huân phản đối.

"Mợ cũng tính cho hai đứa sang tháng dạm ngõ. Nay thằng Huân đã về nước rồi, nếu không nhanh chóng định ngày cưới hỏi, thiên hạ lại có lời ra tiếng vào, bảo thằng Huân bạc nghĩa để con gái nhà lành ế chồng ế vợ thì tội cho con Diệp quá."

Nói là vậy, tiểu thư họ Phan mới có mười bảy, Chu Huân thì tròn mười tám, có muộn vài năm nữa cũng chẳng ai bàn tán. Ngặt nỗi, trong lòng bà Cả sớm đã nóng như lửa đốt, bà muốn cái đám cưới này diễn ra càng mau càng tốt để thằng con trưởng của bà có cái bệ đỡ vững chắc từ nhà họ Phan, từ đó danh chính ngôn thuận nắm quyền toàn bộ cái gia sản, điền trang của họ Kim này mà không sợ mấy vợ lẽ kia dòm ngó.

Mạnh Tiến khẽ xoay chén trà trong tay, nụ cười vẫn treo trên môi.

"Dạ, mợ liệu định như vậy là phải đạo rồi. Chỉ là cái việc đại sự cả đời người, con cũng mong sao cậu mợ với anh Huân sớm định đoạt cho sớm, đừng để cái Diệp suy nghĩ lung tung rồi lại buồn rầu tội nghiệp nó."

Sực nhớ ra thằng con trai lúc nãy đâm trúng mình ở gần bếp, Mạnh Tiến trong lòng sinh nghi, vốn không nghĩ Chu Huân lại cưới lẽ trước cả rước thê nên đánh bạo hỏi bà Cả.

"À mà ban nãy con vào, vô ý đụng phải người ở dưới bếp. Thấy thừa là vợ lẽ anh Huân? Con nhớ mấy bận trước sang đâu đã thấy mặt đâu ta?"

Bà Cả nghe đến đây liền biết Phan Mạnh Tiến đã đánh hơi ra chuyện, người nhà không muốn giấu nhau lâu ngày, hơn nữa sau khi tiểu thư Phan Ngọc Diệp gả về đây chuyện này cũng vỡ lở, chi bằng thú nhận ngay lúc này.

Bà Cả thuận lại chuyện tai tiếng lần trước một hồi, sau mới đảm bảo.

"Nhưng con cứ yên tâm thừa lại với cụ cố Phan và con Diệp, mợ đã quy định rõ ai chính ai lẽ, người nhà họ Phan chỉ có thể làm dâu cả."

"Cậu mợ đã liệu định như thế, con cũng không dám có ý kiến."

Khi Phan Mạnh Tiến tính đứng dậy thừa cậu mợ xin phép ra về, trùng hợp lại gặp Kim Chu Huân bước vào.

"Anh Huân."

Kim Chu Huân nói: ".... Lâu ngày không gặp, may đến là tính bàn chuyện cưới xin sao?"

Hai người bạn lâu ngày mới có dịp gặp nhau dĩ nhiên là tay bắt mặt mừng, Mạnh Tiến dịch sang để Chu Huân ngồi, tròng mắt muốn dạy cho thằng bạn kiêm anh họ này một bài học, sau mới tiếp lời.

"Anh Huân này, cưới vợ lẽ cũng chẳng gọi anh em sang uống rượu mừng, vợ xinh như thế, là muốn giấu anh em sao?"

Chu Huân nghe thấy vậy bèn đánh vai Mạnh Tiến một cái thật mạnh, vội chuyển chủ đề.

"Sao hôm nay Ngọc Diệp không sao chơi?"

Mạnh Tiến làm sao không hiểu lý do thằng bạn mình nhắc đến Phan Ngọc Diệp là mặt mũi đồ lụng như ăn phải ớt nên trêu chọc.

"Anh Huân chưa nghe đến câu gái chưa gả không được sang nhà chồng sao? Nếu anh muốn, em với cậu mợ bàn sang tháng cưới hỏi rồi, lúc đó anh Huân phải gọi thằng em hai tiếng anh rể rồi."

Chu Huân nghe xong thì sượng trân, vừa mừng vừa lo. Mừng vì việc đại sự với nhà họ Phan cuối cùng cũng định ngày, hẳn có thể đường hoàng rước người trong mộng vào cửa, nhưng lo là lo cho cái thân phận của Phạm sau này phải đối mặt với Ngọc Diệp ra sao. Hắn hắng giọng:

"Anh rể cái nổi gì, còn chưa qua cửa mà đã lên mặt. Mà ba má tôi... định liệu cả rồi sao?"

Mạnh Tiến gạt đầu, thông thả chỉnh lại chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay.

"Định cả rồi. Cưới xin rình rang, không thiếu thứ gì. Chỉ là anh Huân cũng nên liệu hồn mà thu xếp chuyện buồng trong buồng ngoài cho khéo. Em Diệp nhà tôi tuy hiền, nhưng tôi thì không để em mình chịu thiệt một phen đâu đấy."

Hai người nói chuyện lai rai cả buổi trời mới luyến tiếc ra về.

Khi đến cửa, Phan Mạnh Tiến bỗng dừng cảm thấy sống lưng hơi lạnh.

Hình như có cặp mắt sắc lẹm đang nhìn chằm chằm gã....

Chương 9: Lễ vu quy

"Phàm! Sao lúc này va phải thằng Tiến ngoài vườn mà em nín thinh, không thưa lại với tôi một tiếng?"

Cậu Huân thấy Vũ Phàm đứng bần thần ở trước hậu viện phía Đông ngắm lồng chim cu gáy mới từ từ lại gần. Lúc này khi Phan Mạnh Tiến ra về, Huân nghe mẹ hắn nói chuyện anh vợ tương lai của hắn biết chuyện phòng the hắn nạp lễ trước khi cả cưới vợ nên rất đỗi ngạc nhiên.

Phép trong nhà là vậy, được thông cáo rình rang với toàn dân thiên hạ, pháo hỷ đốt mừng mới là chính thể, còn phận vợ lẽ chẳng qua cũng chỉ là nén nhang khăn vái tổ tiên cho có lệ

Hắn không ngại có người nói ra nói vào, nhưng mấy chuyện phòng the để Phan Mạnh Tiến biết được, lại để gã chạm mặt Phàm, Chu Huân mới đâm lo.

Anh rể tương lai của hắn chưa gì đã gặp vợ lẽ hắn, về sau biết ăn nói làm sao cho vẹn lòng em Ngọc Diệp?

Phàm chẳng buồn nhìn cậu Huân lấy một cái, em lạnh lạnh thưa.

"Em nào có biết đó là cậu Cả nhà họ Phan đâu cơ chứ... Nếu em mà biết người ta thân phận tôn quý như thế, cậu có cho thêm tiền em cũng không dám lại gần, nói chi chuyện va với chạm cho rước họa vào thân."

Kim Chu Huân nhíu mày, hỏi: "Em có nói năng gì bậy bạ với thằng Tiến không?"

"Cậu coi em là hạng người gì? Em tuy là kẻ tồi tệ cùng đường được cậu rước về, nhưng cũng biết đâu là tôn ti trật tự. Người ta sang trọng, đi đứng oai phong, em chỉ kịp cúi đầu thưa hỏi mấy lời rồi lủi thủi đi thẳng. Chẳng hay cậu Tiến về rồi nói gì mà cậu lại đâm lo, hay là... cậu sợ em làm mất mặt cậu?"

Kim Chu Huân giận tới phát bực. Hôm nay đang cơn ốm chưa nguôi thì thôi, chuyện mặt mày của hắn, cái sĩ diện của một thằng đàn ông danh giá lại nhờ vào vợ lẽ ngay trước mặt Phan Mạnh Tiến. Thế mà vợ lẽ của hắn lại còn dám trưng cái giọng vô tội ra mà chống chế, thiệt chẳng coi ai ra gì!

Hắn tự hỏi không biết trong cái phủ Chánh tổng này, ai mới thật sự là cậu chủ, hay do hắn đã quá nuông chiều để rồi giờ em leo lên đầu lên cổ hắn mà ngồi?

Nghĩ lại sáng sớm Phàm đã bưng rượu lá na sang đánh gió cho mình, cuối cùng Chu Huân cũng không rảnh hơi đâu so đo với em nên xoay người, đi thẳng về phòng phòng đông nghỉ ngơi.

Phàm nhìn bóng cậu Huân đi xa dần, em nhìn con chim cu gáy hót lạnh lạnh trong lồng, hỏi:

"Bà Cả tính chuyện cưới xin đến đâu rồi nhỉ?"

Ngay lập tức có tiếng đáp lời.

"Sự đều tới nơi hết cả, chỉ chờ...."

Mới cách đây gần một tháng chuyện cậu Huân nạp thẳng hầu về làm lễ đã gây rúng động cả phủ, giờ lại có tin cậu cưới thêm tiểu thư nhà họ Phan lại càng khiến người ta đổ mắt.

Lâu nay mấy thằng ở đã bắn khoan lý gì mà cậu Huân đầu thai sượng thế! Mặt mũi bảnh bao, gia cảnh giàu có đã đành, nay mới mười tám đôi mà đã chuẩn bị có là thê cả lẽ.

Nhắc tới tiểu thư Phan Ngọc Diệp thì khỏi cần bàn cãi chi cho mệt! Khắp cái đất Sài Thành bốn dặm tám hướng này, tìm đâu ra một bóng giai nhân nhà quyền quý nào đủ sức qua mặt nàng?

Nói về nhan sắc thì cô Ngọc Diệp còn đẹp hơn cả mấy ả hoa khôi trong phòng trà, còn học thức thì cũng chẳng thua kém ai. Thiên hạ cứ kháo nhau rằng, cô Ngọc Diệp đẹp tới mức khiến hoa cỏ cũng phải thẹn thùng, nên Diệp ít khi chịu lộ mặt ra ngoài, phần vì giữ kẽ, phần vì sợ mấy cậu công tử bột ngoài kia lại lụy tình mà ô mịm tương tư rồi sinh vọng tưởng.

Phan Ngọc Diệp nói với người hầu rằng nàng có ý trung nhân rồi, hoá ra lại là cậu Huân nhà Chánh!

Thiếu gia nhà Chánh tổng với tiểu thư nhà Thống đốc, làm gì có duyên nào bì được mối này?

Lại nói về vợ lẽ cậu Huân, là cái thằng Phàm ấy. Mấy thằng hầu cận từ khi vào phủ đã thấy thằng này sao mà đĩ thế, sao mà đáng điểm thế! Cái miệng với cái nét rõ đanh đá chua ngoa, vậy mà eo mông thì hết sảy. Mấy lần em gánh nước qua sân, đám thằng Sang thằng Phong mất cứ dán chặt xuống mông Phàm. Mấy bận em gánh nước đi ngang qua sân, đám thằng Sang, thằng Phong mất cứ dán chặt vào lưng em không rời nửa tấc. Nói không phải quá, chứ nếu không ngại em cũng mang phận đàn ông, thì có khi mấy tên yêu râu xanh ấy đã lôi tuột em vào bụi chuối để làm xằng làm bậy giải quyết nỗi thèm khát mất rồi!

Tiếc thật, thế mà đã nhanh chân leo lên giường cậu Huân!

Người ngoài đồn ba đồn bốn, người trong nhà đồn chín, đồn mười.

Qua nửa canh giờ, cá nục trong niêu đất gần sôi lại, Lụa xén trong hũ sành một đĩa mỡ cho vào, vừa quạt bếp vừa nghe cái Liên hàn huyên chuyện trong phủ.

"Bà Cả cả ngày bới với móc không biết mệt sao Lụa ơi?"

"Mày hỏi tao, tao biết hỏi ai."

Liên phúi phúi quần vải bố cho khỏi tro bếp, phàn nàn.

"Chị Thanh biểu tao hỏi xem bao giờ cậu Huân rước cô Ngọc Diệp về nhà, lại hỏi tao xem phía thằng Phàm có làm náo với cậu Huân không.... Mà mợ Lan, mợ cứ dặn đi dặn lại tao bữa rày ra vườn đào lấy ít rễ đu đủ xanh, đem về phơi cho thiệt khô rồi nộp cho mợ. Mày nghĩ thằng Phàm có nháo lên với cậu Cả không?"

"Chắc không đâu." Lụa tay cầm đĩa cả khuấy khuấy vừa làm vừa nói.

"Tại sao nhể? Nhớ đợt ông Cả rước mợ Năm về, mợ Lan chả chửi um mớ tổ nhà mợ Năm lên còn gì?"

Lụa chép miệng, nói: "Mày so thằng Phàm với mợ Lan ư? Mợ Lan còn có nhà ngoại, thằng Phàm có cái gì?"

"Với cả, cậu Huân xem chừng không thực lòng cưới nó đâu, hoạ chăng là do hôm đó tại mày to mồm to miệng thôi đó đã."

"Ờ đời chỉ có đàn ông nạp thiếp, chứ nào có chuyện vợ lẽ phàn nàn chuyện đáng trọng phu cưới vợ bao giờ?"

Liên ồ lên, hoá ra tại nó nhanh mồm nhanh miệng sao?

Người trong thiên hạ cứ mặc tình mà bàn ra tán vào về cái thói phong lưu của cậu Huân là thế, nhưng hễ ai có dịp liếc mắt nhìn vào mâm cao lễ đầy của nhà Chánh tổng Kim gởi sang nhà Hội đồng Phan thì cũng đều phải mắt chữ O mồm chữ A kinh ngạc.

Người thường cưới hỏi cũng chỉ dăm ba tráp lễ coi như có lệ, nhưng đã là nhà trâm anh thế phiệt trong vùng này cưới xin, ngay cả sính lễ cũng đủ khiến cả họ ăn một năm không hết. Chỉ tính riêng tráp đồ đã mười mấy con lợn quay óng màu mật mía, mấy chục cân xôi gấc đỏ chót, trà mạn ướp sen kỹ lưỡng từ ngoài Bắc chở vào, đi đôi với cặp rượu Tây. Còn độ hơn chừng ba chục xấp lụa Hà Đông, gấm Thượng Hải thượng hạng xếp chồng lên nhau đủ để cô dâu diện cả năm không hết mốt.

Đáng nói hơn là hiện kim, vàng nguyên một bộ kiềng chạm trổ hình long phụng tinh xảo, kèm theo cả chục chiếc nhẫn vàng y cùng vòng ximen đeo đồ cả tay, thêm cả mấy cọc tiền đồ với mấy tờ chứng nhận sở hữu đất.

Không nói không ai biết, lại tưởng nhà họ Kim rước hoàng hậu về dinh.

Ngày mồng hai sang dặm ngõ, ngày hai mốt liền tổ chức hôn lễ. Nghe phong long đầu rằng, cậu Cả nhà Chánh tổng Kim với tiểu thư cháu ngoại cụ Hội đồng Phan ưng nhau từ ngày còn tám bé, về sau, đôi bên tâm đầu ý hợp mới định ngày cưới sớm như vậy âu cũng là cho thiên hạ san sẻ niềm vui.

Mấy bà phu nhân quan tỉnh cứ hỏi bà Cả Chánh sao ẩn định chuyện đôi trẻ vội vàng thế, bà chỉ cười giả lả cho qua, thưa thật với quan khách rằng cậu Huân và cô Diệp tình trong như đã mặt ngoài còn e, nếu không nhanh chóng cưới hỏi lại phí hoài đôi trẻ.

Ngày đại hỷ của cậu Cả nhà họ Kim thực đúng là khiến cả cái vùng Sài Thành bấy giờ phải một phen xốn xao.

Từ tờ mờ sáng, con đường dẫn vào phủ đã gia nhân được dọn dẹp sạch bóng, tiếng còi xe hơi vang lên rộn rã, tiếng hát mừng của mấy cô hát phòng trà vang lên sao mà ngọt ngào đến thế.

Pháo nổ đồ đường, bên trong phủ, bà Chánh đã cho người chăng đèn kết hoa rực rỡ từ cửa chính vào tới tận hậu viện. Những chiếc bàn tròn trải khăn trắng tinh khôi, trên đặt sẵn những bộ đồ sứ Minh Long viền vàng. Rượu Sâm-panh được ướp lạnh trong những xô đá bạc, sẵn sàng chờ đợi thời khắc khai tiệc mừng đôi dâu rể bái tổ nên duyên vợ chồng.

Cậu cả Huân xuất hiện trong bộ com-lê màu đen thanh lịch cắt may thủ công tại tiệm may danh tiếng nhất đường Tự Do, trước ngực áo còn cài mấy bông lan hồ điệp trắng ngời, tóc vuốt keo nom bánh trai vô cùng. Khi bánh xe vừa dừng trước cổng, Kim Chu Huân đưa tay dìu tay người trên xe xuống. Tiểu thư Ngọc Diệp bước xuống trong bộ váy cưới kiểu Pháp trắng tinh khôi, lúp voan dài tới ngang eo. Cổ nàng đeo chuỗi ngọc trai lỏng lánh, tay cầm bó hoa hồng đỏ rực, đẹp đến mức khiến quan khách phải trầm trồ một phen.

"Để anh."

Phan Ngọc Diệp ngại ngùng đưa tay ra cho chồng mình.

"Vâng ạ, anh Huân."

Kim Chu Huân nắm bàn tay mềm mại của vợ, dắt nàng bước qua bậc cửa gỗ lim để tiến vào bên trong nhà thờ tổ họ Kim. Đây là lần thứ hai hắn đặt chân đến nơi tôn nghiêm này

với cùng một mục đích: đọc bài phúng thông cáo với tổ tiên về người đầu ấp tay gối bên cạnh mình.

Đọc nửa bài phúng, Chu Huân bất chợt nhìn sang người bên cạnh mình. Ngọc Diệp quỳ song song với hắn, nàng quỳ xuống trên chiếc chiếu hoa, đôi mắt thành kính nhìn lên bài vị tổ tiên.

Kim Chu Huân đột nhiên cảm thấy trước mắt như có ảo giác.

Hơn tháng trước.... Cũng tại nơi này....

Thấy chồng mình đọc được một nửa liền quay sang ngậy ngốc nhìn mình, Ngọc Diệp gọi nhỏ.

"Anh Huân... Anh ơ!"

Hắn thoáng rung mình, nghe thấy lời Phan Ngọc Diệp liền nhận ra bản thân thất thố.

"Anh xin lỗi em... Tại tự nhiên đứng trước tổ tiên đông đủ họ hàng thế này, anh có hơi hồi hộp quá chừng, thành thử đầu óc mông lung chút..."

"Dạ không sao đâu anh, em hiểu. Chuyện đại sự cả đời người, ai mà không có lúc lo lắng trong lòng. Anh đọc tiếp đi anh, mợ với họ hàng bên dưới đang nhìn kìa."

Sau khi đôi vợ chồng trẻ xong lễ bái đường mới quay ra sảnh ngoài tiếp rượu khách khứa.

ChuHuân liếc mắt thấy ngay cái bàn tiệc gần sân khấu có mấy tên chiến hữu thêm cả anh rể tương lai của hắn đang ngồi đợi hắn đến chén chúc chén anh. Hắn dắt tay vợ đến bàn tiệc, kéo ghế cho Diệp rồi mới kéo ghế cho mình.

"Kìa, để mấy anh em đợi lâu thật là lỗi của tao quá!"

"Thằng Huân nói vậy là khách sáo. Cưới được vợ đẹp như em Ngọc Diệp nhà tôi thì dù có phải đợi tới sáng mai, anh em cũng cam lòng. Có phải không thằng Huy thằng Hoàng?" Phan Mạnh Tiến niềm nở rót với chén cho em gái, lại rót đầy tràn ly cho Kim Chu Huân.

Đợt Huân cưới này Nghiêm Sơn Hoàng cũng có mặt. Nhà họ Nghiêm buồn lựa đẹp có tiếng ở đất Bắc, đặc biệt là đất Hà Nội lại càng nghe tiếng xưởng dệt Nghiêm Trang của dòng họ Nghiêm, dĩ nhiên cậu cả Sơn Hoàng cũng phải theo cha ra Bắc mấy đợt quản lý chuyện sổ sách. Nghe kháo nhau dạo này đường dây xe lửa, xe đồ đi vào Nam tình hình bất ổn, súng ống nổ vang trời nên có phần căng thẳng, thành ra phải trảy trặt tới tận sáng ngày hôm nay,

Nghiêm Sơn Hoàng mới kịp đáp chuyển xe lồi đến dự đám cưới anh em cho trọn tình trọn nghĩa.

"Chúc mừng vợ Cả. Chị Diệp nè, về phủ Chánh này, có gì anh Huân làm chị phiền lòng, chị cứ việc báo một tiếng, anh em tôi sẽ hỏi tội anh Huân ngay ." Sơn Hoàng ra bộ nâng ly, gấp vào bát đôi uyên ương con tôm chiêm vàng óng.

Nhìn con tôm trong bát mình, Kim Chu Huân bỗng nhiên nhớ tới hôm trước dùng bữa, có người ngốc tới mức bị dị ứng cũng không có mồm có miệng nói hấn một câu.

Thế mà lại trốn trong chăn khóc thầm.

Ngốc thật...

Thấy Chu Huân ngây ra nhìn vào bát vừa được Nghiêm Sơn Hoàng gấp cho, An Kiến Huy khích tay hấn, nửa đùa nửa thật chọc ghẹo.

"Anh Huân nhà ta số hưởng thiệt chứ. Nhìn chị Ngọc Diệp xinh thế này, em đồ rằng từ mai chắc cậu chẳng còn thiết tha gì mấy cái hội văn chương Sài Thành nữa đâu nhỉ? Anh Huân làm vợ nhà buồn thì biết tay anh Tiến rồi mới biết tay em đấy?"

Ngọc Diệp then thùng, nàng khẽ cúi đầu, giọng cốt cách tiểu thư.

"Dạ, em xin cảm ơn cậu Hoàng, cảm ơn mấy anh em đã lặn lội đường xá xa xôi tới chung vui với vợ chồng em ngày hôm nay."

"Ấy, chị Diệp cứ khách sáo quá làm chi, chỗ anh em thân thiết, tụi tôi không dự thì ai dự?" An Kiến Huy vừa nói vừa nâng chén rượu mừng

"Các anh cứ quá khen làm tôi ngại. Anh Huân nhà tôi vẫn thường nhắc về các anh qua thư lăm đấy ạ."

Nhìn thấy trên cánh tay thanh mảnh như hạc của Phan Ngọc Diệp đeo chiếc vòng ngọc bích cỡ nhỏ hơn, Kiến Huy liền khoe với mấy thằng bạn.

"Vợ Diệp này, cái vòng này là anh Huân tặng vợ đúng không?"

"Dạ, vâng ạ. Hôm rày anh Huân theo má qua dặm ngõ, chính tay anh ấy đeo cho tôi đấy, thưa cậu Huy."

An Kiến Huy thấy đôi uyên ương tình tình tứ tứ như vậy, trông thấy cặp vòng này nhớ đến người hôm trước Chu Huân đưa theo cùng đến tiệm kim hoàn liền buột miệng hỏi.

"Anh Huân này, cái còn lại—"

Kim Chu Huân nghe đến đây liền lập tức đứng dậy nâng ly kính anh em.

"Anh xin kính các chú ly này. Từ nay, Ngọc Diệp là vợ tôi, là người nhà họ Kim. Những chuyện cũ, chuyện riêng tư bên lề... thôi thì cứ để cho qua. Hôm nay không say không về."

Phan Mạnh Tiến nghe An Kiến Huy nói vậy, lại thêm thái độ của Chu Huân thì liền hiểu có chuyện gì xảy ra.

Nhìn sang Ngọc Diệp vẫn đang e ấp ngập tràn hạnh phúc bên cạnh, Tiến tự bấm lòng kim xuống. Hôm nay là ngày vui của em gái gã, có cạy miệng gã cũng không thể để chuyện gì cơ nhở làm mất thể diện họ Phan.

Gã nhanh chóng giãn cơ mặt, cũng đứng bật dậy nâng cao ly rượu, cười xòa.

Có những thứ đúng là khiến người ta yêu không được, hận cũng không xong....

Sáng sớm trước khi đón dâu, bà Cả đã dặn em nguyên ngày hôm nay không được phép bước chân nửa bước ra khỏi buồng trong.

Biết làm sao được, người ta là vợ cả, là chính thất được liệt tở liệt tông lẫn lảng giềng bên ngoài công nhận, còn em phận lẽ đòi hỏi gì cho cam?

Nếu người ngoài biết Phàm trót dại trao thân cho cậu Huân sẽ mắng em ngu dại mất thôi.

Nhưng có đời là thế, muốn yên thân với thiên hạ cũng khó, huống chi em là thằng đàn ông lại nhún nhường với thằng đàn ông khác để mặc hấn sỉ nhục trên giường?

Giờ mà vác cái mặt này ra đám, có lẽ người đời sẽ xúm vào rửa sả em là cái thứ đang điểm, là hạng không biết liêm sỉ là gì mà dám cả gan đi trước về nhì đòi đặt chân vào nhà người ta trước cả chính thất đài các. Người chửi bới em, hạng nhất chắc là cậu Huân bị em lừa ép cưới, hạng nhì có khi là gã Phan Mạnh Tiến hoặc cô em gái cành vàng lá ngọc của gã cũng nên.

Dẫu sao, Phàm cũng tự thấu rõ rằng cái sự hiện diện của mình trong cái phủ này chỉ cốt làm cho người ta chướng tai gai mắt, thôi thì cứ thoải mái có miếng ăn vào bụng là được chứ gì?

Nói không tủi thân tám phần là nói điều.

Làm sao mà không thấy cay đắng cho được?

Một thằng đàn ông người không ra người, ngợm không ra ngợm, lại đi đặt mình lên bàn cân so đo với một vị tiểu thơ lá ngọc cành vàng, người đẹp như tranh vẽ thì thiệt đúng là làm trò cười cho thiên hạ. Người ta nhìn vô, người ta cười cho thối mũi chứ chẳng chơi!

Nhưng bảo làm sao mà đành lòng choặng?

Nghĩ tới cái ngày cậu Huân rước em về, nói là làm vợ chứ thực ra cũng chỉ có độc một mâm cơm cúng kiếng qua loa với tổ tiên cho xong chuyện, gọi là có chút danh phận để thiên hạ khỏi dị nghị. Vậy mà nay, khi đón cô Ngọc Diệp về làm dâu, cậu lại bày ra cái cảnh rình rang, trống dong cờ mở, tiệc tùng linh đình đủ thứ món ngon vật lạ trên đời dưới đất.

Trách sao đặng, Phan Ngọc Diệp là người cậu Huân tâm niệm trong lòng mà... bảo sao cậu lại muốn đem tất cả những điều tốt đẹp tặng cho cô Diệp.

Ấu cũng là cái lẽ thường tình ở đời.

Nếu Phàm này mà cũng được đứng ở cái vị thế quyền uy như cậu Huân, có lẽ em cũng sẽ chẳng tiếc gì mà đem tất cả những thứ trân quý, vàng ngọc trên thế gian này để gởi gắm cho người mà em thương hết mực.

Em tự hỏi, sao cái kiếp người của mình nó lại hẩm hiu, lại bạc bẽo đến thế?

Nếu em như cậu Huân, cậu Tiến, thì đời nào em phải khom lưng cúi đầu trước người ta?

Phàm nghĩ ngợi đến khi trời tối hẳn, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa dồn dập.

"Ai đó!?"

"...L-Là anh... Huân, Huân đây...."

Chương 10: Động phòng hoa chúc

Cô Diệp thân con gái không uống được nhiều nên chỉ nhấp môi lấy lệ rồi cũng khếp nép xin phép quan khách cho lui về buồng trước, còn cậu Huân với mâm anh em bình thường không ư rượu chè nay mới dám buông thả một hôm, thằng nào thằng nấy uống tới độ say bí tỉ, tiệc gần tàn vẫn chưa hạ chén.

Cậu Tiến cậu Hoàng còn đỡ, riêng phần cậu Huân chưa chi đã gục mặt xuống bàn trước cả phần anh em.

Thấy thằng Huân là đứa say nhất sau mới đến lượt Huy, nên Phan Mạnh Tiến mới ghé tai bàn với Nghiêm Sơn Hoàng.

"Này chú Hoàng, chú chịu khó dìu thằng Huân vào gian Đông cho nó nằm cái đã, chứ để nó nằm gục ở đây kéo trúng gió độc lại khổ. Còn thằng Huy lát nữa cứ để người nhà họ An qua mà lo liệu, anh về trước đây."

Sở dĩ Sơn Hoàng định ăn xong chuồn về luôn nhưng Phan Mạnh Tiến đã nói vậy rồi, từ chối là mất lòng anh em, vì vậy chỉ đành vác xác Kim Chu Huân đang say bí tỉ về hướng Đông.

Ngặt nỗi, Nghiêm Sơn Hoàng mấy năm nay ra Bắc nhiều hơn vào Nam, hỏi cậu Cả Nghiêm một thước lụa Hà Đông giá mấy đồng cậu còn biết, chứ hỏi cậu đâu là phòng cậu Huân làm sao Hoàng biết cho đặt?

Đương lúc Nghiêm Sơn Hoàng dìu cậu Huân vào gần đến phòng Đông, cậu Hoàng lại thấy ông Chánh Kim Đình Phán chống gậy ba toong bước tới.

"Ôi chao chẳng phải là quý tử nhà họ Nghiêm đây sao?" Ông Chánh gõ gõ đầu bịt bạc xuống thêm đất, vuốt râu cười nói.

"Dạo này không thấy lão Nghiêm ho he gì chuyện lụa là, chẳng hay chuyện xưởng nhuộm ngoài bến có biến chẳng?"

"Dạ thưa bác, chuyện ngoài đó vẫn bình thường ạ. Chẳng qua ba cháu dạo này bận mấy đơn hàng xuất cảng đi Pháp nên hơi lu bu một tí không kịp sang chào bác thôi ạ." Nghiêm Sơn Hoàng cũng nhẹ dạ thưa thật với bậc bề trên.

Kim Đình Phán trầm tư đôi chút, hỏi lân la vài câu rồi mới nói tiếp.

"Về phần mợ nhà, liệu mợ đã khoẻ hơn chút nào chưa?"

"Mẹ cháu dạo này khoẻ hơn đôi chút rồi ạ, đi dạo quanh vườn thì vẫn có thể."

"À này Hoàng, lên nhà chính để mợ Lan hỏi chuyện ngoài Bắc coi sao."

"Vâng ạ."

Nói rồi, Sơn Hoàng đặt Chu Huân sang cái ghế tre ngay bên cửa rồi theo ông Chánh Kim ra phòng khách, thầm nghĩ bụng thế nào lát nữa cô Diệp chả mở cửa dìu chồng vào. Cũng thiệt tình, gian Đông phòng nào cũng như phòng nào, đèn lại tối, Hoàng chưa kịp nhìn kỹ đã vội chạy biến.

Giờ đã là gần đêm, mà đêm ở cái vùng này nổi tiếng là ngày nóng đêm lạnh, cứ độ về tối gió lại thổi. Trời lạnh rồi cuộc cũng có công hiệu hơn cả nước trà đặc, có khi lại giữo cậu Huân hơi tỉnh người ra một chút. Chu Huân chép miệng, đầu óc quay cuồng như chong chóng, bản năng người say lúc nào cũng muốn tìm chỗ ngã lưng.

Huân lơ đãng mở mắt, hần chẳng biết bản thân mình nửa tỉnh nửa mê, đầu óc thấy trước mắt có cánh cửa sổ khép hờ bên trong hắt ra bóng đèn dầu lơ mờ. Hần chẳng còn đủ minh mẫn để phân biệt đây là chốn nào, lại chắc chắn là buồng tân hôn của mình với Ngọc Diệp, nên cứ thế lảo đảo chống tay đứng dậy dựa nửa người lên cửa, dùng hết sức bình sinh gõ cửa.

"D-Diệp ơi..."

"Ai đó!?"

"...L-Là anh... Huân, Huân đây...."

"Em đây, thưa cậu."

Thiệt chả hiểu vì có gì hôm nay Ngọc Diệp khách sáo với hần quá chừng, lại xưng cậu-em với cả hần...

Giờ mọi sự trong mắt Kim Chu Huân đều là một mảng quay cuồng. Chắc bởi men rượu ngấm sâu vào người nên đầu hần nặng như đeo chì, còn hai mắt cứ díp chặt vào nhau không tài nào mở ra được.

"Cậu Huân say rồi sao?" Phàm thấy cậu Huân say tới mức không nhận ra mình bèn chạy tới muốn đỡ hần về phòng.

Đàn ông con trai ở đời thiệt tình cũng lạ, đã say tới mức đi không vững thì cấm có bao giờ chịu nhận là mình xỉn. Dầu cho đầu óc có quay cuồng, mụ mắt đến đâu đi chẳng nữa, thì ngoài miệng cũng phải ráng mà thốt ra vài câu ra về ta đây vẫn còn phong độ lắm. Cậu Huân tuy say là thế mà vẫn đứng lảo đảo, tay quờ quạng trong không trung, miệng thì lầm bầm những lời vô nghĩa.

"....M-mình...này.... mình có biết hôm nay anh vui thế nào không...?"

Cậu Huân hỏi thế Phàm biết trả lời thế nào cho phải phép?

Người bái đường với hần là Phan Ngọc Diệp, muốn hỏi thì cũng phải về phòng tân hôn hỏi cô dâu chứ?

Người say ưả nói lảm, đã vậy Huân chẳng còn thiết gì đến lễ nghi, hấn cứ thể mặc sức sấn tới, kéo tuột em vào sát sạt rồi vòng tay ôm chặt em vào lòng. Hấn ghé sát tai em rằm rì.

"Được đường hoàng rước em về làm vợ thật tốt... Nếu không có em, anh đã chẳng có cơ hội đứng đây, cảm ơn em..."

Hơi rượu nồng nặc cùng với mùi nước hoa quện vào cứ phả thẳng vào mặt em, hơn nữa người cậu Huân cứ nóng như lửa khiến Phàm cứng đờ cả người.

Hấn là cậu Huân say tới mức lú lẫn, coi em thành cái người trong mộng của cậu mất rồi!

"Cậu Huân, em..."

Phàm còn định tính kể gở tay hấn ra, nhưng cái giống đời càng cựa quậy thì hấn lại càng ghì chặt em vào lòng hơn nữa. Em lí nhí thưa.

".... Em không phải cô Diệp đâu.... Cậu làm ơn buông em ra đi...."

Thấy hấn vẫn cứ trơ ra, Phàm đành tính nước mềm mỏng.

"Cậu nói tay ra một chút... em đau quá."

Nghe thấy tiếng kêu lạnh lạnh, Kim Chu Huân lờ đờ cúi xuống nhìn. Hấn thấy đúng thực là cái cổ tay trắng trẻo của người nọ đã bị hấn nắm đến đỏ ửng cả lên. Say quá thiệt chẳng biết có tỉnh táo nổi không, nhưng nhìn cổ tay gầy gầy trơ ra cái vòng ngọc bích khiến hấn xót xa không sao chịu nổi. Hấn vội vàng thả lỏng tay ra một chút nhưng xem chừng vẫn cứ quuyến luyến chẳng rời xa, miệng lằm bằm xin lỗi.

Có người say nào lại xin lỗi rồi sờ soạng vợ lẽ trong ngày kết hôn không?

Phàm định kêu người dìu cậu Huân về phòng nhưng lại bị cậu Huân rúc đầu vào trong hõm cổ, nghe bảo đàn ông rượu vào là hay giữ thói động tay động chân nên em không dám vội vàng đẩy hấn ra. Đâm ra Phàm chỉ còn nước nhỏ nhẹ dỗ chồng mình tỉnh rượu, được cái cậu Huân chẳng những không tha cho em, tay hư lại cứ muốn vọc vào bên trong tà áo lụa mỏng.

"Cậu Huân....giữa thanh thiên bạch nhật, cậu đừng càn rỡ..."

Người say khác ở người thường ở chỗ, người thường biết yếu lý mà thôi lui, người say thì mặc sức làm càn cho dù biết là sai.

Mà Kim Chu Huân rốt cuộc không hiểu bản thân động phòng với vợ mình thì có điểm nào là không phải?

Chu Huân nhìn Phàm đỏ mặt tía tai muốn thôi lui lại tưởng em ngại ngừng, cúi người hôn dọc cổ em, nói: "Vợ chồng làm chuyện này lại có người ngăn cản sao?" hấn mân mê lên

vành tai đỏ lựng của em thì thắm chòong ghẹo, "Em ngại ngừng chi cho nữa, mình đã thành thân, đã bái đường xong xuôi rồi mà..."

Cậu Huân cứ kè sát tai thì thắm như vậy làm Phàm sợ đến mất mặt.

Đêm đó nếu không phải em nhắp môi chén thuốc kia một chút, thử hỏi em lấy đâu ra cái gan trèo lên giường cậu Huân cho đặng?

Em lại nhớ đến đêm ấy cũng gần giống đêm nay, tự hỏi tại sao lại trùng hợp đến mức này cơ chứ. Cậu Huân hôm nay cũng say mèm, lại nói mỗi khi mừng tưởng tượng đến đêm hôm ấy, trong người em cứ râm ran ngứa ngáy.

Nhớ lại đêm hôm ấy cùng cậu Huân giao hoan đến mức thân dưới nhếch nhác không nhấc chân nổi xuống giường, Phàm thấy sao mà cổ họng cứ khô khan lạ thường.

"Tay cậu... cậu đang làm gì em thế này? Giữa thanh thiên bạch nhật, đèn đuốc còn chưa tắt hẳn, cậu đừng có mà trêu ghẹo em, tội nghiệp em."

Chu Huân nào có biết người này giờ bị hấn sờ soạng từ đầu tới chân không phải cô tiểu thư nhà họ Phan, hấn nóng lòng muốn chết đi được, cái bản năng làm đàn ông cứ rạo rực mãi không yên. Thế nhưng Huân vẫn còn cô Diệp lắm! Hấn nghĩ bụng thân thể Ngọc Diệp vốn đã yếu ớt là do hấn mà nên, đâm ra hấn cũng chẳng nở mạnh tay.

"Buông em ra..." Phàm hốt hoảng kêu lên, "Cậu Huân ơi... đừng sờ em nữa..."

Phàm cứ ngỡ cái tay cậu Huân đang mò mẫm xuống dưới lớp quần mình là vì hấn đang sướng rơn trong bụng, nào biết đầu hấn cũng phải đau đầu dữ lắm mới kiềm chế được thú tính trong người.

"Em làm ơn thương tôi một chút đi."

Thú thiệt, Kim Chu Huân lúc này đã say đến độ trời đất cũng chẳng phân biệt nổi, hướng chi là người. Hấn chẳng còn biết chắc cái người mình đang ôm có phải Ngọc Diệp hay không nữa... Men rượu làm cho đầu óc con người mù mẫm, mọi thứ trước mắt hư hư thực thực như giấc chiêm bao.

Nhưng mà, cái người trong vòng tay hấn sao mà dễ chịu lạ lùng. Da dẻ mịn màng như lụa, mà cái miệng biết nịnh lòng người lại ngọt lịm như mía lùi, cứ hết vâng dạ êm ru cả lỗ tai.

Nếu được mắng, có lẽ Phàm sẽ mắng cái tay hư đốn của chồng mình đầu tiên. Nó cứ lần la từ chỗ eo thon rồi lại lần sâu xuống dưới cặp quần, mơn trớn một hồi rồi lại chuyển sang vuốt ve bắp đùi thon thả của người ta. Được như ước nguyện rồi mà chẳng chịu ngoan ngoãn để yên một chỗ, cứ khoái việc chen vô tận phía đùi trong, rồi còn cấu véo cho bằng được, nào có muốn dịch tay lên yêu âm đạo đáng thương cho đặng?

"Đừng véo đùi em nữa....Cậu dịch tay lên trên một chút đi ạ."

Giả sử là ngày thường, có lẽ cậu Huân sẽ đỏ mặt rồi mắng em là thứ không biết xấu hổ, nhưng hôm nay hấn say thành bộ dạng vậy thì hấn nên chịu trách nhiệm tới cùng.

Vợ nào mà chả là vợ, Phàm nhắm mắt tự nhủ.

Có lẽ sáng sớm ngày mai, em sẽ bị bà Cả hoặc cô Diệp sai gia nhân túm đầu ném ra khỏi phủ.

Hay điều ác hơn, là không cho em gặp cậu Huân...

Em thầm nghĩ, nếu phen này mình chung chạ với cậu Huân, đem hết thân xác hèn mọn này hầu hạ hấn lần thứ hai, liệu hấn có thương xót thân em thêm chút nào không?

"Em cũng muốn, có phải không?" Giọng cậu Huân cứ như có ma lực dụ dỗ em không kìm lòng muốn mây mưa không dứt.

"....M-muốn ạ..."

Phàm nhắm mắt, bỗng nhiên thấy hốc mắt cay cay. Em quả thực không hề muốn khóc.

"Em mến cậu... thực lòng em mến cậu dữ lắm. Chỉ cần cho em được ở cùng cậu, thì dù có ra sao em cũng cam lòng..."

Nhưng mà tính Phàm vốn cẩn thận, dù cả em lẫn cậu Huân trót say tình thì em cũng còn biết sợ miệng đời. Đằng sau nhà, đám kẻ ăn người ở vẫn còn ra vô nườm nượp, ai đời lại đi làm cái chuyện thông dâm giữa thanh thiên bạch nhật thế này. Em nửa dè nửa dốt, kéo cậu Huân vào tận trong buồng riêng, cài then cửa cẩn thận rồi mới đi vào.

Khi vừa cài cửa xong, quay người lại, cậu Huân kéo em ngã hấn xuống giường. Hấn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve dọc má Phàm khiến em ngại ngùng giấu mặt sang một bên không cho hấn thấy vẻ mặt xấu hổ của em.

Hấn rì rầm vào tai em đủ lời mật ngọt trên trời dưới đất, nói rằng hấn yêu em tới nhường nào, nói rằng hấn có thể làm tất cả vì em...

Phàm cười khỏ.

Vì em cái nỗi gì chứ? Rõ ràng là mấy lời đường mật này hấn dành hết cho Phan Ngọc Diệp kia mà?

Nếu Huân biết bản thân hấn có bao nhiêu dụ dỗ, ắt hấn hấn sẽ bất ngờ vì bấy nhiêu thiếu nữ ngoài kia cứ phải thao thức.

Phòng đóng kín vốn đã nóng, nay lại bị hơi men rượu gạo phủ lên vai, lên mặt còn nóng hơn cả bị thiêu. Phàm thấy sao mà đầu óc em mông lung quá! Hai môi mỏng như cánh hoa hé mở muốn thay mũi hít thở vì bị trái tim hồi hộp đến độ muốn ngưng đập, cả người em bị cậu Huân đè chặt xuống giường, lại bị mùi rượu nồng nặc trên người hắn hun đến độ mê man.

Thấy mùi nóng gắt vắt vờng bên chóp mũi, Phàm mới bàng hoàng nhận ra cậu Huân định hôn em.

Phàm hốt hoảng, định bụng sẽ né tránh, nhưng em làm sao tránh được đàn ông đương độ sung sức, cho dù em không muốn nhưng Chu Huân cũng sẽ bóp miệng bắt em phải hôn.

Nghe nói người Pháp kĩ thuật hôn vô cùng tốt, té ra là nói xạo.... Kim Chu Huân này bình thường chỉ biết môi chạm môi là hôn, chớ nào biết làm sao đưa lưỡi trên đùa lưỡi người ta để người ta sung sướng đâu chớ, mỗi lần ép môi em hé mở đón nhận đầu lưỡi hắn là lại thêm một lần em bị cắn vào miệng. Miệng xinh thích nói mấy lời đường mật bị chồng cắn yêu nên đỏ ửng hết cả lên. Phàm tủi thân, chỉ còn biết nằm im chịu trận vừa đau lại vừa thẹn, thầm mong sao cậu Huân nẩy chút lòng thương tình mà liếm môi em một chút cho miệng bớt sưng bớt rát.

Khi cậu Huân hôn chán chê rồi, hắn mới đành lòng buông em ra. Phàm vừa giận vừa tủi, em đấm nhẹ mấy cái vào ngực của hắn trút giận. Khóe mắt em đỏ hoe, Phàm trừng mắt nhìn gã đàn ông đang say mướt mãi trước mặt, môi run run nói lí nhí:

"Em ghét cậu..."

"Em ghét cậu... ghét cậu dữ lắm..."

Thiên hạ nói phong long với nhau, rằng lên giường với mấy cậu công tử trói gà không chặt chỉ tổ phí đời gái.

Đúng thiệt là không nên tin miệng lưỡi thiên hạ. Cậu Huân nhà này lúc hôn thì ngờ nghệch vụng về như gà mắc thóc, ngày ngày ngâm thơ viết chữ, thế mà đụng đến chuyện vợ chồng lại biến thành con người khác, trên giường cứ hừng hực như trâu như hổ liệu con nhà nào chịu cho nổi.

Đến thẳng hầu quanh năm suốt tháng còn không chịu được nữa là...nói chi mấy nàng cảnh vàng lá ngọc được nâng niu từ bé.

Cái đêm đầu tiên cậu Huân bị em chuốc thuốc, thôi thì cứ đổ tại thuộc mệnh quá làm con người ta chẳng biết trời trăng mây gió.

Nhưng đến lần thứ hai chẳng tí thuốc thang nào mà còn hành em như vậy, làm cho Phàm không khỏi sinh nghi trong bụng.

Phạm vốn không phải đàn bà con gái, miệng âm đạo cũng nhỏ hơn người thường, lúc thanh tỉnh như hôm nay mới giật mình kinh hãi không hiểu lý gì mà dương vật cậu Huân lại hung tợn đến chừng vậy chứ.... Bảo sao sau đêm lần trước, cả người em ê ẩm, cột sống cứ tê rần hết cả ra.

Cũng may cậu Huân tưởng làm em làm tiểu thư Ngọc Diệp nên mới đối xử với em hết sức dịu dàng, sau khi nói rộng âm đạo kĩ càng mới dám đút vào từng tí một.

Ngày thường đạo mạo bao nhiêu thì trên giường lại mạnh bạo bấy nhiêu. Lắm lúc dương vật bị âm đạo em thít lại một chút khiến cậu Huân hơi tỉnh táo một chút, hấn liền nhận ra người dưới thân mình không phải người hấn thương liền nghiêm giọng bắt Phạm trèo lên ngồi thẳng lên dương vật hấn, âm hộ nãy giờ bị thương đến nhầy nhụa như tưới nước lên vùng lông dưới hấn đến ướt đầm.

Mỗi lần trót ngồi sâu xuống tận gốc, cơ thể Phạm run lên bần bật như chạm vào dây thần kinh, khóc lóc đòi Kim Chu Huân nhẹ hông hơn một chút lại bị hấn ác ý ấn chặt người hơn nữa xuống dương vật to lớn. Hột le nhạy cảm cọ xát với bụng dưới Chu Huân, nếu sơ ý bị hấn búng nhẹ một cái là lại suýt ngã người về phía sau, âm vật mém tí nữa là phun nước đầy mặt cậu Huân.

Đêm ấy, phía gian phòng đông cứ văng vẳng tiếng kéo kẹt với mấy âm thanh ám muội, khiến người ta nghe thấy mà không khỏi đỏ mặt tía tai.

Mấy đứa hầu trong phủ Chánh hồi tháng trước còn ghen tị đỏ mắt vì thấy thằng Phạm được cậu Huân ưu ái sầm cho cái vòng này, cái nhẫn nọ, nay mới có dịp tùm năm tùm ba dưới bếp không ngớt lời bàn tán.

Có đứa nghe phong long chuyện trong buồng thì tắc lưỡi, bảo rằng cậu Huân nhà mình thiệt là sung sức, ấy mới thiệt là đáng mặt đàn ông.

Có người lại kháo rằng, phen này thằng Phạm coi như thất sủng, coi chừng chẳng mấy chốc bị bà Cả đuổi về lán tre cũ không chừng....

Chương 11: Dâu mới

"Cậu Huân..."

Phàm thấy bên cạnh chần mình hơi lạnh, em thất thểu mở mắt quờ tay sang bên cạnh, nhưng chẳng thấy người đâu, chỉ sờ thấy mép chần hơi nhàu nhĩ.

Quả nhiên cậu Huân đã rời đi từ sớm...

Bên ngoài coi chừng vẫn đang nhập nhoạng tối, trời vẫn chưa sáng hẳn vậy mà cậu Huân đã vội về buồng bên... bảo sao các cụ nói hạng con gái con lú có sướng có khổ cũng là nhờ ở tấm chồng. Phàm muốn ngồi dậy nhưng hai mắt cứ dúi lại, cuối cùng vẫn ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi Chu Huân giật mình tỉnh giấc, hấn mới phát hiện bản thân đêm qua động nhằm phòng với vợ lẽ.

Đúng thật là cái tội nghiệt đều do cái thói rượu chè, dâm dục mà ra cả. Đường đường là công tử nhà ông Chánh, vậy mà đêm tân hôn lại để hơi men dất mũi, sa ngã vào chuyện dâm dục đến tận hai lần.

Kim Chu Huân ngồi vò đầu bứt tóc bên giường, hấn thiệt không biết phải về giải thích với em Ngọc Diệp ra làm sao. Người ta là dâu mới về nhà chồng, là lá ngọc cành vàng nhà họ Phan, vậy mà ngay đêm tân hôn chồng nàng lại đi lạc sang buồng vợ lẽ tầng tị, người ngoài nhìn vô không khéo lại trách nàng mềm mỏng không giữ nổi chân chồng.

Hấn lại nhìn sang Vũ Phàm đang say ngủ một bên, nghĩ lại đêm qua bản thân hành xử với em cũng không phải, định bụng trót rồi thì trót, thôi thì để hôm nào bù đắp cho em sau vậy.

Nghĩ đoạn, Chu Huân chẳng dám nán lại lâu. Hấn lật đặt ngồi dậy, nhanh tay nhặt lại quần áo, sơ vịn lịch sự ngay ngắn rồi mới chỉnh lại góc chần cho người trên giường, xong xuôi mới nhanh chân quay về buồng chính kéo có người nhìn thấy lại đồn lên âm ỉ.

Lúc quay về phòng, Phan Ngọc Diệp vẫn còn mơ màng, mãi khi Chu Huân cài lại then cửa, nàng mới giật mình tỉnh giấc.

"Anh Huân? Anh vừa mới về tới đó sao? Hồi đêm em chờ anh mãi mà chẳng thấy, rồi ngủ quên đi hồi nào không hay..." Nàng dụi dụi mắt quay sang hỏi chồng.

Nhìn gương mặt xinh đẹp như mây như nước của nàng, Chu Huân thấy sao mà tội lỗi quá! Ngày trọng đại trong đời lại để nàng phòng không lẽ bóng, thử hỏi làm sao đáng mặt đàn ông?

Hắn không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, chỉ ậm ừ cho qua chuyện:

"À... ừ, anh vừa về ban nãy."

"Hồi đám tiệc quá chén với mấy thằng bạn, say quá xá nên anh ngủ lại phòng khách cho thoáng, sợ vào phòng hơi rượu nồng nặc lại làm em mất giấc."

Ngọc Diệp nghe chồng nói vậy cũng chẳng mấy may nghi ngờ, nàng vừa ngồi trước gương đồng chải tóc, vừa nói với chồng vài câu.

"Hôm qua em nghe nói mấy chị trong nhà nói em chỉ giống nửa phần anh hai em, em nghe mà rầu dễ sợ."

"Chớ hồi đó, các mợ ai cũng khen em có nét thanh tú, giống má hồi còn con gái hơn mà. Đâu có ai nói em giống anh hai đâu chứ."

"Thiệt tình, hồi cha em còn bên Pháp chưa về đây, ai cũng nói anh hai em giống ông Cố vấn bên Chính quyền."

Ngọc Diệp cài kẹp tóc lên tóc, má nàng hây hây đỏ, nàng nhẹ giọng quay sang hỏi Chu Huân.

"Anh Huân này... anh nói thiệt lòng em nghe, hôm qua... anh thấy em có đẹp thiệt không?"

Nếu Phan Ngọc Diệp không đã động gì đến hôm qua còn đỡ, đằng này nàng cứ nhắc hoài về cái chuyện mình đẹp ra sao trong ngày trọng đại lại làm Huân đã thấy có lỗi lại càng thêm chột dạ.

Nói đi cũng phải nói lại, Ngọc Diệp thiệt tình rất đẹp. Nàng như bông huệ trắng thanh cao thoát tục, có lẽ là thừa hưởng trọn vẹn nét đài các của phu nhân Thống đốc thời còn con gái.

Lại nhớ đến gương mặt Phàm đương lúc say giấc, Huân tự hỏi sao bản tính đàn ông lại tội tệ đến thế! Nên trách đàn ông vốn tính trăng hoa, hay trách tội em sắc sảo lại mặn mà, để làm người ta ngu muội?

"Đẹp lắm."

Huân bước tới, đưa tay vuốt nhẹ phần tóc mai của Ngọc Diệp, cúi người hôn vào má nàng, thì thào dỗ dành.

"Vợ anh ngày xưa đã rất đẹp, ngày cưới còn đẹp gấp bội."

"Thôi. Em sửa soạn nhanh nhanh còn xuống nhà ăn sáng cùng má với mấy mợ."

"Vâng ạ."

Lúc đôi vợ chồng trẻ dắt díu nhau xuống tới phòng ăn thì đã trễ mất gần chục phút so với giờ thường. Hồi nãy Chu Huân cứ ngỡ còn sớm nên không coi giờ, ai dè đâu vừa bước chân vô tới cửa đã thấy bà Cả cùng các mợ ngồi đông đủ ở bàn tròn.

Cốt cách tiểu thư dạ thưa chuyện gì cũng phải phép, Ngọc Diệp đợi Chu Huân kéo ghế, sau khi cả hai đường hoàng ngồi xuống, nàng mới chào bà Cả rồi các mợ một lượt rồi mới thiết lòng thưa thật.

"Thưa má, thưa các mợ, ngày đầu về làm dâu mà con lại chậm trễ. Tại hồi sáng con loay hoay sửa soạn tóc tai, thành ra mới để má với các mợ phải chờ cơm. Má đừng có quở trách anh Huân tội nghiệp, tại con hết đó má."

Bà Cả nghe đứa cháu gái cưng nay đã là con dâu bà rót mật vào tai nên nét nghiêm nghị trên mặt cũng dịu lại. Bà đưa bàn tay đeo nhẫn ngọc thạch vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay Ngọc Diệp, rồi nhìn sang Chu Huân.

"Thôi, cái con nhỏ này khéo miệng quá chừng. Biết mình là dâu mới, lại là cháu ta thì càng phải giữ nề nếp, nghe không? Thôi ăn cả đi, kéo đồ ăn nguội hết thì mất ngon. Huân, con cũng ăn đi, có chi mà ngồi bần thần đó vậy?"

"Dạ."

Huân bị mẹ hắt nói tới nên hơi giật mình. Nãy giờ đến bữa rồi mà chưa thấy bóng thằng Phàm đâu, Chu Huân không biết hôm qua say xỉn có lỡ miệng quá trớn câu nào khiến em tủi hờn hay không. Hôm qua đám cưới hấn bị má hấn dặn không cho em bước ra khỏi phòng Đông đã đành, đêm qua lại bị hấn thương kích liệt như thế, sáng không ăn miếng nào làm sao mà chịu cho nổi?

Bà Cả thấy con trai cứ cầm đĩa gấp lên rồi lại đặt xuống, đôi mắt cứ liếc dọc liếc ngang ra phía hành lang thì lấy làm lạ. Bà buông chén trà, hắng giọng nói:

"Nè Huân, bộ đồ ăn sáng nay không hợp ý con hay sao mà cứ ngồi ngẩn ra vậy con?"

Ngọc Diệp thấy chồng mình thành ra vậy lại nghĩ là đêm qua hấn đi muộn nên cảm lạnh bèn cẩn thận gấp thêm miếng cá vào bát hấn.

"Hay là để em biếu chị Thanh xuống bếp làm cho anh bát canh giải rượu nha? Nhìn anh phờ phạc quá."

Chu Huân cười ngượng, xua xua tay từ chối.

"Đâu có, tại... tại anh thấy trong người hơi mệt thôi. Chắc tại uống nhiều nên giờ nó mới rã cái men ra...."

Cậu Huân ngồi trên mâm mà lòng dạ cứ để đâu đâu. Trong cái phủ lớn này, luật lệ của gia đình nghiêm lắm, phận vợ lẽ mà không xuống hầu cơm hay thừa gửi vợ cả là thế nào cũng bị quở trách, có khi còn bị cắt phần ăn để răn đe thói lười biếng.

Mợ Lan kêu cái Lụa múc cho mợ chén canh chua, liếc thấy cô Diệp một bên đơn đã gấp thức ăn cho bà Cả lẫn các mợ trong nhà, một bên cậu Huân lại ngồi bàn thần nhìn mâm cơm, không nhìn được, hỏi.

"Chà, sao bữa này không thấy thằng Phàm xuống ăn ta? Chẳng hay, sức khỏe không tốt hay nó thấy cô Diệp cậu Huân nên ngại không xuống?"

Bà Cả nghe nhắc tới tên Phàm thì chân mày cau lại, hình như bà không vui ra mặt. Còn Ngọc Diệp vừa ngừng tay gấp, ngơ ngác nhìn mợ Lan rồi lại nhìn sang chồng.

"Ừa, cậu Phàm sao vậy anh Huân? Hay là cậu ấy mệt thật?"

Huân giật mình. Hắn nào có ngờ Ngọc Diệp lại biết chuyện hắn đã nạp lễ trước khi rước nàng về dinh. Thiệt chẳng biết Diệp nghe tin này từ miệng Phan Mạnh Tiến hay từ lời thiên hạ nữa.

"Em cũng biết chuyện Phàm rồi sao? Anh cứ ngỡ là em chưa nghe ai nhắc tới chớ."

Ngọc Diệp thấy chồng bối rối thì cười, trông nàng chẳng có chút gì gọi là ghen tuông hờn dỗi.

"Anh thiệt tình.... Chuyện này em đã nghe anh hai kể cho hay hết một lượt rồi. Thiệt tưởng mình là người nhà cả, nay em mới về làm dâu, chân ướt chân ráo mà có thêm người ra vô bầu bạn, phụ giúp việc trong việc ngoài cho ấm cúng gia đình cũng tốt chớ sao?"

Huân biết tính nàng thiện lương nên cũng không mấy bất ngờ. Giá như cô Diệp là hạng chanh chua, là ngữ đàn bà giữ cửa, có khi đến nửa cái ngưỡng cửa nhà họ Kim này nàng đã không thèm ngó ngang gì. Nhưng Diệp từ bé hiểu chuyện, đã vậy còn lành tính, hỏi sao Huân không thương cho đặt?

Mợ Lan lau miệng hồi lâu mới tiếp lời.

"Cô Diệp đã có lòng như vậy thì thiệt là quý hóa..."

"Nhưng mà cậu Huân nè, nãy tôi nghe cậu nói thằng Phàm nó mệt dậy không nổi, hay là sẵn có cô Diệp ở đây, cậu biểu con Lụa xuống bếp sắc chén thuốc bắc, rồi lát nữa cậu với cô Diệp cùng sang bên đó thăm nó một thể? Sẵn dịp cho thằng Phàm chào hỏi vợ cả, kéo người ngoài nhìn vô lại nói nhà mình không có tôn ti trật tự."

Mợ Lan nói như này thiệt là không phải lẽ. Ai chả biết ả ta tâm rấn rết mồm miệng cũng rấn rết hết cái tâm. Người ngoài mới nhìn vô, cứ ngỡ mợ là bậc bề trên đức độ, có lòng bảo ban dâu mới giữ lấy cái nề nếp gia phong, nhưng phải là hạng người tinh đời lắm mới nhìn ra cái thâm ý bên trong.

Lòng Huân cứ rối bời trăm mối.

Xét cho cùng, phận thằng Phàm dù có đặt chân vô cửa phủ Chánh Kim trước cô Diệp đi chẳng nữa, thì chung quy cũng chỉ là thân phận lẽ mọn. Cái lẽ ở đời, ngày đầu dâu chính về dinh, kẻ làm lẽ phải biết thân biết phận mà tới dâng trà, chào hỏi một tiếng cho phải phép.

Nhưng ngặt nỗi, bây giờ mà để Ngọc Diệp bước chân xuống gian buồng Đông, Huân thiệt tình không dám nghĩ tới cái hậu quả. Nhớ đâu Phàm lại lỡ miệng thốt ra điều chi không phải, trót để vợ hắn biết chuyện đêm tân hôn chồng mình qua tầng tị bên buồng vợ lẽ, khéo khi nàng lại tủi thân bỏ về nhà mẹ đẻ.

Nói Huân cắt da cắt thịt mình hắn còn nỡ, chớ để Diệp khóc, hắn thiệt tình không nỡ.

Cũng may, bà Cả thấy con trai mình khó xử, nhìn Ngọc Diệp sáng giờ vẫn tươi tỉnh như vậy liền hiểu đêm qua Kim Chu Huân không về phòng hắn.

Hể cứ mỗi bận nhắc tới tên thằng Phàm, là y rằng bà lại thấy Chu Huân ngồi tần ngần như kẻ mất hồn. Nhìn điệu bộ thất thần này, bà liếc mắt liền hiểu rõ mười mươi. Bà thừa biết cái nết của con mình, khả năng cao là đêm qua nó lại say quá nên lại chung chăn chung gối với vợ lẽ.

Nếu để thiên hạ truyền ra nhà Chánh Kim để tiểu thư họ Phan vừa gả vào đã bị chồng ghê lạnh, thử hỏi sau này bà làm sao có mặt mũi về nhà họ Phan cho đặng?

Nên bà chỉ dặn đôi vợ chồng trẻ ăn xong thì sang thăm họ hàng bên nội một lượt.

"Cái Diệp này, cả Huân nữa, ăn cơm xong hai đứa sắp sửa bánh trái má để ở sập mang sang chào hỏi mấy bác bên nội đi, nhân tiện hai đứa tiện đường đi lên tỉnh xem còn thiếu thứ gì không thì sắm sửa nốt cho trọn."

Đôi vợ chồng trẻ vâng dạ rồi xin phép về phòng trước.

Đuổi khéo Ngọc Diệp về buồng trước xong xuôi, cậu Huân mới lén đưa mắt dòm chừng rồi ngoắc tay biểu con Liên đương lui hui dọn bát đĩa ra ngoài hành lang.

"Cậu Huân sai gì con ạ?" Liên tò mò hỏi, chả biết cậu Huân có cơ sự gì mà phải lôi nó ra một góc sai lịnh.

"Liên này, nãy cất dọn bên bếp còn gì ăn không?"

Con Liên nghe hỏi thì ngớ người ra, nó thiệt thà thưa lại:

"Dạ thưa cậu, đồ ăn đồ uống vẫn còn bộn lắm. Hay là lát nãy cậu ăn chưa no ạ? Để con xuống hâm canh lại cho cậu nha?"

Cậu Huân toan bảo cái Liên đi hâm lại cơm canh rồi mang sang phòng Đông cho thằng Phàm, nhưng suy đi tính lại, hôm qua hẳn hành xác em dữ quá, chắc gì em đã nuốt nổi cơm nên hẳn bảo Liên hâm cho em chút cháo.

"Thôi, cơm canh đồ mặn thì thôi đi, để đó cho các chị đứng bếp ăn. Chị xuống bếp, coi biểu chị Lụa nhóm bếp hâm cho tôi một tô cháo trắng thiệt nừ, bỏ thêm chút thịt băm với hành ngò cho thơm."

"Làm xong rồi bưng vô khay, che đậy cho thiệt kín kẽ rồi mang sang phòng Phàm cho tôi. Nhớ là đi đứng cho khéo, đừng để bà Cả hay cô Diệp nhìn thấy rồi lại sinh chuyện, nghe chưa?"

Huân sực nhớ ra điều gì, lại dặn thêm: "Đừng bỏ tôm vào đó, Phàm không ăn được."

Nói đoạn, hẳn nhanh chóng quay về buồng, sắp sửa quần áo rồi tự mình đánh xe đưa vợ cả đi thăm họ hàng.

.

Khi chị Lụa bưng bát cháo nóng hổi vào phòng Đông, Phàm vẫn còn đương mê man trong giấc.

Mùi hành phi với mùi thơm ngọt từ cháo thịt băm phảng phất trong gian buồng nhỏ. Lụa đưa mắt nhìn quanh, thấy trong phòng chỉ có mỗi mình Phàm nằm co quắp, chị bèn đặt khay xuống bàn rồi khẽ khàng ngồi ghé bên mép giường, đưa tay lay nhẹ vai em.

"Phàm! Dậy ăn chút gì đi."

"Ráng gượng dậy ăn chút gì cho ấm bụng, nằm hoài vậy rồi đổ bệnh ra đó thì khổ thân"

Phàm dụi dụi mắt, nhìn thấy người đến là Lụa nên cũng ngượng dậy. Cho dù em không muốn dậy, nhưng cả ngày hôm qua đã không ăn gì, nếu sáng nay còn nhịn có khi không trụ nổi mắt.

Phàm thều thào, hỏi: "Chị Lụa này, sáng nay bà Cả có quở trách chi tôi không? Cái tội vắng mặt lúc thưa gửi bữa cơm sáng, chắc bà không để yên đâu ha chị?"

"Hình như là không, chắc do cô Diệp mới về nhà hôm đầu, bà Cả không muốn làm ầm lên." Chị Lụa múc một chén nhỏ, thổi nguội rồi đưa tới trước miệng Phàm.

"Vậy cũng tốt. Tôi cứ tưởng hôm nay nhịn đói rồi chứ."

Chị Lụa nhìn mấy vết hôn trên cổ thằng Phàm, rồi lại nhìn thấy chần chiếu lộn xộn, không cần đoán đâu xa cũng biết đêm qua cậu Huân ngủ lại phòng em. Lụa muốn nhắc nhở em

rằng nhà này giờ có thêm cô Diệp rồi, nhưng lời muốn nói lại thôi. Lụa chỉ đem chuyện cậu Huân sai con Liên biểu chị mang cháo cho em thuật lại một lượt.

Nghe xong, Phàm tựa đầu lên đầu giường, hỏi nhỏ.

"Chị này, cậu Huân có nhắc gì đến tôi không?"

"Không."

"Vậy cũng tốt... thiệt là..."

Lo Nhìn thấy thằng Phàm như này, Lụa cũng xót. Nếu hỏi chị ta rằng chị ta xót cô Diệp không có chồng trong đêm tân hôn hơn hay xót thằng Phàm là phận lẽ hơn, có lẽ chị ta sẽ không suy nghĩ mà trả lời là em. Có lẽ vì Diệp khác với mấy đứa hầu như tụi nó, hoặc có lẽ vì Lụa coi Phàm như đứa em trai trong nhà nên chị ta mới đem lòng thiên vị mấy đứa đầy tớ hơn.

Người ta nói "chồng chung chưa dễ ai nhường cho ai", phụ nữ ấy mà, dẫu thấy chồng mình có nạp thêm bà tư, bà năm đi chẳng nữa thì cũng phải cắn răng mà nhẫn nhịn, nuốt nước mắt vô trong chớ nào dám hé môi kêu ca nửa lời, sợ người ta cười cho là thứ không biết điều, không hiểu đạo tam tòng.

Phàm dù mang thân đàn ông làm lẽ cho cậu Huân, nhìn cái cảnh nhà họ Kim rước cô Diệp về dinh rình rang hỏi sao mà không tủi cho đặng?

"Tao hỏi thiệt này Phàm, mày biết cậu Huân thế nào cũng cưới cô Diệp về làm vợ, sao phải cố rước nhục vào người như này?" Lụa đặt bát cháo vơi nửa sang khay, nhìn em hỏi thật.

"Chuyện của tôi ấy à, nhiều nguyên do lắm... Nhưng được gả cho cậu Huân là phước của tôi rồi." Phàm nhìn ra đặng liểu trước cửa rồi nhàn nhạt nói.

"Nếu chị là tôi, có lẽ chị mới thấu được nỗi khổ của tôi. Tôi vẫn thường hay tự hỏi mình, nếu kiếp người của tôi mà chọn cách leo lên giường ông này bà nọ để đổi đời, để có vinh hoa phú quý, thì hà cớ gì tôi phải cam tâm tình nguyện chịu khổ, chịu nhục tới mức này hả chị?"

Nếu Phàm đã nói vậy, thì Lụa cũng hết cách khuyên bảo. Chị bưng khay cháo ra ngoài, lại nhìn trời nhìn đất, trong lòng không biết liệu nhà họ Kim này có thể đi đâu về đâu.

Chương 12: Xin lỗi

Buổi trưa vợ chồng cậu Huân cô Diệp đi thăm họ hàng, thì buổi chiều bà Cả lên tỉnh mời cho bằng được thầy bói về nhà xem số. Bà vốn tánh lo xa, cái tánh nó đã ăn vô máu rồi, thành thử cứ mỗi quý là bà phải thỉnh thầy về xem một lượt, coi thầy biểu đạo này phước đức nhà họ Kim ra sao, có vậy bà mới thấy yên lòng.

Mỗi bận gã thầy bói tên Thông bước chân vô phủ họ Kim, đám gia nhân đưa nào đưa nấy đều len lén đánh mắt nhìn trộm. Trong lòng tụi nó, mấy người biết rõ thiên cơ là cái gì đó ghê gớm lắm!

Gã thầy bói này nom như mấy gã ăn mày trên trấn, mắt một bên chột phải đeo kính râu, đạo mạo, tay cầm chuông bạc, miệng lúc nào cũng chớp chớp, thì thoảng vuốt râu, thì thoảng lại lắc lắc chuông bạc, bước chân vô nhà mà khiến cho đám gia nhân đưa nào đưa nấy cũng phải nín thở, không dám ho he nửa lời.

Bà Cả đợi cho Thanh lui hẳn vô phía sau bếp để ủ ấm nước trà, theo đúng lời dặn là phải dùng loại trà thượng hạng mà Phan Mạnh Tiến biểu hồi trước, lúc bấy giờ bà mới dám thưa thiệt với thầy Thông.

"Thưa thầy, đạo trước thầy có ghé ngang, thầy bấm quẻ dặn rằng nhà con năm nay có phước lớn lắm. Nhưng thiệt tình mấy nay lòng con cứ bồn chồn, ăn ngủ chẳng yên. Thầy xem kỹ lại dùm, liệu vận số gần đây nhà con có thay đổi, hay có hung tin gì mới chớm không thầy?"

Tên Thông này đi một vòng quanh dinh thự nhà họ Kim, tay trái bấm đốt, tay phải lắc lắc chuông bạc, lăm nhăm hồi lâu mới nghiêm mặt nói nom nặng nề lắm.

"Đã Dậu còn Sửu, Sửu lại còn Tý, Tý còn thêm Mùi... chết thật! Chết thật!"

Bà Cả thấy thầy Thông đanh mặt lại cũng sợ. Gã thầy Thông im lặng hồi lâu, tay gieo ba đồng tiền cổ xuống mặt bàn gỗ trắc nghe cả tiếng càn cạch.

"Bà Lớn nghe cho kỹ đây. Phước nhà mình nhờ hương khói các cụ tuy dày nhưng nay lại gặp thế Tứ hành xung đột. Tôi nhìn thấy trong cái phủ này có bốn cái tuổi đương đối chọi nhau coi chừng gay gắt lắm! Đã có Dậu có Tý lại thêm Sửu thêm Mùi... Bốn cái mạng này vốn không xung khắc, nhưng cứ hễ đụng nhau là lại có hoạ, làm cho gia đạo đảo lộn, anh em tị hiềm, vợ chồng cơm không lành canh không ngọt."

Bà Cả nghe tới đâu, mặt mày tái mét tới đó. Nhưng bà vẫn không sao hiểu được cái hoạ mà thầy nói nó ra làm sao.

Bà vội vàng dúm vào tay gã thầy bói một sấp tiền giấy, kính cẩn thưa.

"Dạ thưa thầy, liệu nhà con có cách nào tránh hoạ không ạ?"

Gã Thông hé mắt thấy cọc tiền cũng kha khá, bèn giả đồ vuốt râu một hồi, phán tiếp.

"Chuyện của trời không phải là thứ há mà người thường có thể can dự. Tôi nói bà Lớn này, ở đời cái gì cũng có nhân quả của nó, nghiệp quả là thứ khó tránh nên cứ để nó tự nhiên mà qua. Ấu trong cái hoạ cũng có cái may, nếu vượt qua lần này, nhà họ Kim sẽ hưng thịnh từ rày về sau; nhưng bằng không vượt qua, để bốn tuổi này đấu đá nhau, e là nhà này sớm muộn gì cũng gặp hoạ sát thân."

Bà Cả trong lòng thất kinh, nhắm mắt lại bắt đầu suy nghĩ.

Mượn đao giết người, nhưng máu bản chỉ dính trên lưỡi đao, còn tên đồ tể thì chẳng mảy may dính máu.

Nếu là chuyện nghiệp quả do bà gây nên, để chính tay bà can dự lại lần nữa, e rằng người chịu phần thiệt chỉ có bà.

Bà nghĩ, chi bằng đợi đến lúc chết, đợi bà xuống âm phủ rồi đòi nợ luôn một thể.

Hoặc có lẽ, không đợi được nữa rồi...

.

Lúc cậu Huân cùng cô Diệp về đến nhà, trời đã chập tối.

Vì đã ăn ngang đường, đi đường dài lại mệt, nên Phan Ngọc Diệp xin phép má và các mợ cho về phòng nghỉ ngơi trước, còn về phần cậu Huân, vốn định về phòng nhưng lại bị bà Cả gọi lại vào thư phòng nói chuyện.

Thấy mẹ mình nom chừng căng thẳng, Huân hỏi thiệt.

"Thưa má, má gọi con lại là có chuyện chi?"

"Nghe nói dạo này đám công nhân bên đồn Túc Trưng đương kháo nhau chuyện đình công, biểu tình rầm rộ lắm. Má nghe thẳng Sơn đánh tin về, lòng dạ cứ bồn chồn không yên. Chẳng biết là do đũa nào đứng sau xúi giục, hay là do nhà mình năm nay gặp nạn.... Huân, nói thiệt má nghe, chuyện bên đồn cao su con giải quyết tới đâu rồi?"

Huân nghe vậy thì liền hiểu mọi chuyện. Mấy bữa rày đồn cao su nhà họ Kim bên Túc Trưng, dân lao động khoán công rầm rộ yêu cầu đòi tăng lương, sau hấn cũng đã dận bên thu ngân tăng quỹ lương lên mới yên chuyện. Kim Chu Huân đặt tay lên tay bà Cả trấn an.

"Chuyện bên bên con liệu xong rồi, má cứ yên tâm. Còn về chuyện thầy phán nhà mình gặp nạn, nói thiệt con không tin lắm."

Chu Huân học hành bên Pháp mấy năm trời, văn hoá và lối sống người phương Tây ít nhiều cũng ảnh hưởng tới hắn, riết rồi Huân thấy mấy trò bói toán xem số là mấy trò mê tín dị đoan cốt chỉ để moi tiền những kẻ mê muội như má hắn.

Bà Cả thì không nghĩ vậy. Bà có thể không tin chính bản thân, nhưng bà tin vào nhân quả, tin vào lời thần phật răn dạy.

"Con trẻ chưa trải sự đời nên mới nói vậy. Là phúc hay là hoạ chẳng phải mấy ngày nay đều rõ mười mươi rồi sao. Má cũng vì nghĩ cho con nên mới lao tâm khổ tứ, chớ nào nghĩ cho phần ai?"

Bà Cả lại rót thêm một chén trà cho Huân rồi hỏi thẳng hắn.

"Huân này, má hỏi thiệt con câu này, con phải thưa cho thiệt lòng, đừng có giấu giếm má mà mang tội. Có phải hôm rày con sang ngủ lại bên phòng thằng Phàm, rồi bỏ mặc con Diệp một mình bên phòng phải không?"

Bà biết tổng cái nết con trai mình. Thằng Huân nhà này, hắn muốn giấu giếm thiên hạ chuyện chi thì giấu, chứ từ thuở còn để chỏm tới giờ, chưa có việc gì mà nó qua được con mắt của bà. Phải chi hắn ý thức được cái đêm tân hôn đối với đời người con gái là trọng đại nhường nào, thì Huân đã biết cách hành xử sao cho khôn khéo, cho vẹn vẻ đôi đường để thiên hạ khỏi cười chê vô mặt cái nhà này.

Trong lòng bà Cả đã có sẵn tính toán riêng. Ngọc Diệp sức khoẻ vốn đã yếu ớt nên không thể trông chờ vào nàng sinh cháu đích tôn cho nhà họ Kim. Thành thử, bà cũng chẳng hẹp hòi gì chuyện cậu Huân thỉnh thoảng ghé sang buồng vợ lẽ. Nếu thằng Phàm có phước mà hoài thai được mụn con nối dõi cho bà bế bồng, thì bà cũng chẳng ngăn cấm, chẳng hắt hủi làm chi cho mang tội.

Thế nhưng, cái gì cũng phải có tôn ti trật tự. Làm việc trái tai gai mắt mà không quản miệng lưỡi thiên hạ là sai, để người ngoài nhìn vô đánh giá thì lại càng sai.

Chu Huân nghe bà Cả nói vậy chỉ đành lắc đầu ngao ngán. Tuy hắn cư xử với Ngọc Diệp như vậy là sai, nhưng biểu hắn thú thật với nàng, có khi lại khiến nàng tổn thương thì chẳng phải điều tại Huân mà ra sao?

"Về chuyện phòng the, con tự biết cái sai của mình, chắc chắn sẽ bù đắp cho em Diệp sau. Má cũng đừng trách cứ Phàm quá, dù gì lỗi cũng nằm ở phần con."

"Má nào muốn trách con cơ chứ? Nhưng để cái Diệp biết, nó lại đâm ra tủi thân. Vợ lẽ muốn có bao nhiêu chả được, đợi năm sau con an ổn mọi sự rồi cưới thêm mấy cô nữa má không cấm, nhưng cứ qua lại buồng thằng Phàm mãi thế, thiên hạ nó nói con là thiên vị, con hiểu không?"

"Má biết đời này con chỉ thích em Diệp thôi mà. Chẳng nhẽ, má nghĩ con là hạng người thay lòng đổi dạ như cha sao?"

Tất nhiên, bà biết tình cảm của Huân dành cho Phan Ngọc Diệp sâu đậm ra sao.

Hồi lâu, bà Cả mới đáp lại: "Huân này, nếu con muốn đứng vững ở nhà họ Kim này, nhất định phải có cả hậu thuẫn lẫn con nối dõi, nghe không!"

"Thôi, muộn rồi, quay về buồng nghỉ ngơi đi con."

"Vâng, má cũng nghỉ ngơi sớm ạ."

.

Sau khi Kim Chu Huân ra khỏi thư phòng, hần nghĩ đi nghĩ lại chuyện mấy hôm rày ở phủ đến độ đau đầu mắt ăn mất ngủ, rốt cuộc hần đành tặc lưởi, xoay người sải bước đi thẳng về phía phòng sách ở dãy hành lang phía Nam thay vì về buồng.

Xem lại đồng sổ sách ghi theo kiểu các cụ ngày xưa, Kim Chu Huân mỗi như hai mắt vì phải dò xét xem tiền nong, thóc lúa có thất thoát điểm nào, hay có chỗ nào sổ sách bị lệch với thực tế hay không. Cứ mỗi lần tra ra được một con số chuẩn xác, hần lại cẩn thận dùng bút mực ghi chép lại vào quyển sổ mới tinh đặt bên cạnh. Khổ nỗi, cách quản lý ngày xưa nó lằng nhằng quá! Cứ phải soát hết quyển này đến quyển khác, đối chiếu từ việc thu thuế điền thổ đến tiền khoán công nhân, làm quần quật đến tận nửa đêm mà coi lại cũng chỉ mới xong được non nửa phần việc.

Cốc!cốc!

Bỗng nhiên có người từ ngoài gõ cửa.

Huân đang mải mê với đồng sổ sách, phải ngẩng đầu lên coi xem bên ngoài là ai. Trong cái phủ họ Kim này, giờ này người ăn kẻ ở chắc cũng đã say giấc, đến con chó ngoài sân cũng chẳng buồn sủa, vậy ai lại còn lục đục tìm hần giờ này?

"Cậu Huân, là em."

Cái giọng lạnh lạnh này chẳng phải thằng Phàm đó sao?

Huân ra mở cửa, lại liếc đồng hồ vàng trên cổ tay.

"Giờ này em còn chưa ngủ sao? Nhìn coi, đã quá nửa đêm rồi chứ ít gì. Sương xuống lạnh lắm, lỡ cảm mạo thì khổ thân, em hiểu không?"

Cậu Huân la rầy Phàm là thế, nhưng hấn cũng ngại em mặc mỗi thân áo mỏng mà phải đứng chịu gió chịu sương bên ngoài nên thẳng tay kéo em vào phòng rồi mới cẩn thận cài then đóng lại cửa nẻo.

"Sao giờ này em còn không ngủ, chạy qua đây làm chi?"

Thấy cậu Huân nặng lời quở trách như thế, Phàm đâm ra thấy lo trong lòng, em không dám nhìn thẳng vô mắt hấn nên chỉ lí nhí thưa.

"Em thấy đèn phòng sách còn sáng, biết cậu còn mải mê sổ sách chưa nghỉ nên sang đây hỏi cậu đã ăn gì chưa. Nếu, nếu cậu chưa ăn... thì để em xuống bếp nấu chút gì cho cậu. Cậu thức khuya vậy, thân thể nào chịu cho thấu."

Thấy Chu Huân lẳng lặng nhìn mình chẳng nói chẳng rằng, sống lưng Phàm đổ mồ hôi hột. Có khi nào cậu Huân lại nghĩ em là hạng người không biết thân biết phận, nửa đêm nửa hôm mò qua đây để dùng trò hồ ly tinh mà tính kế tranh giành tình cảm, chia rẽ hấn với cô Diệp hay không? Đàng nào đêm đó, hấn cũng cho rằng em chủ động trèo lên giường hấn mà...

Em tự thấy nực cười, chẳng hiểu vương phải có sự gì mà lại đi lo lắng về cái nhìn của người ta đến vậy. Nhưng thiệt tâm, em không cam lòng để cậu Huân coi em là dòng mưu mô xảo quyệt, hạng người chỉ biết dùng đủ trăm phương nghìn kế để lấy lòng đàn ông mà mưu cầu danh phận.

Hấn nghĩ vậy lại oan cho em quá!

Phàm cúi gằm mặt, hai bàn tay đan chặt vào nhau, lí nhí phân bua.

"Cậu, cậu đừng nghĩ em nửa đêm mò qua đây là để nịnh hót lấy lòng cậu. Em biết thân biết phận mà."

"Chẳng qua em thấy cậu cứ bộn bề trăm sự, cứ cố quá sức vì đóng sổ sách kia thì em sợ cậu lao lực, đổ bệnh ra đó lại khổ. Cậu lo mọi sự trong nhà trên dưới ngư vậy, em nghĩ mà thấy xót trong lòng ghê gớm không đó. Em là vợ, làm sao không lo cho chồng được chứ!"

Tư thế này khiến Phàm trong mắt Chu Huân nhỏ bé quá chừng. Bởi vì ngại ngùng cúi thấp đầu, nên từ góc nhìn của hấn sẽ thấy xương quai xanh lộ rõ sau cổ áo lụa màu vàng nhạt, lại thấy cả vùng cổ hơi ửng đỏ vì lúc nãy đứng phơi thân ngoài trời gió lạnh. Nếu cổ áo mà giãn ra xiu nữa, không chừng Chu Huân sẽ thấy cả vùng cổ trắng ngần lồ lộ ra khỏi áo.

Kim Chu Huân thấy mặt mình nóng ran như có ai hơ lửa, vội kêu em dậy.

"Em, em đứng thẳng mình lên, đừng có cái kiểu thừa chuyện với ai cũng cứ cúi gầm mặt xuống đất mãi thế kia."

Phạm vâng dạ, ngoan ngoãn ngẩng mặt lên.

Em lúc nào cũng dè dặt coi sắc mặt người khác mà hành sự như vậy thật khiến Huân nổi lòng thương xót. Là đàn ông, ai chả ưa thích có người kề cạnh ngoan ngoãn gởi thừa, suốt ngày nghe mấy lời đường mật của em như vậy, Huân nghĩ tai mình có thể bọc đường. Hắn có thể không yêu em như tình yêu nam nữ đơn thuần, nhưng đã là vợ lẽ của hắn, chí ít hắn cũng sẽ thương em như thể anh em trong nhà.

"Cậu có muốn ăn gì chẳng, để em xuống bếp làm."

Bởi đã ăn lúc này, thành ra cũng không đói lắm, Huân xua tay tỏ ý từ chối.

"Thôi, em đừng nhọc công. Tôi bữa trước đã làm khó em, nay lại bắt em làm này làm kia thì còn ra thể thống gì? Cứ nghỉ ngơi đi."

"Vậy em xin phép cậu về buồng, không quấy rầy cậu làm việc nữa."

Huân nhìn ra ngoài cửa, trời đêm tối om như mực, gió Bắc thổi qua tán cây bạch đằng nghe rõ tiếng xào xạc. Từ phòng sách phía Nam này mà quay về buồng Đông thì xa quá chừng xa. Nghĩ tới việc Phạm tổn công qua đây thăm hỏi hắn lại để em một thân một mình quay về phòng, lại nhớ về đêm qua, còn chẳng biết em đã khỏe hẳn chưa hay vẫn còn đau khắp mình mẩy, tự dưng lòng Huân thấy bản thân vô tâm quá, không nỡ để em lẻ bóng lủi thủi cuộc bộ ra về.

"Khuya khoắt rồi, sương xuống độc lắm, em cứ ở lại đây đi. Nằm đại trên cái tràng kỷ kia mà chợp mắt một lát. Chăn gối có sẵn ở ngăn dưới tủ sách đó, cứ lấy ra mà dùng, nghỉ lại đây một tối cho ấm."

Nói đoạn, hắn lại ngồi xuống ghế, tiếp tục lật xem sổ sách.

Ai ngờ Phạm loay hoay một hồi lại không lấy chăn mà kê cái ghế gỗ ngồi ngay bên cạnh hắn.

Kim Chu Huân ngẩn người, không ngờ Phạm lại kê ghế ra ngồi, úp một bên má xuống bàn vậy. Hắn trở mắt nhìn em thoải mái úp một bên má xuống mặt gỗ láng bóng, mắt long lanh dõi theo nhịp bút uyển chuyển của hắn.

Em thì thào giọng ngọt lịm cứ như muốn rót mật vào tai hắn.

"Cậu ơi..."

"Cậu đừng bận tâm đến em, cứ tiếp tục chuyện sổ sách đi ạ. Em nằm đây nhìn cậu là đủ rồi, chẳng cần chăn gối chi cho rườm rà đâu cậu."

Hơn nửa giờ sau, bị em nhìn trôn trối như thế không sao tập trung làm việc được. Hấn vừa xoay bút, vừa nói.

"Phàm này...."

Em đang áp má xuống mặt bàn gỗ nghe thấy hấn gọi thì chớp chớp mắt trông ngóng, hàng mi dài rung rinh dưới ánh đèn dầu.

"Dạ, cậu biểu gì em ạ?"

"Cho tôi xin lỗi vì cái chuyện tối hôm trước. Là tại tôi quá chén, lại chẳng biết kiềm chế làm khổ cả em lẫn Diệp. Mong em đừng có vì vậy mà để bụng sinh lòng oán tôi."

Phàm nghe cậu Huân nhắc tới đêm hôm qua, mặt em nhanh chóng đỏ lựng lên như trái gấc chín, hai vành tai cũng nóng lên. Em vội vàng cúi mặt xuống hai cánh tay đang khoanh trên mặt bàn, không dám nhìn thẳng vô mắt cậu Huân thêm một giây nào nữa, giọng như muỗi thưa.

"Cậu, sao cậu lại nói thế... Em có bao giờ dám trách cứ gì cậu đâu. Được cậu thương là phước của em, em cầu còn không được nữa là..."

Chu Huân thấy em như vậy chỉ đành chủ động đề nghị.

"Nếu em muốn gì có thể nói với tôi, coi như là tôi bù đắp cho em, miễn là thứ tôi có thể chắc chắn sẽ đáp ứng."

Nghe tới đây, Phàm liền như con mèo mướp, mắt nhìn đống sổ sách trên bàn sáng rực hết cả lên, giọng rõ hân hoan.

"Nếu cậu đã có lòng, vậy cậu dạy em đọc chữ, dạy em tính toán được không cậu? Nay thấy cậu thức khuya thức hôm lo chuyện sổ sách, em nhìn mà ham quá chừng. Em muốn biết chút chữ để sau này còn đỡ đần cho cậu chút đỉnh, để không vướng tay vướng chân cậu nữa, có được không ạ?"

"Được..."

Chương 13: Lành ít dữ nhiều

Cốc! Cốc! Cốc!

"Mời vào."

Quỳnh bưng cái thau đồng đựng nước ấm, trên thành thau vắt sẵn chiếc khăn mùi xoa trắng tinh, khấp nép tiến lại gần Phan Ngọc Diệp, kính cẩn thưa hỏi.

"Cô Diệp, cô rửa mặt đi ạ, rồi ra ăn sáng cùng cả nhà."

Mới bằng đi có mấy ngày mà Quỳnh thấy cái phủ Chánh Kim này sao mà thay đổi dữ quá chừng. Trước giờ, chị ta vốn chỉ biết sống bằng cách lấy lòng mợ Lan với các mợ trong nhà. Quỳnh nào dám mơ tưởng đến chuyện leo lên giường cậu Huân như thằng Phàm, lại thêm cái tính sĩ diện, đời nào chị ta chịu đi hòa theo hay hạ mình dưới trướng cái đứa bất nam bất nữ đó.

Quỳnh thân con gái con đứa, cũng mong có riêng mình một mái ấm tốt đẹp. Phải chi là Quỳnh thuở trước, chắc chị ta đã thầm mong mợ Lan đứng ra làm chủ, rồi se duyên cho chị ta với thằng Phàm, nhưng từ cái ngày bắt gian ấy, nghĩ đến thân dưới nửa nam nửa nữ của thằng Phàm, chị ta lại kinh sợ.

Thành thử, từ hồi Phan Ngọc Diệp gả về, Quỳnh đã tính sẵn phải lấy lòng này, may ra chị ta mới có chỗ dựa thân.

Ngọc Diệp đón lấy thay nước từ tay Quỳnh, lại biểu chị ta ngồi ra ghế cho đỡ mỏi.

Khi cô Diệp sửa soạn tóc tai, chị ta nhanh chân tới gần, xin phần chải tóc.

"Ấy cô Diệp, mấy chuyện này cứ để phần tôi, tôi quen rồi ạ"

"Vậy đành nhờ chị vậy..." Ngọc Diệp tuy khách sáo, song vẫn nhường phần sửa soạn tóc tai cho Quỳnh.

Khi răng lược xen qua từng lọn tóc mềm như mây của Diệp, chị ta mới dám đánh tiếng hỏi.

"Thưa, sao hôm nay không thấy cậu Huân vậy đa?"

Phan Ngọc Diệp cũng không biết đêm qua chồng mình đi đâu. Nàng chỉ nghe loáng thoáng người trong nhà kháo nhau rằng tối qua bà Cả có gọi Chu Huân ra gặp riêng để bàn chuyện gì hệ trọng lắm. Cứ theo cái kiểu đó, nàng chắc chắn lại là chuyện quản lý đồn điền hay sổ sách điền thổ gì đó trên tỉnh nên cũng thực tình thưa lại với Quỳnh.

"Anh Huân nhà tôi chắc lại có việc hệ trọng rồi. Nghe đâu hôm qua má gọi ảnh ra căn dặn riêng. Việc nhà việc cửa bận rộn, ảnh đi sớm về khuya là chuyện thường tình mà chị."

"Cô Diệp không thấy lo sao?"

Phan Ngọc Diệp nghe tới đây liền thắc mắc không thôi.

"Lo là lo sao ạ?"

"Ày, chị em đừng bếp tụi tôi cứ thắc mắc bữa giờ, đừng chẳng cậu Huân chưa nói với cô rằng cậu rước người khác về làm lẽ sao. Tụi tôi cứ nghĩ, cô Diệp đây mới vào cửa đã phải đấu đá với cái thằng ở đợ mà thương thay!"

Diệp vẫn ngây thơ giải thích: "Anh hai tôi hôm bữa về nói qua cho nghe một lượt, vậy nên..."

Thấy Diệp như vậy, Quỳnh giả đồ không muốn nói nhiều, lại vờ như nếu nói ra chắc đầu chị ta sẽ rơi xuống đất, ậm ừ cả lúc lâu mà chưa thốt nên câu.

"Chị cứ việc nói đi, có chuyện gì hệ trọng tôi đứng ra lo liệu cho, chẳng ngại chi, nghe hông."

Nghe vậy, Quỳnh mới thú thật.

"Cô Diệp mới chân ướt chân ráo về cái nhà này nên cô chưa thấu hết sự đời đâu... Cái tin này hồi sáng sớm tôi nghe mấy đứa bên phòng mợ Lan tùm năm tùm ba kháo nhau đó. Tụi nó bảo tối qua hình như cậu Huân ở lý bên phòng phía Nam với cái thằng Phàm. Phen này coi bộ mờ ám lắm cô Diệp ơi..."

Rồi chị ta thì thầm.

"Thằng Phàm áy à, nó lắm mưu nhiều kế, cậu Huân còn trẻ nên tâm không định, dễ nghe mấy trò hồ ly cũng là lẽ thường tình, cô nên dè chừng vẫn tốt hơn."

"Cái hôm bắt gian nó tăng tụi với cậu Huân là ngay trong phòng này chứ nói đâu xa đâu cô, nhưng mà... cơ thể thằng này đặc biệt lắm, không khác phụ nữ tụi mình là mấy, cậu Huân biết đâu chừng ham của lạ nên mới..."

Không rõ Ngọc Diệp nghĩ gì, Quỳnh chỉ thấy nàng hơi cụp mắt nhìn xuống bàn gỗ. Nom mắt nàng phiền muộn như này, coi chừng buồn rầu lắm. Ai đời về nhà làm dâu họ Kim được mấy hôm, cả mấy đêm trời chồng dan díu ở riêng với vợ lẽ, nói ra người ngoài lại bảo Diệp là hạng nhu nhược không biết giữ chồng.

"Muốn giữ chồng, là phải chơi bài mềm, chứ chơi bài cứng, cô Diệp ạ!"

Phan Ngọc Diệp hình như hơi xao động. Nàng bầm loạn trên ngón tay, giọng rì rì như muỗi nói từ tốn.

"Chị Quỳnh này, có phải....có phải đêm tân hôn, anh Huân cũng sang phòng cậu Phàm không. Tại tôi..."

Quỳnh nhanh chóng tiếp lời.

"Không giấu gì cô Diệp, tôi thương cô phận con gái nên mới thú thiệt với cô, quả thật đêm đó tôi tận mắt thấy hai người nọ tăng tịu với nhau.... Cậu Huân nom có vẻ say, nhưng thằng Phàm còn tỉnh, chắc do nó đỡ trò hồ ly đấy cô!"

Thú thật, chuyện thu Phàm về làm lẽ của nhà họ Kim, Phan Mạnh Tiến hôm đó về liền kể ngay cho nàng nghe, anh hai nàng còn khuyên hãy cân nhắc trước khi vào cửa nhà họ Kim. Nhưng cậu Huân từ bé luôn là niềm mong ước của nàng, cơ hội được danh chính ngôn thuận làm vợ của người ta đã tới tay, thử hỏi Phan Ngọc Diệp làm sao mà đành lòng từ bỏ cho được? Nàng yêu Huân đến độ có thể chết vì hắn còn cái chuyện gã có năm thê bảy thiếp, có thêm bao nhiêu nhân tình đi chẳng nữa, thì phận đàn bà con gái như nàng, làm sao mà quản cho thấu cái thói trăng hoa của đàn ông?

Kỳ thực, nàng chỉ sợ Chu Huân chưa từng yêu nàng...

"VẬY CHỊ NÓI XEM TÔI PHẢI LÀM SAO..." Phan Ngọc Diệp mắt đỏ hoe nhìn cô gái sắp sửa mười tám xuân thì xinh như hoa như ngọc trước gương, nhẹ giọng hỏi Quỳnh.

"Về phần chuyện này..."

.

Đương lúc thiu thiu giấc, người cứ nửa tỉnh nửa mê, Chu Huân chợt thấy hơi ẩm từ đầu cứ rờ trên mặt hắn. Thoạt đầu, đầu ngón tay lướt nhẹ qua trán, rồi lại lân la xuống tận vành tai, cứ sờ sờ mó mó như vuốt mèo lướt qua da thịt. Huân thấy râm ran hết cả sống lưng.

Thiệt chẳng biết người ở đâu mà dám cả gan càn rỡ như vậy! Nhưng thơm quá... Mùi bưởi nhè nhè cứ vờn quanh mũi hắn, vắt vẻo trên da thịt người kia như muốn đổi phương chao đảo một phen.

"Ai, ai vậy?"

"Là em đây." Phàm thì thầm vào tai cậu Huân.

Huân mở mắt ra, thấy gương mặt sắc sảo của thằng Phàm đang sát sạt mặt mình trong gang tấc. Nhìn gần mới thấy, sao mà Phàm mấy tháng nay ăn nhà họ Kim, ở nhà họ Kim, làm dâu cho nhà họ Kim đã bớt đi phần nào cái vẻ sôi đời loi choi mới đợt đầu. Sao mà một thằng đàn ông làm lẽ cho hắn lại đa tình, lại mặn mà đến thế! Nói không ngoa, nếu Phàm

mà là con gái, có khi em đã ngang hàng với vợ Lan, nhờ nhan sắc mà được ông Chánh Kim đường hoàng rước vào cửa.

Là con trai cũng tốt....

Bỗng nhiên, Phàm hà hơi vào tai hắn, khiến hắn rung mình suýt ngã nhào khỏi ghế.

"....Em!"

"Hi, ai biểu tối qua mới có chút xíu mà cậu đã gục đầu xuống bàn ngủ gật chó. Em nói thiệt nha, nếu em không lay cậu dậy, khéo khi có người khiêng cậu ra khỏi phòng, cậu chẳng hay biết đâu đó nha."

"Em, em còn dám hà hơi vô tai tôi nữa hả? Hết chỗ chơi rồi sao?"

Phàm bị cậu Huân la rầy vậy, môi trề ra phụng phịu.

"Em nào có dám đâu cậu, tội nghiệp em. Tại cậu ngủ say như chết đó thôi, em gọi mãi không được mới phải dùng tới cách này chứ bộ."

Phàm chòng ghẹo cậu Huân cho đã cơn thèm, định vùng ra thối lui thì bị hắn dùng tay ghì chặt xuống eo, hơi thở đàn ông cứ rầm rì vào tai em: "Trêu tôi cho sướng còn định chạy à?"

Huân muốn hà hơi vào tai em trêu lại, nhưng Phàm lạnh lắm, đâu dễ bị hắn trả thù cơ chứ.

Em bị cậu Huân nửa kéo nửa ôm vậy chẳng những không sợ, trái lại còn cố tình quay mặt về phía sau, khiến môi hắn suýt chút nữa là chạm hắn vào gò má đương ửng hồng

"Vậy ý cậu thế nào....Cậu biểu bây giờ em phải làm sao thì cậu mới chịu vừa lòng đây?"

"Cậu Huân..."

Kim Chu Huân giật mình sức tỉnh. Nếu có người thứ ba nhìn vào thư phòng, người ta sẽ chê cười hắn mới sáng bánh mắt ra đã oanh oanh yến yến, đúng thiệt là chẳng ra thể thống gì cho cam!

"Xin lỗi.... Là tôi vô ý.... Em sửa soạn lên nhà ăn sáng trước đi. Tôi dọn xong bàn ở đây rồi lên nhà sau."

Nói đoạn, hắn quay phắt người giả đồ thu dọn sổ sách trên bàn.

Phàm đứng trơ ra đó, ngẩn ngơ như người mất hồn, nhìn cái bóng lưng ngoảnh đi của cậu Huân trong lòng bỗng nhiên mặn chát. Hoá ra chỉ có mình em tự mình đa tình, còn với cậu Huân, cùng lắm là vô tình gieo cho vợ lẽ chút thân mật coi như bố thí cùng lắm là trò đùa vô ý của hạng công tử phong lưu chứ nào có tình ý yêu đương sâu đậm gì cho cam.

Phàm nghĩ bụng, dù em biết cậu Huân một lòng tâm niệm cô Diệp, nhưng bị người ta ngó lơ cũng đau lắm chứ bộ...

Em dậm chân, giận dỗi bỏ về phòng, mặc kệ hấn ở lại dọn dẹp sổ sách.

.

Xong xuôi mới công việc ở phòng sách thì mặt trời đã đứng bóng, cái giờ ngọ từ lâu. Chu Huân bước ra hiên, hít một hơi thật sâu. Không khí đương lúc vào thu, xem chừng đã còn yếu hơn mùa hạ oi bức.

Người đời thường bảo cái thú phong lưu của hạng đàn ông con trai luôn là "nhất cây cảnh, nhì chim muông". Chu Huân tuy rằng mấy năm trời lặn lội đi du học tận bên Pháp, học đủ thứ gọi là tư tưởng dân chủ tiến bộ, nhưng cái cốt cách đàn ông ở đâu cũng vậy thôi. Ở cái tuổi mười tám đôi mươi, nhà có hai bà vợ, nhưng chung quy vẫn không so được với cây cối vườn tược.

Vừa tưới xong mấy rặng tường vi, lại ngó sang dứt mũi cho con cu gáy trong lồng, Huân đang mãi mê coi nó gáy, bỗng nhiên nghe thấy tiếng huýt sáo từ đằng xa.

"Ồ, anh Huân! Sao không về buồng dỗ với chị Diệp, lại chạy qua đây bày đặt chim cò chi vậy nè? Thiệt tình, thằng em thiệt không hiểu nổi cậu Huân nhà ta có tới hai bà vợ, ai nấy đều đẹp như tiên giáng trần, vậy mà vẫn còn giữ cái thú vui chơi chim đó sao?"

Khi hấn quay ra mới biết người tới là Nghiêm Sơn Hoàng.

Nghiêm Sơn Hoàng đi tới bụi tường vi, tiện tay ngắt vài nụ hoa non ném vào lồng trúc định búng trên con cu gáy trong lồng một phen.

"Chèn ơi, anh Huân cũng lạ đời thiệt nha. Rước vợ Cả lẫn vợ Hai về nhà rồi mà vẫn thú vui với con Kim Chi này, bảo sao năm đó nhất quyết đòi đem Kim Chi sang Pháp, té ra là đồ chị Diệp tặng."

Chu Huân thấy cậu cả Nghiêm ngắt hơn nửa số nụ chưa đơm hoa bèn đánh trên một cái vào tay Sơn Hoàng, nói.

"Bữa giờ ăn cưới xong tưởng chú Hoàng về Bắc? Mà chú nghe từ đâu chuyện anh có vợ lẽ? Là thằng Tiến hay thằng Huy bép xép cho chú nghe?"

Nghiêm Sơn Hoàng thấy Huân quỳnh quáng như vậy, môi cười cười, mắt nhìn trân trân vào mấy luống hoa bên cạnh, đáp lời hấn.

"Tại ba em bảo em ở lại Nam dò thám tình hình đất đai coi nó ra làm sao, định bụng sang năm mở thêm sòng bài bên trung tâm nghị trường. Việc kinh doanh ngoài Bắc mấy năm nay không tốt lắm, bởi lỵ Thượng Hải tuần vào phá giá, đâm ra khó cạnh tranh với hàng thủ công bên Hà Đông. Ba em tính, nếu nhờ được mối nào trong Nam thì tốt, nên nay mới qua đây hỏi ý cha anh xem cơ sự như nào."

"Còn chuyện vợ lẽ nhà anh ấy à," Hoàng nói tiếp, "hôm trước thấy có người nom mặt mày sắc sảo, quần áo đường hoàng nép một bên nhà Đông coi anh với chị Diệp thành thân, lúc đó em thấy lạ nên hỏi anh Tiến là ai, anh tiến mới trở rồi nói đó là vợ lẽ anh nạp vào trước khi rước chị Diệp. Sau em có hỏi cơ sự nó ra làm sao, cả thằng Huy với anh Tiến mới kể hết sự tình."

Nghe thấy là Phan Mạnh Tiến chủ động nói cho Nghiêm Sơn Hoàng về chuyện hấn nạp Phàm làm lẽ, Chu Huân thấy trong lòng cứ ngượng ngượng làm sao.

Bốn đứa đều là anh em chí cốt nhìn nhau lớn lên, nhân cách đứa nào ra làm sao đều biết rõ cả, nay cả ba thằng đều biết chuyện mất mặt của hấn, sao hấn có thể ra ngoài nhìn mặt thiên hạ?

"Chú cứ khéo đùa, lo coi chuyện bên xưởng vải đi kìa, kéo bác nhà lại rầy la."

Ngồi hàn huyên về chuyện làm ăn một lúc lâu, Nghiêm Sơn Hoàng mới xin phép Kim Chu Huân cho nói thật điều này.

"Anh Huân này, chỗ anh em, thằng em khuyên thật là việc nào ra việc nấy."

"Chú nói thế là có chuyện gì sao?" Huân trong lòng hoài nghi.

"Coi chừng anh Tiến không vừa mắt chuyện anh để em gái ảnh chịu thiệt đâu anh Huân ạ. Ở đời người ta nói kiếp chồng chung đã cực, huống hồ cái vụ chị em chung một tấm chồng này nó ngặt nghèo lắm. Em còn nghe loáng thoáng mấy đứa người hầu trong phủ tùm năm tùm ba nói rằng mấy đêm nay anh đều ghé qua phòng mợ lẽ... Anh cứ liệu thần hồn cẩn thận đi là vừa, đừng để chuyện bé xé ra to rồi lại khó ăn khó nói với bên nhà vợ lớn."

Chu Huân bị thằng em kém hơn mình một tuổi dạy phép đời đâm ra xấu hổ, chỉ cuống quýt cho qua.

"Chú cứ khéo đùa, anh chú với chị dâu ra sao, chú còn nghi ngờ tình cảm sao?"

"Đấy là em nói chuyện chẳng hay, ở đời nào biết được chữ ngờ đâu, đúng không anh?"

.

Ở phòng bên này, Phàm vừa mới ngủ một giấc trưa, bỗng nhiên có người đẩy cửa bước vào.

"Chị Thanh đó hả? Có chuyện chi mà chị gấp gáp dữ vậy?"

Thanh bước vô, nhìn cái điệu bộ vẫn còn thư thái ngủ nghê của thằng Phàm mà trên trán chị ta mồ hôi lạnh rịn ra lấm tấm. Chị ta hốt hải hỏi.

"Phàm, tao hỏi thiệt mày một câu, mấy bữa rày mày có qua phòng cậu Huân để chào hỏi, thưa gởi với cô Diệp lấy một tiếng nào không?"

Thấy cái thái độ của chị Thanh thất kinh bát đảo như vậy, Phàm cũng thấy trong lòng có chuyện chẳng lành, nhưng cũng thực tình mà đáp:

"Thì hồi chiều hôm kia tôi có qua chào hỏi vợ cả rồi chứ bộ. Tuy là phận lẽ mọn nhưng tôi đây cũng đâu có thiếu phép tắc, chỉ là tôi ngại cái phận đàn ông con trai, ở lâu người ta lại nói ra nói vô rồi mang tiếng cho cô Diệp nên chào xong là tôi lui về liền. Mà có chuyện gì mà chị cuống lên vậy?"

Thanh đưa tay quệt mồ hôi, giọng run rẩy.

"Mày qua gian chính ngay lập tức cho tao! Bà Cả có lệnh biểu mày lên đó! Nhanh chân lên!"

"Nhưng mà rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Cô Diệp vừa mới báo bị mất mớ đồ trang sức, bà Cả đang triệu tập hết thầy người ăn kẻ ở trong cái nhà này tới để tra hỏi đây. Mày đừng có lồi thoi nữa, đi nhanh lên không thì khốn!"

Chương 14: Cắt da cắt thịt

Trước khi vào gian chính, Thanh vỗ nhẹ lên vai Phàm, thì thầm nói nhỏ vào tai em.

"Không cần căng thẳng, đừng lo."

.

Khi Phàm vừa bước chân vào bậc tam cấp, mọi người từ các mợ tới kẻ ăn người ở đã tập trung đông đủ trên gian nhà chính. Mợ Tư với mợ Năm cứ ghé sát tai nhau mà xầm xì bàn

tán, thỉnh thoảng lại liếc xéo về phía nó đầy ẩn ý. Mẹ Lan thì thông thả cầm chén trà tàu, đưa lên miệng thổi nhẹ nhè cho bớt nóng, thì thoảng lại liếc về phía Phan Ngọc Diệp cười. Bà Cả tay tuy vẫn đương lần tràng hạt bỏ đều đều đặn, nhưng gương mặt trông đen kịt.

Mẹ Lan mở lời trước, ả vừa phe phẩy quạt giấy, nói.

"Đó, chị coi, giờ người ăn kẻ ở đều có mặt đông đủ cả rồi, sao chị không mau mau giải quyết xong việc đi chứ?"

Ả ra lệnh cho Liên mang thêm hai chiếc ghế gỗ lại, biểu rằng lát nữa có thêm hai người nữa, sau mới quay ra mĩa mai bà Cả.

"Chị Cả à, tôi nói thiệt, chuyện này chị mà không xử cho ra ngô ra khoai, khéo khi thiên hạ ngoài kia người ta lại đồn ầm lên rằng nhà ông Chánh Kim này chuyên đi chấp chứa phường trộm đạo, có khi mang tiếng cả đời đó, phải không em Năm?"

"Khỏi cần mẹ nhắc." Bà Cả quét mắt đảo qua đám người ăn kẻ ở một lượt. Đứa nào đứa nấy thấy sao mà sợ quá! Bình thường mắt bà đã sắc như điều hâu, khi nhìn người lại khiến người đối diện sồn hết gai ốc.

"Thằng Sơn, mày đi gọi cậu Huân về đây, biểu cậu nhà có chuyện gấp."

"Diệp, giờ có mặt đông đủ mọi người ở đây, con cứ việc thưa lại đầu đuôi ngọn ngành cho má nghe. Có má ở đây, má sẽ làm chủ cho con, không để con phải chịu thiệt thòi đâu mà sợ." Bà Cả đánh mắt về phía Phan Ngọc Diệp, ý nói rằng nàng cứ mạnh dạn thưa chuyện, bà sẽ làm chủ cho nàng.

"Dạ..."

Phan Ngọc Diệp mắt đỏ hoe bấm loạn vào gấu tay áo, nhẹ nhàng thưa.

"Dạ... thưa má, thưa các mẹ... Chuyện là hồi sáng này, lúc con định bụng mở hòm trang sức ra, tính đi tính lại, rõ ràng là thiếu mất cái vòng phỉ thúy nước đạo trước anh Huân tặng cho con, mấy cái vòng vàng của hồi môn má ruột con trao tay lúc về nhà chồng, giờ cũng không thấy đâu nữa."

"Tính con vốn dĩ xưa nay vẫn hay chủ quan, cứ nghĩ trong nhà toàn chỗ người nhà với nhau cả... nên hằng ngày con cũng chẳng mấy khi phòng bị, cứ để rương hòm khơi khơi vậy chứ không có khóa lại kỹ càng."

Bà Cả đập bàn thật mạnh, đứa nào đứa nấy đều sợ đến rúm ró cả chân tay. Nếu truy ra là đứa nào tắt mắt tay chân, nhẹ là chửi hai chục roi, nặng có khi mất mạng chứ chả chơi.

Kiếp người rẻ rúng là vậy đấy! Bán chúng nó sang ở đợ cho nhà ông này bà kia gom góp hết tiền bạc lại chắc gì đã mua nổi một phần cái vòng phỉ thúy cô Diệp đeo trên tay.

"Đứa nào lỡ tay chân táy máy thì bước ra đây khai thiệt tao còn xem xét mà giảm nhẹ cho một con đường sống. Còn bằng không, để tao mà tra ra được thì chúng bay cứ liệu thân hồn, ăn đòn cả đám chứ đừng hòng đứa nào thoát."

Đám chị Thanh, chị Lụa đứng bên cạnh mặt mày tái mét như thể mặt cắt không còn một giọt máu. Dù mấy người bọn họ có liềm khiết đi chẳng nữa, hể mà không tra ra được đứa nào gan trời dám cuỗm trang sức của cô Diệp, thể nào đám người hầu kẻ hạ cũng phải ăn đòn lây là cái chắc.

Làm sao Lụa quên cho đăng cái ngày Thanh bị mợ Lan lôi xềnh xệch ra giữa sân, quát cho đầu tằm chực roi vào lưng chỉ vì cái thói ghen tuông bóng gió, nghi là chị ta có ý đồ quyến rũ ông Cả.

Mà năm đó, Thanh mới độ mười tám đôi mươi, bị đánh như vậy suýt mất nửa cái mạng, nếu không phải bên trái mặt chị ta có vết sẹo bị tóc mai che mắt, có khi mợ Lan đã đánh chị ta cho đến không còn góc đầu lên nổi mới thôi.

Bà Cả lạnh mặt, kêu thằng Phong lấy cái roi tre cất ở gác bếp đến, lại đe dọa thêm lần nữa.

"Vậy là không đứa nào chịu thú thiệt?"

Khi mợ Lan uống xong chén trà con Liên dâng lên, miệng ngáp ngáp dài chê bai đám hầu cận trong nhà là dòng trộm vặt quen tai. Ấy ta thích nhất là mọi sự trong nhà rồi tung mù, khi đó bà Cả đâu khác gì mụ già đánh đá không quản nổi gia đình, lại càng thoải mái thói ghen ghét đàn bà trong máu ả.

"Tao bảo bọn bây như này, đứa nào biết manh mối gì lập tức khai ra, không bà đưa chúng mày ra bên Tư pháp cho người ta xử bắn bây rồi bêu đầu trước mặt thiên hạ, coi tội bây lúc đó lấy đầu mặt mũi nhìn người thiên hạ."

Phàm thấy trong lòng sao mà bất an quá! Người em cứ râm ran bồn chồn, mí mắt trái cứ nháy liên hồi, chẳng biết là điềm hung hay lành. Ngặt nổi, mấy hôm rày bận lo lấy lòng cậu Huân nên không tiện để mắt tới mọi sự trong nhà.

"Bà, bà Cả.... Con biết ạ! Con thưa ạ!"

Bỗng nhiên có tiếng đứa nào cuống quýt đứng dậy muốn thưa. Là con Đào chuyên lo việc chợ búa.

"Mau nói! Là đứa nào cả gan tắt mắt tay chân, hả?" Bà Cả hiệu cho nó nói, Đào mới dám lui ra trước nói.

"Dạ... chuyện, chuyện là hồi ngày hôm trước, con có tận mắt thấy thằng Phàm ra vô phòng cậu Huân. Lúc nó bước vô thì ngó bộ bình thản lắm bà Cả ơi, nhưng tới lúc nó trở ra, con thấy cái mặt nó lấm lấm lét lét, bộ dạng khả nghi lắm. Trong túi áo nó cứ phồng lên giống

giấu vật gì quý giá, coi bộ khó nói lắm ạ. Lúc con gạn hỏi, nó bảo nó chỉ sang chào hỏi cô Diệp một tiếng cho phải phép nên con mới không dám nghi ngờ gì thêm... mà ngờ đâu..."

Con Đào cứ ậm ừ hồi lâu, cái mắt nó cứ liếc ngang liếc dọc qua phía mấy mợ, rồi mới dám đánh bạo nhìn thẳng về phía cô Diệp với bà Cả.

"...Mấy ngày nay con để ý kỹ rồi, chỉ có mình thằng Phàm là hay qua lại bên gian Đông này nhất, chớ có ai khác dám bén mảng sang đó đâu bà. Chuyện này... thiệt tình là tình ngay lý gian quá mợ ời!"

Phàm nghe con Đào tố cáo mình trong lòng thất kinh. Em nào có cái gan đẩy cơ chứ.... Tại sao....

"Thằng Phong, sang phòng thằng Phàm lục cho tao!"

"Dạ." Phong nghe lệnh liền ba chân bốn cẳng chạy biến.

"Thằng Phàm!" Bà Cả lớn tiếng quát, hai chân em chưa chi đã nhũn như cộng bún, vội vàng khụy chân xuống nền gạch đất.

"Mày thú thiệt với bà, hôm qua mày làm gì bên phòng cậu Huân!?"

"Con... con sang phòng chào cô Diệp một tiếng thôi ạ..."

"Hừ, chỉ chào hỏi thôi sao? Liệu chân tay mày có sạch sẽ không?" Bà Cả rít lên, gương mặt bà đánh lại.

"Con không có! Bà Cả, bà làm chủ cho con với ạ!"

"Mày khai thật cho bà nghe. Nhanh!"

Phàm sợ tới độ mắt mặt. Hôm đó em chỉ qua đánh tiếng với cô Diệp mấy câu gọi là có lệ, sau đó liền qua phòng sách với cậu Huân, lấy đâu ra thời gian nhòm ngó đồ của nàng chứ....

"C-con... con nào dám ạ.... Con phận lẽ, có cái ăn miếng mặc đã là phước ba đời nhà con, nói chi tới chuyện vô lễ..."

"Chị Cả à, thứ đàn ông con trai đi làm vợ lẽ người ta, hạng xuất thân cỏ rác, lại còn trẻ người non dạ thế này, thấy đồ quý thì hoa mắt cũng là lẽ thường tình."

Ả thông tha nâng chén trà lên, miệng từ tốn nói, nhưng từ nào cũng là lời lẽ rắn rết.

"Phàm ơi là Phàm, mày có lỡ lấy thì đem trả cho cô Diệp đi, bà Cả còn niệm tình mà tha cho con đường sống. Chứ để tới lúc thằng Phong lục soát ra trong cái buồng của mày thì lúc đó có mà đánh chết không tha!"

"Cô Diệp, cô nghĩ coi nên trong mong gì ở hạng xuất thân bản hèn?"

Diệp bị mợ Lan liếc xéo trong lòng tuy không thoải mái, nhưng nàng không rõ là ai vô phòng mình lấy đồ, quanh đi quẩn lại mấy hôm nay chỉ có thằng Phàm, không là em thì là đứa nào?

"Má, mợ Diệp, rồi các mợ nữa? Có chuyện chi mà nhà mình hôm nay tụ họp đông đủ, bàn tán rôm rả dữ vậy nè?"

Lúc bấy giờ, Kim Chu Huân với Nghiêm Sơn Hoàng mới từ cửa bước vào. Cậu Huân nhìn thấy hết thấy gia nhân trong nhà tụ lại ở gian chính, vả lại khi nãy thằng Sang cũng kêu rằng má hấn có chuyện gấp lắm.

Bà Cả thấy con trai về, thấy có công tử nhà họ Nghiêm đi sau nên không tiện to tiếng.

"Con về đúng lúc lắm Huân ạ! Nhà này sắp loạn đến nơi rồi. Vợ con bị thằng này cuỗm mất sạch mớ hồi môn với cái vòng phỉ thúy con tặng dạo nọ kia."

Huân thấy vậy liền thẳng thốt. Hấn mới đi có một lát, ở nhà lại ra cơ sự vậy sao? Hấn nhìn sang Phan Ngọc Diệp hai mắt đỏ hoe đang đứng nép sau má hấn, lại nhìn thằng Phàm đang cúi rạp người dưới đất.

"Diệp, chuyện này là sao?"

"Huân! Con không hỏi tội thằng của nợ kia mà lại đi hỏi cái Diệp là sao?"

"Phàm, lời má nói có thật không?"

Phàm ngược khuôn mặt đầm nước mắt lên nhìn Huân, ánh mắt như con thú hoang xin hấn hãy tin tưởng em lấy một lần. Em bấu chặt mười đầu ngón tay xuống nền gạch tàu, run run nói.

"Cậu... cậu Huân ơi, xin cậu làm chủ cho em Em dù có chết cũng không dám làm mấy chuyện đó đâu cậu. Em có qua phòng cậu với cô Diệp, nhưng em chỉ đứng ngoài cửa thừa chuyện rồi đi ngay, có cô Diệp minh chứng cho em... Cô Diệp ơi, cô nói giúp tôi đi ạ!"

Phan Ngọc Diệp lần đầu tiên thấy có người vì sợ hãi lại hèn mọn quỳ xuống cầu xin nàng như vậy trong lòng cũng sợ.

"T-tôi không biết...khi đó tôi mệt quá, nên—"

Nghiêm Sơn Hoàng không ngại khách sao, liền kéo cái ghế nẩy giờ cái Liên đã chuẩn bị ngồi xuống, chân vắt chéo, lại đón chén trà nhấm nháp xem kịch hay. Vợ lẽ của anh Huân, Phan Mạnh Tiến từng kể với hắn ta, hồng nhan hoạ thuỷ, đạo lý này Hoàng dĩ nhiên biết rõ.

Đương lúc Huân muốn nói thêm gì đó, thằng Phong từ phía buồng Đông cầm chiếc vòng ngọc bích bọc gợn trong vải nhung đỏ, nói lớn vào trong.

"Bẩm bà Cả! Có rồi bà ơi! Con vừa mới lục soát được cái vòng ngọc bích này giấu kỹ trong tủ gụ bên buồng thằng Phàm đây ạ!"

Phàm nhìn thấy chiếc vòng trên tay Phong, mặt em bỗng chốc trắng bệch như tờ giấy quỳn, miệng lắp ba lắp bắp không thành tiếng. Cái vòng này là cậu Huân tặng em, tuy là đồ dư thừa ra mới để phần em, nhưng em chỉ tiện tay đeo vài lần. Vì vòng quý, Phàm sợ chẳng may hư hỏng gì nên mới cất trong tủ. Nhà này có cậu Huân biết, còn có mấy mợ biết, chắc họ sẽ giải oan cho em thôi....

Bà Cả thấy vật chứng rành rành ra đó, đứng phất dậy, ngón tay run run chỉ thẳng vào mặt Phàm:

"Đó! Bây giờ thì tang vật rành rành, mà còn chối rằng trời nào được nữa hả Phàm? Thứ ăn cháo đá bát, nhà họ Kim này nuôi ong tay áo để rồi mà dám cả gan qua mặt vợ cả sao?"

Ngọc Diệp nhìn chiếc vòng ngọc bích thì bịt miệng sợ hãi.

Chính là vòng tay của nàng!

"Mày khôn hồn thì giao hết đồ lấy cấp ra đây!"

Em dập đầu xuống nền gạch nghe "cốp cốp", nước mắt bắt đầu rịn ra:

"Con lạy bà Cả, lạy mợ... Con tuy nghèo hèn nhưng cha mẹ con dạy từ nhỏ là không được tham của người. Con thiết tình chỉ đứng ở cửa thưa gửi rồi về ngay, con không hề đụng vào một sợi tóc của cô Diệp, hướng hồ là đồ trang sức..."

Phàm ngượng đôi mắt đăm lẹ nhìn lên Chu Huân. Em hy vọng hắn sẽ đứng ra làm chủ cho em. Hắn biết mà! Hắn thừa hiểu cái vòng ngọc đó không phải do em lấy...Rõ ràng là chính

cậu Huân tận tay đeo vòng cho em mà.... Tại sao? Tại sao nãy giờ hấn cứ đứng trơ ra đó như pho tượng đá, không mở miệng phân bua cho em dù chỉ một lời?

Bà Cả thấy Phàm còn dám ngoan cố chối tội, bà điên tiết hất đổ cả chén trà nóng vào người em.

"Mày còn dám nhìn cậu Huân cầu cứu sao? Đồ không biết xấu hổ! Tang vật lù lù ra đó, mày nói mày không lấy thì cái vòng nó biết tự mọc chân bò vô tủ nhà mày chắc?"

Kim Chu Huân vẫn yên lặng không nói gì. Hấn đi tới gần Phan Ngọc Diệp, để nàng dựa người vào vai hấn, dịu dàng vuốt tóc đỡ nàng nín khóc.

Rốt cuộc em trong lòng cậu Huân là gì...

"Cậu Huân, em..."

Cảm giác bỏng rát da thịt chẳng thấm vào đâu so với việc bản thân bị vu oan giữa bàn dân thiên hạ, Phan Ngọc Diệp có thể được chồng nàng ôm vào lòng, còn em thì sao?

Phàm cười khổ, nước mắt cứ thế trào ra ướt đầm hai má.

Chị Thanh chị Lụa đứng bên cạnh bịt miệng sợ hãi, con Liên đang lớn cũng thấy ớn lạnh khắp sống lưng.

"Huân, dìu cái Diệp về phòng, chuyện ở đây để má liệu."

Chu Huân quay đầu nhìn sang vợ lẽ mình đang đập đầu dưới nền đất. Nước mắt em làm ướt đầm cả sàn gạch, càng khóc mắt lại càng đỏ, càng nói lại càng van xin đến lạc cả giọng. Bỗng dưng hấn thấy cổ họng mình khô khan quá chừng. Hấn muốn nuốt nước bọt, muốn cứ thế đi thẳng qua em, nhưng dạ dày cứ nhộn nhạo sao sao.

Huân siết chặt chiếc vòng trong lòng bàn tay đến mức những cạnh ngọc sắc lạnh cứa vào da thịt. Hấn quay sang nhìn Ngọc Diệp, thấy nàng vẫn đang thút thít níu gấu áo hấn nên đành thở dài, nói.

"Má cứ việc xử lý theo gia pháp. C-Con...con đưa vợ về phòng trước."

Thấy Chu Huân dìu Ngọc Diệp về lại buồng Đông, bà Cả mới hạ lệnh cho thằng Phong, thằng Sang.

"Thằng Sang! Thằng Phongđâu! Lôi nó ra sân sau, trói vào cột cây cau cho tao. Đánh đến chừng nào nó khai ra giấu số đồ còn lại ở đâu ra thì tha, bằng không nhốt vào kho củi sau bếp cho tao!"

Thằng Sơn lái xe còn tính ngăn lại, nhưng Phong và Sang đã lẹ tay lẹ chân kéo Phàm trán còn đang chảy máu xuống trói vào cây cau ngay trước cửa nhà.

Chát!

Đau quá! Mỗi lần roi tre sượt qua người , Phàm lại thấy da thịt nóng rát như có ai thiêu ai đốt. Lực đòn ông đánh lên khiến cơn đau khắc sâu vào da thịt, trước mắt em trời đất quay cuồng như xoay làm một.

Chát!

Phàm cắn chặt răng cố không phát ra tiếng kêu, nhưng roi đánh vào người đau quá.... Cho dù em cố ráng chịu đến đâu, từng đòn đánh vẫn không có ý định nương tay, cả người run lên bần bật vì sợ hãi.

Chát!

Trên trán em mồ hôi vã ra như tắm, thấm đẫm cả mớ tóc mai. Gương mặt Phàm lúc này tái nhợt, không còn chút huyết sắc, đôi mắt nhắm nghiền lại vì đau đớn

Chát!

"Á....!"

Đau quá! Không kêu sao choặng. Phàm mơ màng, cố gắng mở mắt nhưng không cách nào mở được.

"Sao rồi? Nó đã khai ra chỗ giấu đồ chưa?"

"Bà, vẫn chưa ạ."

"Tiếp tục đánh, đánh đến khi nào nó khai ra thì thôi, đánh chết cũng được!"

Khi Phàm mở mắt, trời đã tối khuya.

Nhìn bên cạnh chất đầy củi, em đoán đại là nhà kho sau bếp.

"Phàm này, ăn chút gì đi." Người nói là thằng Sơn.

Thấy Phàm khẽ cựa mình rồi nhúu mày vì đau, thằng Sơn thấy lòng dạ mình xót xa như có ai xát muối vô, người đau da thịt là Phàm nhưng người đau thấu tim can là nó. Nó vội vàng đưa tay giữ lấy vai em.

"Đừng có nhúc nhích mạnh, coi chừng nó động tới mấy cái lằn roi trên lưng lại sưng mủ ra bây giờ. Để tôi đỡ em."

Phàm thều thào, giọng em yếu ớt.

"Anh Sơn này... sao tôi lại nằm ở cái xó xỉnh này? Tưởng tôi đã đi đời nhà ma rồi chứ, hổng lẽ mạng tôi lớn vậy sao?"

"Chưa, đừng có mở miệng là nói điều xúi quẩy." Sơn đưa thìa cháo trắng tới trước miệng em, tay xoa nhẹ lên mu bàn tay đỡ dành, "Là cậu Huân xin bà Cả nương tay, nên tạm thời em bị nhốt ở phòng củi."

"Chưa chết cũng tốt." Phàm cười nhạt

Sơn nhìn em như thế, trái tim nó như bị xát muối vô trong, vừa đau vừa rát.

"Phàm này, tại sao em phải cố chấp với cậu Huân thế? Hạng công tử ấy à, có yêu có thương gì em đâu...."

"Nhiều lúc tôi nằm gác tay lên trán mà nghĩ, giá như tôi có chút đỉnh tiền nong trong tay, tôi sẽ đánh bạo lại thưa với bà Cả xin chuộc em ra khỏi cái phủ này. Rồi hai đứa mình dắt díu nhau đi thiệt xa, hay là mình ra tận ngoài Bắc mà sống một đời thong dong, yên ổn, vậy là đủ rồi. Phàm à, nếu mà cậu Huân thiệt tình không còn chỗ cho em nương tựa nữa... thì em cho tôi một cơ hội để lo cho em, Phàm nhé?"

Những lời đó, thằng Sơn nói mà như trút hết tâm can, móc hết ruột gan ra mà bày tỏ. Nhìn Phàm nằm đó, mình mẩy đầy vết thương rướm máu, lòng dạ nó xót xa. Nó ước gì những đòn roi tre kia cứ thế mà trút hết lên tấm lưng của nó, để Phàm của nó được một đời yên ổn, để em đời này có thể mỉm cười mà sống có phải tốt hơn bao nhiêu không?

"Tôi xin lỗi anh, anh Sơn."

"Nếu anh thương tôi, thì hãy hiểu nỗi lòng của tôi."

Những lời này khiến nước mắt Sơn trực trào. Sơn thương Phàm dữ lắm, thương không sao kể siết.

Sơn muốn gục đầu vào vai Phàm, nó muốn khóc ra hết nỗi lòng đớn đau của kẻ bị người mình thương từ chối; nhưng Sơn lại sợ nước mắt mình chảy vào vết thương của em lại làm em đau.

Sơn xót em lắm.

"....Phàm vén áo lên, tôi xúc thuốc cho... để lâu đóng vảy lên sẹo lại khổ."

"Vâng, tôi cảm ơn anh."

Chu Huân nghe con Liên thuật lại chuyện bà Cả truyền lệnh tổng giam Phàm vào buồng củi, lòng dạ hần cứ nhộn nhạo lo lắng. Đợi mãi cho tới nửa đêm canh vắng, khi Phan Ngọc Diệp đã ngủ say, Huân mới dám đánh bạo cầm hộp thuốc mỡ lén lút tìm xuống phía sau nhà.

Ban sáng bị đánh như vậy, ắt hẳn đau lắm...

Nhưng khi đến cửa, Huân thấy Phàm đang vén vạt áo lên tận bả vai, để mặc cho thằng Sơn tỉ mỉ xúc thuốc lên vết roi còn rướm máu. Hần siết chặt hộp thuốc mỡ trong lòng bàn tay, chẳng nói chẳng rằng, quay ngoắt đi thẳng một mạch về phòng.

Chương 16: Hèn hạ tới tận xương tủy

Chập tối, Lựa bưng cho Phàm bát cháo loãng với khăn chườm, Phàm mới như người từ cõi chết trở về.

Lựa thuật lại cho em nghe, rằng cậu Huân đã bỏ tiền túi ra bù lại đủ đồng vàng hồi môn còn thiếu cho cô Diệp. Chẳng những vậy, cậu Huân còn qua đánh tiếng với bà Cả biểu bà cho thả em ra trước, rồi chuyện đâu còn có đó, khắc tự thân hần đứng ra xử lý.

Phàm nghe vậy, trong lòng không rõ là vui hay buồn, vừa húp cạn bát cháo vừa thều thào nói.

"C-Cậu Huân nói vậy thiệt hả chị? Vậy là...tôi không bị đuổi đi nữa hả?"

Chị Lụa thở dài thườn thượt, tay cẩn thận lau một lượt từ trán cho tới cổ, nói.

"Thì cậu Huân nói vậy rồi, cô Diệp cũng gật gù cho qua, ai dám cãi lời cậu nữa. Nhưng mà Phàm nè, mày liệu mà giữ mình. Cậu Huân dạo này tính tình thất thường, lúc nắng lúc mưa khó đoán lắm. Nãy về la rầy mấy đứa nội vụ rồi, mày cũng để ý xúu cho ấm thân. Thôi, ráng ăn hết cháo đi rồi nghỉ ngơi."

Sau cái bữa thẳng Sang nó đồn bậy đồn bạ ngoài giếng có ma da hiện hình, thành thử trong phủ ít có đứa nào dám bén mảng qua lại giếng khơi lúc nửa đêm nửa hôm.

Người ốm làm cái gì cũng mệt, Phàm định bụng quay về phòng Đông đánh giấc, nhưng ngật nổi cả ngày trời bị nhốt trong kho củi hầm hập, người ngợm bần thiêu đến ngồi còn khó chịu nói chi tới chuyện ngủ nghe. Bởi vậy, dù người vừa ốm dậy, em vẫn cố lê thân ra tận giếng khơi tắm tấp.

Dù gì ngày xưa làm hầu cho cái phủ này, đủ việc nặng nhọc làm quen chân quen tay rồi, tắm lúc nửa đêm cũng chẳng to tát là bao.

Trời về khuya, quanh giếng khơi vắng ngắt như tờ, lại nằm sát rạt kho củi nên chẳng thấy bóng người qua lại. Phàm nhìn quanh một hồi, thấy bốn bề im lìm, em mới đánh bạo trút bỏ hết quần áo, trần truồng đứng giữa thanh thiên bạch nhật.

Tuy thi thoảng vẫn phải ngó nghiêng coi có ai không, nhưng Phàm chỉ đành co ro tay run rẩy cầm cái gáo dừa khô, múc từng gáo nước giếng dội ào ào lên vai. Nước từ múc từ giếng lên đã lạnh, mà người vừa hạ cơn sốt, khiến em rùng mình sởn gai ốc ngay cả rằng cũng va lập cập vào nhau. Nước chảy từ xương đòn qua lưng rồi lại qua eo, mấy vết lằn roi hôm qua vừa mới đông lại nay bị nước xối thẳng vào thể không sao chịu thấu nên chỉ còn cách cắn răng chịu đựng. Phàm kì cọ từ đầu tới chân, chạm đến lưng lại phải tránh chỗ đau.

"Phàm."

Lời vừa dứt, bỗng nhiên có đôi tay từ phía sau vươn ra kéo chặt em vào lòng.

"Ai đó!?" Phàm giật mình kinh hãi, đánh rơi cả gáo dừa trong tay.

Đột nhiên có người ở đâu lù lù hiện ra hù một cái từ phía sau, thử hỏi có ai mà không hồn xiêu phách lạc cho đáng. Ngặt nỗi, phỏng như chuyện xảy ra giữa ban ngày ban mặt thì chẳng nói làm gì, đằng này lại đương hồi nửa đêm gà gáy bị dọa. Nếu không phải là người, thì chắc cũng chỉ có ma quỷ hiện hình về treu ghẹo mấy đứa yếu bóng vía mà thôi.

"Thả! Thả ra!" Phàm tính giãy giụa, nhưng người từ đằng sau cứ nhất quyết ôm chầm lấy em, hấn ghé sát tai em, rồi mân mê vành tai đỏ ửng.

"Là tôi."

"Chồng em... Huân đây."

Phàm nghe tới đây, cổ họng nhộn nhạo muốn nôn, nhưng biết người đằng sau là chồng em nên đành thôi giãy giụa.

"Cậu Huân..."

"Phải, là chồng em đây." Gió đêm lướt qua mang tai hấn, lại ôm một người ướt sũng vào trong lòng, áo Huân cũng ướt lại thành một mảng.

Thấy cậu Huân không có ý gì muốn buông mình ra, Phàm cũng không tính bỡ ngỡ bình. Vì ban sáng nghe chị Lựa bảo dạo này cậu Huân coi bộ tánh tỉnh thất thường lắm, chẳng may em có làm điều chi khiến hấn phật lòng, bị ăn đánh lại khổ. Phàm biết chồng em không phải hạng trái tính trái nết, nhưng hể nghĩ tới trận đòn hôm qua là da thịt em lại run lên bần bật, thành thử giờ đây cậu Huân có ghì chặt cỡ nào, em cũng chỉ biết cắn răng đứng im chịu trận, chẳng dám ho he lấy một lời.

"Hôm qua thằng Sang nặng tay vậy, em có đau không?"

Phàm nghe cậu Huân nói thế, khoé môi không kìm được chua chát. Roi nào roi nấy như xé gió quật vô người hấn sâu vô da thịt tới mức rướm máu, thử hỏi có phải là mình đồng da sắt đâu mà không đau cho đáng?

"Dạ... em không đau..."

"Em đừng có mà xạo với tôi. Nhìn mình mẩy như vậy, thằng Sang nó xuống tay nặng nhẹ ra sao, trong lòng tôi đều rõ cả."

"Xin lỗi em...."

Nói đoạn, bàn tay hấn đang mân mê sau gáy bỗng trượt dần xuống muốn chạm vào vết thương trên người em. Ngón tay đi đến đâu, lòng Huân rồi bời tới đó. Bỗng chốc hấn thấy tội lỗi quá chừng. Càng nghĩ tới lời Thanh nói ban sáng, hấn lại càng thấy mình chẳng còn cái tư cách gì mà đụng chạm vô thân thể người ta. Vợ cả hấn dù sao cũng có hấn chống lưng, lại còn thêm nhà ngoại, còn Phàm... Phàm....

"Nói thật với tôi, chuyện hôm trước là như nào. Nếu em thực sự bị oan thì tôi đứng ra nói giúp em."

Phạm nhìn về phía buồng chứa củi hồi lâu, môi khô khan, nói.

"Nếu em nói cái vòng ở phòng em là cậu tặng em dạo trước, cậu có tin không?"

"Nếu em nói em bị oan, cậu có tin không?"

"Em...." Huân không biết phải nói gì. Thực tình mà nói, cái bữa xảy ra chuyện, trong thâm tâm hắn cũng đã trót dấy lên nỗi nghi hoặc rằng em là kẻ thủ phạm. Bởi lẽ phòng Đông đó giờ vắng vẻ, ít người ra vô, mà Ngọc Diệp xưa nay như nào hắn rõ mười mươi. Nàng cũng đâu phải hạng người ưa đặt điều vu oan giá họa cho ai bao giờ.

"Nhưng cô Diệp đã nói như vậy, em có trăm cái miệng cũng chẳng cãi lại" Huân không thấy rõ gương mặt của em, lại chẳng biết em nghĩ gì, nhưng hắn chẳng thốt nên nổi lời nào.

"Diệp không có ý vu oan ai, mong em thông cảm cho em ấy."

Phạm muốn nói điều gì, nhưng vì hắn nói vậy, em đành thôi.

"Thực tình trong bụng em nghĩ, cái mạng hèn mọn này của em dù có bị người ta đánh cho chết đi chẳng nữa, cũng chẳng thể nào rửa cho sạch nhục nhã. Chi bằng cậu cứ mặc kệ cho em chết đi cho rảnh nợ. Em thân cô thế cô, trong tay không có lấy một món trang sức nào đáng giá để mà đền bù cho cô Diệp được đâu."

"Còn cái—" Huân nhớ tới cái vòng bữa trước cho em, nhưng nghĩ lại...

"Tôi xin lỗi."

Phạm còn muốn đẩy cậu Huân ra, bởi trời càng về khuya lại càng lạnh, mà em lại trần truồng như này nên ngại có người nhìn thấy, mới bảo: "Khuya rồi, cậu mau về phòng nghỉ ngơi đi kẻo cảm lạnh, nỡ đâu cô Diệp thức giấc không thấy cậu lại đi tìm thì khổn."

"Không." Chu Huân ôm chặt ngang eo em, cơ thể vốn thể hàn của hắn cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi qua người em, hắn biết giờ này Ngọc Diệp đã ngủ, lý trí vô tình thốt nên câu.

"Cái chuyện trang sức, tôi đã đứng ra lo liệu ổn thỏa, bù đắp cho Diệp thay phần em rồi. Em ấy cũng đã bảo là không tính toán, không truy cứu chuyện này thêm nữa."

"Em không thương tôi chút nào sao?"

Huân lúc này chỉ nhớ tới mấy lời biểu rằng phạm hầu cận leo lên giường chủ nhân, lại nhớ tới cảnh hôm qua em vén áo cho thằng Sơn sức thuốc, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến như nào mà nói.

"Má tôi còn nói, nếu năm nay em khéo sanh được cho má mụn cháu nội để nối dõi tông đường, thì má sẽ đại xá, không bao giờ nhắc lại chuyện mất cắp này thêm lần nào nữa."

Chu Huân thấy em im lìm mới nói tiếp: "Để tôi thương em, có được không?"

"Bần..."

"Em nói gì cơ?"

"Em nói là cậu buông em ra... Em bần."

"Không bần. Tắm rồi... Rất sạch."

Ngay cái lúc thốt ra mấy lời vậy, Huân chợt thấy rung mình, chắc mắt mình đã bị quỷ ám tự hồi nào không hay. Nãy giờ tay cứ siết chặt lấy em chẳng rời, Phàm còn trần như nhộng, da thịt đôi bên cứ thế mà cọ xát, khiến máu đàn ông trong người hấn bỗng dưng nhộn nhạo, lửa bên trong cứ chực chờ bùng lên.

Huân lại càng để ý thấy một điều, cứ hể hấn ôm em từ phía sau rồi vùi đầu vào cái hõm cổ trắng ngần kia, là Phàm lại vì nhột mà vươn cổ sang một bên. Huân muốn cắn thật mạnh vào nơi dễ thấy nhất của em, để xem thằng Sơn còn dám nhòm ngó vợ hấn nữa không.

"Ngoan, đừng quấy..."

Thấy bàn tay cậu Huân bắt đầu dờ dỗi thối tá máy, cứ thế từ chỗ lườn eo mà trườn dần lên phía trên, định bụng mân mê tới núm vú vì lạnh mà nhô lên, Phàm sợ tới mức hồn bay phách lạc. Em lảo liên nhìn quanh quất bốn bề, trong lòng thấp thỏm không yên, chỉ sợ người trong phủ bắt gặp.

"Cậu Huân... d-đừng mà cậu... Ngộ nhỡ có ai đi ngang qua nhìn thấy thì, thì chết em mất cậu ời!"

Phàm càng kêu, Huân càng thấy sao vợ lẽ hấn giống mèo con đến thế, cứ ỉ ỏi van xin, nhưng nào biết càng kêu lại càng khiến thú tính của hấn nổi lên.

Có phải vì thế mà thằng Sơn mới mềm lòng với em không?

Đàn ông đúng là phường ghen tuông, Huân chỉ biết em là vợ hấn, hấn dĩ nhiên có quyền định đoạt mọi sự. Phàm toan mở miệng can ngăn, định bảo chồng em đừng cái thói càn quấy ấy lại, nhưng ngật nổi lời chưa kịp thốt ra khỏi môi thì đã vội rên. Hai ngón tay của Chu Huân chẳng chút kiêng dè, kẹp chặt lấy đầu nhũ đang căng cứng của em vò nắn. Hấn coi em chẳng khác gì hạng đàn bà con gái, một bàn tay thì thô bạo chà xát bên ngực trái, tay còn lại thì cứ thế mà trêu chọc, kéo căng quầng vú ra một quãng giày vò cho thỏa cơn ghen.

"Thích không?"

Phàm xấu hổ quá nhưng không có chỗ giấu mặt, lí nhí nói.

"C-cậu Huân... em lạy cậu... đừng có mần cái chuyện này ở đây. Có gì thì, thì về phòng đi cậu..."

Cậu Huân hình như không để tâm mấy, hấn lại nghĩ em ngại để Sơn nhìn thấy, em càng nói không muốn, Huân lại càng muốn để Sơn nhìn thấy cảnh người nó thương bị hấn yêu tới mức nào.

Cậu Huân bấy giờ mới buông tha bầu ngực em, tay từ ngực vươn lên cầm muốn ép em quay đầu sang, sau đó cứ thế sỗ sàng cúi xuống hôn lên đôi môi khô nứt của Phàm. Mang cái phận vợ lẽ, dù trong lòng chẳng chút thiết tha gì chuyện hôn hít, Phàm cũng chỉ biết cắn răng mà chiều chồng. Thấy hấn sấn sỗ thọc sâu lưỡi vào trong, muốn triển miên quán quýt lấy môi lưỡi, Phàm đành phải nhắm nghiền mắt, ngoan ngoãn dâng lưỡi cho cậu Huân mặc sức trâu đùa.

"Đau..."

"Đau chỗ nào? Em nói thiệt cho tôi nghe coi, đau ở đâu?"

"L-Lưng... cậu đừng đụng vô lưng em... chỗ đó đau... em chịu không nổi cậu ơi..."

Huân nheo mắt nhìn xuống tấm lưng gầy của em. Mấy lần roi mây đỏ lói, máu mới chỉ kịp đóng váng chứ chưa kịp lên da non, nhìn vô mà phát khiếp. Hấn thừa biết là em đau, nhưng cứ hể nhớ tới cảnh tượng dòm qua song cửa hồi hôm trước, thấy có kẻ khác sớ rớ, tay chân táy máy vô người vợ hấn, Huân lại còn cào hết cả ruột gan.

"Bộ em sợ tôi chạm vô cái chỗ mà thằng khác nó vừa mới mó tay vô hay sao? Hay em đã thay lòng đổi dạ, không muốn làm vợ tôi nữa chẳng?"

Phàm muốn khóc cũng không khóc nổi.

Rốt cuộc thì trong mắt cậu Huân, em là hạng người gì? Có phải vì phận vợ lẽ phải ngoan ngoãn theo đạo tam tòng, hay vì em thấp hèn trèo lên giường hấn mà hấn nở lòng nào gán cho em cái mác trơ trên lảng loạn, trác nết? Hay là cậu Huân nghĩ, em vốn là thứ mèo mả gà đồng, sẵn sàng lợi lả với bất cứ ai?

"Không.... Em chỉ có cậu thôi."

"Em thương mình cậu.... Chỉ muốn cùng cậu đầu bạc răng long chứ nào có gan tương tư đến thằng nào đâu ạ...."

"Những lời này làm sao tôi biết em thiệt lòng thiệt dạ nói ra chứ?"

Phàm sợ cậu Huân không tin, lại chủ động rướn người hôn lên môi hấn, còn như mèo con liếm liếm loạn lên môi Huân. Máu đàn ông của Chu Huân được thoả mãn, hấn siết chặt lấy eo em, hết thơm lên má rồi lại cắn lên xương đòn thanh mảnh.

Chẳng hiểu có sự do đâu mà tay cậu Huân tuy không thô ráp, nhưng khi hấn vuốt ve tới tận đùi trong, lại càn rỡ sờ rờ mò tới âm đạo, vừa mới chen vào giữa hai chân đã chạm ngay vào âm vật, hai ngón tay thanh mảnh nhéo mạnh khiến hạt đậu nhỏ phía dưới nhô ra khỏi mép âm đạo. Phàm sợ lắm, cảm giác bị chồng chạm vào cứ tê dại như bị giật, lý trí méc em rằng cứ việc đẩy cậu Huân ra rồi tháo chạy về buồng, trái tim lại quỳnh quáng muốn được chồng yêu chiều lâu hơn. Thiệt chẳng biết do em là vợ hấn, hay do cậu Huân cứng đầu thích làm điều càn rỡ.

"Ừm...."

Chu Huân ôm Phàm vào lòng, thấy người em ấm áp, chắc hẳn trong lòng là do hấn xoa bên dưới nên mới ngại ngùng, bàn tay chẳng những không ngừng lại mà còn day mạnh hơn.

"N-nỡ có người, có người nói... e-em và cậu gian dâm... Thì phải làm sao...."

Cậu Huân hôn lên má em, ngấn nhéo âm vật hồi lâu mới dậm ngón tay vào cửa mình, ghé tai em thì thầm.

"Vợ tôi, tôi không thương thì để ai thương?"

Sao mà Phàm dễ xấu hổ quá chừng! Đêm muộn tối om mù như thế, Chu Huân vẫn có thể thấy người đang dựa vào người mình đã đỡ ửng hết cả hai vành tai.

Đây là lần đầu tiên hấn cùng vợ lẽ mình chủ động ân ái khi còn thanh tỉnh. Huân muốn đối xử nhẹ nhàng với em, nhưng cái vật đàn bà bên dưới Phàm như có bùa mê thuốc lú, bản năng đàn ông trong người cứ thế mà bùng lên hừng hực. Huân thấy mình dẫu có muốn nương tay, muốn thương hoa tiếc ngọc cho em thêm chút nữa, thì cũng không còn cách nào cưỡng lại nổi.

"Ai là chồng em?"

Phàm bị cậu Huân hết nhéo âm vật lại bị tay chà sát lên cửa mình mới ảm ức xin tha.

"C-Cậu Huân! Là, là cậu Huân ạ... Cậu Huân là chồng em... hức.... Em thương cậu, chỉ muốn được ngủ với cậu thôi ạ."

Sao trong phủ cứ đồn Phàm giống mèo mướp vậy đa? Huân thấy, rõ ràng vợ lẽ hấn giống hồ ly tinh mê hoặc lòng người thì đúng hơn.

Ngày trước, cái hồi mới về làm lẽ, chẳng phải em cũng suốt ngày khép nép, cứ hễ thấy bóng dáng hấn đi ngang qua là lại xoắn xuýt, tìm đủ mọi cách để quấy đuôi lấy lòng chồng đó thôi sao? Không phải hồ ly tinh thì là gì....

"Coi nè, người ngợm nóng hôi hổi như lò than thế này rồi, chẳng hay việc ân ái với chồng cũng khiến em thấy hồ thẹn tới mức này sao?"

Phàm nghe mà đặng ngất trong lòng. Nhưng em nào có dám phân bua, làm vợ, đã vậy chỉ là lẽ, được chồng thương đã là phước phần rồi, nói chi tới chuyện đòi này đòi kia.

"Ngoan, làm nhanh rồi tha cho em."

Cậu Huân ra lệnh em chống khuỷu tay lên bệ giếng khơi, hấn chỉ kéo mỗi khoá quần, còn em một thân trần như nhộng đứng dang chân giữa thanh thiên bạch nhật. Người ngoài không biết nhìn vô lại chửi khéo em là đồ lẳng lơ chỉ biết tăng tịu với đàn ông, nếu cô Diệp mà biết, khéo phen này chết chứ chẳng đùa!

Bốp!

"Cậu!" Phàm kêu lên. "Sao, sao cậu đánh em..."

Nhìn thấy hõm lưng giật thót vì bị đánh mông, cậu Huân càng nhìn càng thấy tay chân ngứa ngáy, máu đàn ông trong hấn vẫn là không nhịn nổi, lực tay mỗi nhịp lại mạnh hơn. Mấy cái tát ban đầu Phàm còn cắn răng mà chịu, đến mấy cái sau, mông bị tát tới đỏ ửng, em vẫn phải giật mình xuống nước cầu xin.

"Cậu ơi... em lạy cậu... cậu có thương em thì đừng đánh em nữa... Hức... Đ-Đau lắm cậu ơi." Phàm vục đầu nước nức nở.

"Em nhớ cho kỹ lấy lời tôi hôm nay, lần sau tuyệt đối không được cho bất cứ thằng nào tự ý đụng chạm vô người nữa, nghe rõ chưa?"

Cậu Huân đặt dương vật mấp mé môi âm đạo, sau khi ấn nhẹ phần đầu vào cửa mình, thấy lưng Phàm run run mới nói tiếp.

"Nếu để tôi còn thấy em léng phếng, mèo mả gà đồng với thằng nào khác, thì liệu thần hồn. Lúc đấy đừng trách tôi cặn tình cặn nghĩa, liệu hồn tôi sai người đem em đi thả lỏng heo."

"V-Vâng... hức... em xin cậu."

Huân nghe kĩ, thấy hài lòng rồi mới đâm mạnh vào sâu âm đạo. Sao mà nóng thế không biết! Hấn nắm chặt đùi em mặc sức đâm rút. Ban đầu, nghe cái tiếng rên rỉ nhỏ như mèo con của Phàm bên dưới, hấn lại càng thấy hăng máu, cái thú tính đàn ông được dịp bùng lên mạnh mẽ. Bỗng nhiên thấy người phía dưới im bật, Huân mới hốt hoảng lật người đưa tay lên sờ trán mới biết người em nóng hầm hập. Hấn còn chẳng kịp mặc lại quần áo cho tử tế đã vội vàng bế thốc vợ lẽ vào buồng trong, kéo thằng Sang dậy kêu đi lấy thuốc.

Từ nãy đến giờ, Phan Ngọc Diệp nép sau rặng chuối. Nàng như chết trân nhìn về phía giếng khơi, hai tai bịt chặt miệng nhưng không cách nào ngăn được hai hàng nước mắt ướt đầm bên má.

Chương 17: Không thể đáp ứng

Sau khi Chu Huân cẩn thận mặc quần áo cho Phàm, lại sai người hầu mang thuốc, xong xuôi mọi sự mới quay về phòng mình.

Vừa cài then cửa, Huân mới thấy vợ mình đang ngồi thêu khăn tay ở đầu giường. Rõ ràng lúc hấn đi, Diệp còn đang say giấc.

"Ừa, em dậy từ hồi nào vậy Diệp?"

Thấy Huân hỏi tới mình, Phan Ngọc Diệp mới ngược lên nhìn tới chồng mình. Nàng dừng hấn đường kim mũi chỉ, hình thêu hoa tường vi cũng xong non nửa.

"Em cũng vừa mới thức giấc thôi hà. Tự dưng giữa đêm nằm trần trọc, lại nhớ ra hồi chiều còn cái khăn tay thêu dở dang, buồn tay buồn chân không có việc gì làm nên mới lòi ra mần nốt cho xong xuôi."

"Hồi nãy giờ anh đi đâu mất tăm vậy?"

"Tại trời oi quá chừng, anh ra bên giếng tắm tấp một chút cho người ngọm mát mẻ chút hà."

Chu Huân đột nhiên thấy chột dạ quá chừng. Cái thứ đàn ông gì mà nửa đêm canh ba còn mò ra giếng gian díu với đứa vợ lẽ tới mức người ta ngất lịm vì sốt, rồi lại bỏ mặc vợ cả phòng không trông quanh như vậy, thiệt tình không có đáng mặt nam nhi chút nào hết! Chừng ấy năm nay, có đêm nào hấn không mơ tới cảnh được đường hoàng cưới Phan Ngọc Diệp về nhà đâu chứ?

Chuyện hấn nạp Phàm vào làm lẽ cũng do bất trắc mà ra. Nghĩ lại coi, cưới đàn ông về làm vợ rồi lại hành xác người ta chừng đó... thiệt là...

Chu Huân trầm ngâm một hồi rồi mới lân la lại ngồi cạnh vợ mình, tay quàng qua eo rồi mới dựa đầu vào vai nàng.

"Mấy chuyện khâu vá thêu thùa này em để đó đi, bữa nào biểu thằng Sơn đánh xe đưa lên tỉnh đặt thêu, ngồi may mò chi cho nhọc công dữ vậy."

Tay Diệp vẫn thoan thoắt từng mũi thêu, nàng thủ thi: "Chuyện này có tốn bao nhiêu công đâu chứ, vả lại, em ở nhà rảnh rỗi không có gì làm, lâu lâu lại sinh buồn chán."

Tuy ngoài miệng hỏi vu vơ là vậy, nhưng trong lòng Huân cứ mãi mê nghĩ ngợi mông lung về cái chuyện vợ lẽ, đầu óc thần thờ đầu đầu không biết.

Mãi cho tới khi Diệp quay đầu sang đặt nụ hôn phớt lên môi hắn, Huân mới giật mình bừng tỉnh.

"Anh không thích sao?"

"Đâu có....tại em nghĩ nhiều thôi. Đạo này chuyện sổ sách bên kho gạo thất thoát dữ quá, đâm ra nhức đầu chút đỉnh đó mà."

Nói đoạn, Diệp toan đưa tay sờ tới mấy cái cúc áo của Chu Huân, nhưng hắn cảm giác trong người không có chút nào hứng thú nên vội vàng chặn tay vợ mình lại. Có lẽ đối với hắn, Ngọc Diệp lúc nào cũng là hạng tiểu thư khuê các liễu yếu đào tơ, vậy nên hắn mới không cách nào nảy sinh ra hành động thô bạo với nàng.

"Thôi em, khuya khoắt lắm rồi, để anh nghỉ ngơi chút đỉnh cho lại sức, sáng mai còn phải qua kho gạo sớm coi người ta kiểm hàng nữa."

Diệp sững người. Đôi mắt hạnh của nàng buồn tênh, sau đó vẫn dịu dàng rũ mi giấu nhem tâm tư vào lòng. Nàng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng thu tay về rồi ngoan ngoãn ngả lưng bên cạnh chồng.

Huân nằm bên cạnh ôm chặt vợ mình vào lòng, tay dịu dàng xoa tóc Diệp.

"À mà anh Huân nè."

"Sao vậy đa?"

"Chiều nay anh hai có gởi thư qua cho em, biểu nếu mai hai vợ chồng có rảnh thì ghé qua thăm má em một chút. Má nhắn đạo này thấy nhớ em dữ lắm."

"Ừm, để mai đi rồi tính."

Phan Ngọc Diệp vùi đầu vào ngực aHuân, trong lòng không rõ là như nào....

Sáng hôm sau, vợ chồng cậu Cả nhà Chánh Kim lục đục kéo nhau về bên ngoại. Quà cáp, bánh trái thứ gì cũng có, chất đầy cả cái ghế sau của chiếc xe hơi.

Lúc xe trò tới nơi, nghe đâu cậu cả Phan Mạnh Tiến còn đương bận lo quản thúc chuyện gặt hái bên đồn điền cà phê, thành ra mãi chưa thấy mặt mũi đâu. Trong khi chờ đợi cậu Cả nhà họ Phan về, hai vợ chồng cậu Huân chỉ còn nước ghé vào thăm phu nhân Thống đốc trước cho phải đạo.

"Má! Con về thăm má đây nè má."

Phan Ngọc Diệp vừa mới bước chân tới cửa đã vội vàng lao vô giường, ôm chầm lấy má nàng cho thỏa nỗi nhớ mong. Ở cái nhà cụ cố Phan này, người thương Diệp nhất đời cũng chỉ có mình bà, sau đó mới tới lượt anh hai của nàng mà thôi.

"Là con đó hả Diệp? Sao về mà hồng chịu báo cho má hay một tiếng, để má kêu thằng Tiến đánh xe sang rước đàng hoàng?"

Phan Tuyết Mai vừa nói vừa nắm chặt lấy bàn tay Diệp, rồi lại âu yếm vuốt ve mái tóc nàng. Bà nhìn con một hồi, ngắm nghía kỹ càng coi con gái rượu của mình có xanh xao hay mất cọng tóc nào không, đoạn mới ngược mắt nhìn sang Kim Chu Huân đứng đó:

"Ừa, có cả Huân về nữa hả con? Thôi, vô đây ngồi đi cho khỏi mỏi chân."

Hồi đám cưới thằng Huân, phu nhân Thống đốc chỉ làm lễ được bên nhà gái thôi, chớ mấy năm nay sức khỏe bà yếu dữ lắm rồi, đi đứng hồng có nổi.

Huân nhìn bà, hẳn còn nhớ mồn một hồi xưa hồi xưa lúc còn tám bé hay chạy sang nhà cụ cố Phan chơi, Phan Tuyết Mai đâu có gầy gò hốc hác, nom như người sắp chết như bây giờ đâu. Năm ấy, bà còn trẻ còn xuân, có khi còn mặn mà, sắc sảo hơn cả Ngọc Diệp bây giờ nữa là khác. Thời gian thiệt là ác nghiệt, nó bào mòn con người ta tới mức không còn nhận ra một thời nhan sắc lẫy lừng.

"Má dạo này khỏe không?" Phan Ngọc Diệp nắn bóp căng tay gầy trơ xương của má nàng, vừa xoa vừa ân cần hỏi thăm.

"Má dạo này khỏe hơn đôi chút rồi, má lo là lo con đó, sức khỏe đã không tốt lại còn hay suy nghĩ." Bà cười cười, sau lại quay ra dặn dò nàng. "Chồng con bên đó mà bắt nạt con, thì về méc thằng Tiến, nghe hông?"

Huân nghe thấy lời phu nhân Thống đốc nói thế liền có chút chột dạ, bèn xin phép để hai mẹ con Diệp nói chuyện, còn hẳn ra đợi Phan Mạnh Tiến về.

Hơn chừng lúc lâu sau, Phan Mạnh Tiến mới về lại trang viên. Gã vừa từ bên vừa cà phê về nên trên áo sơ mi còn lấm lem bùn đất, tóc cũng không kịp chải chuốt, vừa nghe đám người hầu thưa lại có vợ chồng cô Diệp về chơi, gã mới tắt tả đi thẳng vô nhà.

"Thằng Tiến!"

"Ừa, thằng Huân bữa nay rảnh rang ghé chơi đó sao mậy? Bộ mấy nay mày lo liệu ổn thỏa mớ sổ sách bên kho gạo rồi hả, chứ tao nghe nói bên đó cũng lu bu lắm mà ta? Hay mày làm gì có lỗi với em Diệp nhà tao nên qua chuộc tội?"

Huân đứng dậy, phúi phúi quần tây, cười đáp lời anh vợ:

"Ổn thỏa gì đâu, cũng còn rối ren dữ lắm. Tại Diệp bảo mày gởi thư nên mới lật đật sắp xếp công chuyện để sang đây chơi một bữa thăm má vui lòng vậy mà."

Nghe tới thư từ, Phan Mạnh Tiến khựng lại, nhưng như nhớ ra gì đó, Tiến vẫn ngồi xuống niềm nở rót trà cho cậu Huân.

"Dạo này ba tao nói tình hình chính trị có biến, thành ra mấy cái chủ đồn điền như anh em mình cũng phải tự biết đường mà điều chỉnh sao cho nó hợp tình hợp lý với thời cuộc. Dự tính là chắc ít bữa nữa tao phải lặn lội ra ngoài Bắc một chuyến coi xem có mối lái nào chịu ăn hàng cà phê của mình hông."

"Nghe đâu ngoài bên hồng có mấy cái nhà máy như ở trong Nam mình, nên cái vụ tiêu thụ coi bộ cũng hơi bị trầy trật. Bữa trước tao định bụng hỏi thăm thằng Hoàng coi ngoài đó nó ra làm sao, mà nhìn đi nhìn lại thấy thằng này nó mù tịt cái chuyện kinh doanh nên chắc cũng chẳng giúp chác được cái gì hết trơn."

Chu Huân nhấp một ngụm trà ngồi cẩn thận nghe Phan Mạnh Tiến bàn về chuyện kinh doanh, lại tính toán bên vừa lúa với đồn điền cao su nhà mình.

"Sao mày không thử hỏi thăm mấy lái mớ trà coi sao? Nghe biểu dân ngoài Bắc chuộng trà dữ lắm, lần trước mày mang trà qua biểu, ba má tao ai nấy đều khen lấy khen để, lúc nào uống cũng tấm tắc khen thơm." Chu Huân sực nhớ lại lời người trong nhà bảo ông Chánh bà Cả ưng cái thứ trà cậu Tiến biểu lắm, nên mới gợi ý.

"Vậy chứ mày thấy vị trà bữa nay ra sao?"

Cậu Huân nhấp thêm một ngụm nữa, mùi hoa nhài thoang thoảng làm đầu óc hần cũng thanh tỉnh hơn đôi chút, nhưng ngẫm kỹ thì thấy không có đậm mùi thảo mộc như loại ở nhà hay dùng.

"Hình như hơi nhạt so với trà nhà tao hay pha thì phải."

"Thế à? Để tao coi lại bên xưởng sao trà ra sao, chắc tại có mẻ đều, có mẻ hồng đều đó mà." Tiến vừa nói vừa cầm bình rót thêm cho thằng bạn chí cốt một chén nữa đầy ngon, rồi nhấp môi nốt chén trà, "Huân này...."

"Sao đó mà?" Trong lòng Huân cũng dự là sự chẳng lành, nhưng vẫn giục Phan Mạnh Tiến nói.

"Thôi thì chỗ anh em thân thiết, tao hỏi thiệt mà một câu nha, có gì mà đừng có trách tao nhiều sự"

"Thì mà cứ nói đi, đàn ông con trai gì mà ậm ừ nãy giờ vậy mà?"

"Cái cậu Vũ Phàm gì đó, vợ lẽ của mà ầy, thiệt tình là nó muốn cái giống gì? Tao nghe mợ kể lại cái hồi mà mới ở bên Tây về, nó dám bạo gan leo lên giường mà. Hồi đầu tao cũng bán tín bán nghi, mà tánh tao thì ngại chuyện bao đồng nên hồng có hỏi. Chớ giờ tao thắc mắc thiệt, hồng biết cái thứ đó là nó vì tiền hay là vì tình...."

"Chuyện này...." Huân quả thực không dám nói thẳng.

Nghe mấy lời này từ miệng Phan Mạnh Tiến, Chu Huân tự dưng thấy trong mình nó cứ khó chịu sao sao ầy. Hắn thừa biết cái ông anh rể này vốn dĩ đã chẳng vừa mắt cái chuyện hắn nạp Phàm vô làm lẽ ngay trước khi rước Ngọc Diệp về làm dâu cả.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, có trách thì cũng chẳng thể trách Phan Mạnh Tiến sao mà quản chuyện bao đồng choặng. Đẳng nào thì Phan Ngọc Diệp cũng là em gái ruột của gã, xưa rày anh hai nào mà chẳng thương em? Ấu cũng là do Mạnh Tiến nó lo xa, sợ em gái gã về làm dâu nhà họ Kim rồi lại mất đi chỗ đứng vì vợ lẽ mà thôi.

Huân không biết trả lời Tiến sao cho phải đạo nên coi chừng bóp trán ra chiều suy nghĩ lung lăm.

"Chuyện này tự khắc tao lo liệu, còn về phần Diệp, tao thương Diệp như thế, làm sao để Diệp chịu thiệt choặng?"

"Mày nghĩ được thể là tốt..." Miệng tuy nói vậy, nhưng Phan Mạnh Tiến trông có vẻ không tin lắm.

Ở đời, có những thứ đã dây vào rồi thì khó dứt ra lắm, cũng như....

"À này Tiến, coi bộ má mà vẫn không ưa mà ha."

"Ừa, chuyện từ xưa giờ rồi, thành thói rồi...."

"À mà này, Tiến...." Huân nhớ ra bữa trước nghe phong long bên Bến Thành ngoài Bắc gần đây có mối muốn nhập hàng lớn, qua đây chín phần cũng chỉ muốn đánh tiếng với Phan Mạnh Tiến mấy câu, đẳng coi sao nhờ mối giao hảo của ngài Thống đốc sắp xếp một phen. Mấy hôm rày chuyện nhà lu bu mất mấy bận, đầu rảnh được đâu.

"Hửm?"

"Mày coi xem bữa nào rảnh, ra bắc một chuyến tìm mối với tao, coi xem có bên nào chịu tiêu thụ hàng không. Chớ xem chừng cứ trông chờ vào mấy tay buôn người Miên khéo khi chết đói cả lũ. Nào đi, kéo cả thằng Huy theo nữa, tại nó nghe nói người Hoa ngoài trông có mối lấy cảm thạch ngon lắm đó đạ."

"Ừa, để tính đă."

.

Mấy thang thuốc Nam hốt hồi qua thằng Sang lấy bên phủ coi bộ không xi nhê gì với người ốm, nên cũng chỉ giúp hạ nhiệt được chút đỉnh rồi thôi. Đã vậy, lúc cơn sốt chưa dứt mà lại còn bạo gan đi tắm tấp, thành ra cơ thể bị nhiễm lạnh, em còn bị hành còn dữ hơn hồi sớm.

Mãi cho tới tận tối mịt, khi cậu Huân từ bên nhà vợ lục đục về tới trang viên, hấn sức nhớ ra rồi bước sang buồng coi thử thế nào, mới tá hỏa biết Phàm vẫn chưa hề hạ sốt, người cứ hầm hập như hòn than. Thấy tình hình coi chừng không ổn, cậu Huân mới quỳnh quáng kêu người hầu mau mau đem thuốc Tây lên cho em uống. Cũng may, tới quá nửa đêm thì thuốc ngấm, sốt mấy cũng hạ dần.

Thấy Phàm mở mắt miệng thều thào kêu khát, cậu Huân ngồi bên cạnh mép giường, vừa đọc sách vừa nói: "Em nằm ngoan đó đi, khác tôi lấy nước cho."

Nói đoạn, hấn với tay lấy cái cốc nước đặt trên bàn trà ngay cạnh giường. Phàm thấy vậy cũng muốn né tránh cho phải phép, nhưng người vừa ốm dậy rồi chẳng còn chút sức lực nào, đành phải để mặc cho chồng mình đỡ dậy, kê tận miệng cho uống từng hớp một.

Huân cầm lấy cốc nước từ từ đưa đến trước môi em, còn nhẹ nhàng kéo chăn lên. "Em uống đi, rồi nằm nghỉ ngơi, kéo ốm ra đấy lại khổ."

Sau khi cổ họng bớt khô khốc, Phàm mới yếu ớt dựa vào thành giường, thều thào nói.

"Em đoán chắc cậu nghi em là cái loại tắt mắt tay chân, ăn vụng ăn cắp trong nhà này, có phải không cậu?"

"Tôi...."

"Em xin lỗi."

Phàm nói tới đó, Chu Huân nheo mắt nhìn em trân trân. Hấn thiệt tình không biết em đang xin lỗi vì điều gì nữa. Nếu tạm bỏ qua chuyện mất cắp đồ kia, thì đằng nào hôm qua cũng là lỗi tại hấn. Biết rõ mười mươi là người đang đau ốm, vậy mà bị dục vọng che mờ mắt, hấn vẫn cứ nhắm mắt làm ngơ, cố tình hành xác em cho bằng được mới thôi.

"Em đoán đằng nào cậu cũng nghĩ em là hạng người như thế... nên thôi thì em nhận lỗi đại với cậu cho rồi. Chớ xưa rày em cũng đâu phải hạng tay chân sạch sẽ gì cho cam. Đằng nào người đời cũng nghĩ em là cái loại trơ trẽn, dám trèo lên giường chủ để mong đổi đời, thì còn cái thứ gì mà em hổng dám làm được nữa đâu cậu... Chi bằng, em nhận hết tội về phần mình cho xong chuyện, cậu cũng đừng có tự mình nhọc công điều tra chi nữa."

"Tôi đã nói là tôi bù thay em rồi, em đừng nhắc lại chuyện này nữa—"

Những lời này khiến tâm can Chu Huân nhói lên. Hắn có thể chạy đến bịt miệng em lại, ngăn không cho em tự hạ thấp bản thân nữa. Cứ như này, Huân lại càng thấy bản thân mới thật là người có lỗi. Đằng nào thì Phàm cũng đang bệnh nằm đó, sức lực chẳng còn bao nhiêu, làm sao mà em có thể chống chọi lại cái sức vóc đàn ông cho đặng?

Nhưng hắn không thể.... Hắn không biết tại sao, nhưng không thể.... Đôi bàn tay Chu Huân siết chặt lấy bìa cuốn sách.

"Cậu Huân này, em chỉ dám hỏi cậu một câu thôi ạ."

"Từ trước cho tới tận bây giờ... trong lòng cậu, có bạn nào cậu có chút xíu tình cảm nào cho em không cậu...."

"Nói ra chắc cậu lại chẳng tin em, lại nghĩ em là hạng chỉ biết nói mấy lời đường mật xum xoe để lấy lòng đàn ông, nhưng mà em mến cậu dữ lắm... Em thương cậu... Em thiệt lòng thương cậu nhiều lắm cậu ơi...."

Phàm vừa dứt lời, nước mắt bỗng đâu trào ra lăn dài trên đôi gò má tái nhợt vì trận ốm hành hạ. Em dùng ống tay áo bịt miệng, cổ không nấc lên để tránh cậu Huân lại chán ghét em thêm.

"Nhưng mà... hiện tại em chẳng có chi trong tay cả. Bản thân em hèn kém, giờ lại còn mắc nợ cậu thêm một lần mạng sống này nữa rồi... Em biết em không xứng, em không dám đòi hỏi danh phận bước qua cửa trước cửa sau chi hết tráo... Em chỉ xin cậu một điều thôi... Cậu cho phép em thương cậu... có được không ạ....?"

Sao mà Kim Chu Huân hắn ghét mấy cái giọt nước mắt tới nhường này! Mà hắn lại càng hận bản thân mình hơn, hận sao tâm lại dễ yếu lòng, dễ bị lung lay trước nước mắt của người khác đến thế. Chuyện đi tới nước này, người đứng ở giữa như hắn quả thực tiến thoái lưỡng nan, khó xử trăm bề. Chu Huân muốn mở miệng nói cho Phàm hiểu rằng hắn chưa từng nghĩ em là loại người mưu mô xảo quyệt đó, chính hắn cũng không muốn làm đau em, không muốn nhìn em chịu khổ chịu nhục sau phòng Đông này.

Ở đời chuyện tình cảm làm gì có ai chia nửa trái tim ra làm đôi bao giờ cơ chứ? Nếu chia thêm một phần, hắn lại có lỗi với Diệp. Huân tự hỏi, tại sao không thể quay về như trước được chứ....

Nhưng như trước là ra sao, chính hắn cũng không nhớ nổi.

Một khi con người nếm được trái ngọt thì sẽ tham lam không ngừng, càng được nuông chiều sẽ càng tham lam vô độ.

Hắn không thể chia nửa trái tim, cũng không thể cho em tình cảm em muốn.

"Tôi xin lỗi..."

"Em nằm xuống nghỉ ngơi đi. Đừng có nghĩ bậy nghĩ bạ nữa. Trận bệnh của em còn chưa dứt, lo mà giữ cái mạng nhỏ của em cho khéo, chuyện khác... để sau hẵng hay."

Huân định bụng cứ thế mà quay lưng đi thẳng, nhưng vừa mới dợm bước thì tiếng Phàm gọi giật lại làm hắn dừng bước.

"Cậu Huân này..."

Hắn không ngoảnh mặt lại, đứng trân trân ở bậc tam cấp.

"Coi như cái lúc này em chưa từng nói gì với cậu hết đi... Em với cậu, từ rày về sau cứ coi như nước sông không phạm nước giếng mà sống, vậy là đủ rồi. Cậu cứ mặc kệ em....em không dám trèo cao nữa đâu ạ...."

Chương 18: Chạm mặt chính thất

Mới sáng tinh mơ, Chu Huân nằm gác tay lên trán nghĩ ngợi tới mấy chuyện xào xáo buổi trong buồng ngoài hôm qua mãi không tài nào chợp mắt nổi. Gà chưa gáy hắn mà hắn đã giật mình tỉnh giấc, đầu óc ong ong. Vốn định bụng qua phòng sách xử lý bớt việc cho đầu óc thanh tỉnh đôi chút, cơ mà vừa ra tới cửa, đã thấy đặt trước cửa là gói vải gói tạm bộ. Bên trong gói vải vồn vện có mấy chiếc kiềng bằng bạc, vài tờ tiền giấy nhàu nhĩ cùng với một đồng tiền xu lẻ tẻ nằm lộn xộn vào nhau.

Hắn tần ngần nhìn chiếc kiềng bạc trong tay, lòng suy nghĩ vẫn vơ....

Ở đời, có những chuyện mình có muốn ém nhem đi thì cũng không cách nào giấu kín cho đặng.

Hồi trước, thiên hạ cũng chỉ nghe phong phanh chuyện cậu Cả nhà Chánh Kim rước vợ lẽ trước cả khi cưới chánh thất. Bà Cả đã cấm tiệt không cho đứa gia nhân nào được hó hê nửa lời ra ngoài chuyện hôm bữa. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, bà Cả dù có uy quyền tới đâu thì làm sao mà quản nổi miệng lưỡi thế gian?

Cứ đứa này đứa nọ rỉ tai nhau, rồi mấy bà mấy cô ra chợ tùm năm tùm ba, chuyện bà nói gà tôi nói vịt, tam sao thất bổn cũng là chuyện thường tình ở huyện. Thành thử ngày một ngày hai, chuyện vợ lẽ ăn cắp trang sức vợ cả đã lan khắp chợ.

Nay chị Thanh với con Liên ra chợ cũng bị mấy bà hàng rau túm túm kéo lại hỏi chuyện thằng Phàm, lựa lời thoái thác mãi thì mấy bà mới chịu buông tha cho mà đi tới quầy thuốc Nam. Số là mấy bữa nay, ông Chánh bị mấy chuyện um tùm trong nhà chọc cho tức tới đổ bệnh, bà Cả mới sai mấy đứa tụi nó đi chợ thì chịu khó ghé qua quầy đông y, hốt thêm ít thang thuốc Nam.

"Hai lạng Hoàng Kỳ, ba lạng rượu Kỷ tử, thêm chừng bốn lạng Hoài sơn,.... Còn gì nữa đây? Cầu vĩ trùng? Nhà bà Lớn có ai bị phong thấp sao mày?" Thằng Sáu bên tiệm đông y, cân thuốc rồi cẩn thận dùng sợi dây chuối khô buộc chặt mấy thang thuốc vuông vắn lại thành một xâu, đưa cho con Liên xách xách mang về.

"Chuyện trong nhà mà, phận tôi tới đâu có tiện nói ra nói vào đâu anh Sáu... À mà này anh Sáu, nghe người ta biểu cái cây cầu vĩ trùng này chữa sưng tấy, tan máu bầm tốt dữ lắm hả anh?"

"Được chứ chị Thanh! Chị cứ chịu khó lấy cây tươi về giã với mớ muối hột, rồi lấy cái bã đó đắp thẳng lên chỗ sưng là nó dịu liền hà. Để sẵn đây tôi đổi cho chị qua cái loại tươi này đem về dùng liền cho kịp ha?"

Thấy con Liên đứng bên cạnh cứ ngoắc tay nhấp nhồm, mở miệng giục đòi về phủ cho kịp giờ, chị Thanh vội vàng xua tay liên hồi, nói khéo dằn lại:

"Thôi thôi khỏi anh Sáu ơi, dùm con nhỏ này nó hối tôi kìa. Để bữa khác có dịp đi chợ tôi ghé qua lấy sau, chứ giờ phải ba chân bốn cẳng chạy về phụ nấu cơm nước, hổng thì bà Cả bả quờ chết."

Cái Liên vừa xách cái làn đựng mấy thang thuốc Nam nặng trĩu, dòm dáo dác xung quanh thấy hổng có bóng dáng ai, bấy giờ mới dám nép sát vô người chị Thanh mà thầm thì hỏi nhỏ.

"Chị Thanh! Chị Thanh nè!"

"Sao vậy đa? Cái con nhỏ này, đi đứng cho đàng hoàng chứ!"

"Em nghe nói dạo này con Quỳnh coi bộ được lòng cô Diệp dữ lắm, hai người cứ rằm rì to nhỏ hoài hà. Mà thằng Phàm phen này xem ra khốn đốn thiệt rồi chị ơi. Bữa trước em nghe phong phanh đâu có chuyện cậu Huân đứng ra thay nó bù đắp cho cô Diệp rồi, vậy mà cái tiếng trộm cắp nó vẫn cứ rành rành ra đó, rủa hoài hồng có sạch. Đến nỗi tới tận bây giờ, cứ tới bữa là nó trốn biệt trong buồng, đâu có dám lộ mặt lên nhà trên để dùng cơm chung với cả nhà đâu."

"Mà giả dụ thằng này có dám lên nhà chính đi chẳng nữa, nỡ làm cô Diệp hay bà Cả chương tai gai mắt, lại ăn đòn chớ chẳng chơi đâu chị ha?"

Nói đoạn, chị Thanh giục con Liên rào bước đi lên phía trước. Đợi cho con nhỏ khuất cái dáng sau khúc quanh, Thanh mới đứng lại, len lén dòm dáo dác xung quanh một hồi rồi nhanh tay dúi sâu cái bọc bánh rán đường mới mua hồi nãy vô tận đáy nải.

Chuyện Phàm không dám lộ mặt lên nhà trên ăn cơm cùng cả nhà là thật. Đúng thiệt đã thấp cổ bé họng thì dù có trăm cái miệng cũng không thể minh oan, dù cô Diệp đứng ra nói với bà Cả lẫn cả nhà đã bù đủ số trang sức, nhưng ai cũng biết chuyện trong nhà có loại dám tắt mắt tay chân đồ của chính thất.

Hôm đầu đợi khi cơm canh cất dọn xong xuôi, Phàm còn dám lững thững xuống bếp coi thử xem còn dư chút đỉnh gì không. Nhưng đám thằng Sang con Quỳnh miệng lưỡi cứ độc địa trăm đường lắt léo, sẵn dịp em lên voi xuống chó nói thêm mấy câu xỉa xối.

Thấy em lủi thủi mò xuống bếp tìm chút cơm, thằng Sang đang ngồi chồm hồm bên bờ củi liền đứng phắt dậy. Nó dòm em bằng nửa con mắt, mặt vênh lên châm chọc.

"Ai dà, coi kìa bây ơi! Chẳng phải vợ cậu Huân đó sao ta? Bị bà Cả sai người nện cho mấy chục roi, tưởng nằm liệt giường luôn rồi, dè đâu nay thấy bò dậy đi đứng được, coi bộ cốt cách lẳng lơ nó ăn vô máu rồi hay sao á ta?"

Thằng Phong đang ngồi kế bên, tay và vợ lừa đưa cơm vô miệng cho lệ, nghe Sang nói vậy cũng cười hô hô rồi phụ họa theo.

"Trời đất ơi, hồi nãy tao còn tưởng ông to bà lớn nào hạ cổ ghé thăm cái xó bếp xập xệ này chớ, té ra là 'mợ' Phàm nhà ta đó sao? Phàm nè, tao nói thiệt cho mày nghe cái này nghen. Mày chịu khó xích vô đây, để cho tụi tao sờ mó, nựng mày một tẹo đi. Biết đâu tụi tao mủi lòng, tụi tao đứng ra nhận tội ăn cắp thay cho mày, đừng cho mày còn có đường có ngõ mà đi lấy lòng cậu Huân nữa chớ, Sang nhể?"

Phàm mắt đăm đăm nhìn hai tên cục mịch ăn cơm vương vãi khắp sàn đất, móng tay găm chặt vào lòng bàn tay. Hai đứa kia tưởng Phàm then quá hoá giận, hèn nhát hồng dám làm gì. Ai dè đâu em chẳng nói chẳng rằng, lằm lũi đi thẳng tới cái lu nước đặt ngay trước cửa

bếp. Phàm dứt khoát múc một gáo nước đầy tràn, rồi thẳng tay tạt mạnh một phát ào vô giữa mặt thẳng Sang với thẳng Phong.

Phàm đã quắc mắt nhìn, giọng em đành lại, chỉ thẳng tay vô mặt tụi nó

"Tao cho hai đứa bây ngon nói lại một tiếng nữa coi? Nói!?"

Cả thẳng Phong thẳng Sang lẫn mấy đứa lân la im thít nhìn nhau không dám nói tiếng nào.

Nhưng ngặt nỗi cái gan chịu đựng của người ta cũng chỉ phát tiết có một hồi bữa hôm đó mà thôi. Về sau, Phàm lánh mặt hẳn, tuyệt nhiên hồng dám xuống bếp vào cái giờ bọn tụi nó tùm năm tùm ba ăn cơm nữa. Em cứ thu mình trong buồng, đợi cho tới khi cả đám tụi nó ăn uống no nê, dọn dẹp xong xuôi rồi tản ra đi làm việc hết, ngó trước ngó sau thấy có mặt chị Thanh với chị Lụa dưới bếp thì em mới lén lút, dòm dáo dác mò xuống tìm chút đỉnh bỏ bụng.

Nhưng khổ một nỗi, ăn xong thì dưới bếp có còn dư dả ra cái tích sự gì đâu. Quần quanh cũng chỉ toàn là ba cái thứ cơm thừa canh cặn, cùng lắm là tí cơm cháy hay chút rau luộc. Cũng may chị Thanh chị Lụa rủ lòng thương bớt lại cho bát cơm quả trứng, không khéo phen này em chết đói chứ chẳng chơi.

Hôm nay Phàm cứ ngồi chực trong buồng, nghển cổ chờ hoài, nhưng lại nghe phong phanh chị Lụa sang dọn dẹp vườn tược cho cậu Huân, chị Thanh lại đi chợ huyện đến tận chiều mới về.

Phàm thở dài sườn sượt. Nguyên buổi sáng không bỏ gì vào miệng bụng dạ đói meo, còn cào thẩu ruột gan. Đành lòng không đành, đói đến độ bủn rủn cả tay chân, Phàm đành phải cắn răng, dòm dáo dác ngó trước ngó sau rồi lằm lũi mò xuống bếp, dạ ráng tìm coi có cái gì ăn lót dạ.

Bếp không có ai, đến cơm thừa cũng không có, Phàm đành tự mình bắc nồi nước sôi, tìm đâu đó chút miến tàu ăn lót dạ.

Lửa đun, nước trong nồi bắt đầu sôi lên sùng sục, bốc khói nghi ngút. Em vừa mới thả nắm miến tàu vô nồi, còn chưa kịp lấy đôi đũa bếp đặng quấy lên, thì thành linh từ phía sau lưng có tiếng bước chân, truyền tới giọng nữ lạnh lạnh như tiếng chim kêu từ sau lưng.

"Cậu Phàm đó sao."

Là Phan Ngọc Diệp.

Em luống cuống đánh rơi cả đôi đũa cả xuống sàn đất. Đũa tre rơi nghe tiếng kêu, đầu đũa dính đầy tro bếp đen xì. Phàm không kịp nhặt lại đũa đã lật đặt đứng phắt dậy, hai tay nép sát hông, lúng túng chào hỏi vợ cả.

"Dạ... cô Diệp ạ."

Trên người Phan Ngọc Diệp còn vương vấn mùi nước hoa Pháp, mà Phàm biết rõ, mùi này chính là mùi từ cậu Huân ra đó sao....

"Cậu Phàm khéo đa lễ quá, cứ tự nhiên đi chứ làm gì mà quỳnh quáng lên dữ vậy." Phan Ngọc Diệp nhỏ nhẹ nói chuyện, khi nàng vén tóc, em còn thấy trên cổ tay thanh mảnh của nàng là chiếc vòng ngọc hôm bữa.

Đáng lý ra là của em, nay lại trên tay nàng....

"Chẳng hay cô Diệp xuống bếp làm gì vậy ạ?"

Phan Ngọc Diệp thấy vợ lẽ của chồng cứ quỳnh quánh đến mức không nói tròn câu, nàng phì cười, đôi mắt long lanh như chim câu chứa đựng hàng hà vì sao.

"Số là mấy bữa nay trời oi quá chừng, tôi thấy anh Huân đi đứng ngoài nắng lo nhiều việc công chuyện bộn bề, trong người đầm ra nóng nẩy, bức bối. Mấy bữa trước anh Huân ngủ cạnh tôi mà đêm đến cứ mê man đổ mồ hôi. Bởi vậy nên trưa nay tôi mới xuống bếp, tính tự tay nấu cho nhà mình một nồi chè nhiệt, sẵn cho anh Huân tắm bổ luôn thể."

Em nhìn trong tay cô Diệp là bát hạt sen đã ngâm nước, ước chừng đã ngâm được lúc lâu rồi. Phàm vội nhường chỗ cho nàng, bắc cả nồi miến tàu ra, lại tự tay giúp Diệp đun nước sôi.

Trong lúc chờ nước sôi, Phan Ngọc Diệp ngồi một bên ghế đầu, nhìn sang góc mặt sắc sảo của em. Nàng tự dưng thấy mình đem ra so với vợ lẽ này của chồng có khi còn kém xa một bậc. Chẳng biết đó là cái tâm lý tự nhiên của người phụ nữ tự nhận phần thua thiệt về mình, hay là vì... Nàng cũng hiểu phần nào tại sao anh Huân cứ....

Đứng bên cạnh mới thấy cậu Vũ Phàm trong lời anh hai nàng tuy là đàn ông, nhưng da trắng nõn, cặp mắt hạnh đào với thắt lưng ong cong vút, biểu sao lại mặn mà sắc sảo đến mê người. Đàn ông gặp phải cái ngưỡn này, có mấy ai mà giữ lý trí?

"Cậu Phàm này...." Phan Ngọc Diệp hỏi thẳng thừng, "Đêm tân hôn, anh Huân qua phòng cậu sao?"

Phàm nghe Diệp hỏi vậy tay đang cho rơm vào bếp củi bỗng nhiên khựng lại. Em lí nhí trả lời, sợ vợ lẽ mà làm phật lòng vợ cả, cô Diệp được cậu Huân chiều thế, nữ đầu cô Diệp về méc tội em với hẳn lại khổ thân em.

"Dạ... thưa cô Diệp, cô hỏi vậy tội nghiệp cho tôi quá. Đêm đó cậu Huân say khướt, ai mà hồng biết. Cậu Huân cậu ấy đâu có ghé qua chỗ tôi làm gì."

"Cậu nói thiệt lòng chứ? Tôi hỏi vậy hồng phải để bắt bẻ, ghen tuông gì cậu đâu. Chỉ là... tôi quen biết với anh Huân từ nhỏ, tính anh ra sao tôi rõ mười mươi. Anh Huân anh giấu được thiên hạ, chứ hồng có giấu được tôi đâu, cậu Phàm à." Phan Ngọc Diệp rõ ràng biết câu trả lời rồi, nhưng vẫn cố ý hỏi em.

Cô Diệp hình như muốn đưa em vào thế khó...

Phàm nhìn Diệp đổ hạt sen vào nồi nước sôi, nàng không hề nhú mi mà vẫn nhìn chăm chăm vào bếp lửa. Em thấy rõ ánh lửa bập bùng trong mắt nàng, nhưng không rõ nàng nghĩ gì.

Phàm biết giờ em có phen búa đến mấy, chẳng bà cả nào lại tin lời vợ lẽ, nên đành bấm bụng thú thiệt.

"Đ-đúng là cậu Huân đêm đó có đến phòng tôi...." Hai bàn tay em đan vào nhau nom có vẻ lúng túng. "Nhưng cô Diệp ơi, tôi lạy cô, cô tin tôi đi cô! Tôi phận tôi tớ hèn hạ, có cho mười cái gan tôi cũng hồng dám cố tình dụ dỗ cậu Huân đâu cô! Là tại đêm đó cậu ấy say khướt, đầu óc hồng còn tỉnh táo nên mới đi nhầm cửa, rồi hiểu nhầm tôi là cô thôi ạ..."

Phan Ngọc Diệp rũ mi. Dù trong lòng nàng có không thoải mái đi chăng nữa, thì nàng cũng phải cắn răng chịu đựng.

Mấy ngày về đây, lắm lúc Diệp ước nàng được như má nàng. Cha nàng đường đường là bậc quyền cao chức trọng, dưới tay biết bao nhiêu kẻ hầu người hạ, tiền bạc ăn ba đời hồng hết, vậy mà cả đời ông chỉ có một mình bà Phan Tuyết Mai làm thê làm thiếp, sống một đời chung thủy sắc cầm, nào có cái thói trăng hoa, rước thêm phòng nhì phòng ba, lẽ mọn gì về làm khổ vợ con. Cho đến sau này, khi má nàng đổ bệnh ngặt nghèo, nằm liệt một chỗ, sương gió nhuộm bạc cả mái đầu, cha nàng cũng chưa từng một lần có ý định cưới thêm ai.

"Cậu Phàm này, tôi thiệt tình không có ý bắt bẻ hay trách phạt gì cậu đâu. Ấy là tôi chỉ muốn hỏi cho biết rõ ngọn ngành vậy thôi, chứ đằng nào... đằng nào cái đêm tân hôn nó cũng quan trọng với đời người con gái lắm mà..."

Giọng Diệp thỏ thẻ là thế, nhưng ai cũng nghe ra được chút ai oán.

Phàm nửa tin nửa ngờ nhìn gương mặt dịu dàng như trăng tròn kia.

Ở đời, cái phận đàn bà con gái có ai mà dễ gì chịu cái cảnh chung chồng cho dạng? Bây giờ, thử đặt mình vào cái vị trí đó, bảo em phải nhìn người em yêu thương bấy lâu nay đi chung chăn chung gối với một người khác, cái bụng dạ em đã cồn cào, ghen tuông đến mức khó chịu, nhức nhối, nói chi tới chuyện tiểu thư khuê các như cô Diệp đây phải ngậm đắng nuốt cay chia sẻ tấm duyên tình với đứa lẽ mọn hèn hạ?

Thấy Diệp không nói gì, Phàm cũng không nói thêm nữa, lẳng lặng giúp nàng thêm nước thêm đường. Người thấy mùi nước hoa Pháp của đàn ông thoang thoảng trên vạt áo Diệp, em thấy trong lòng sao mà buồn tênh.

Đợi đến khi Phan Ngọc Diệp bưng bát chè hạt sen tới phòng Nam cho cậu Huân, Phàm nhìn lại nồi miến tàu đã nhão ra, nhìn nồi chè hạt sen còn vơi nửa bèn quyết định ôm bụng đi ngủ.

Giữa chiều, chị Thanh về gọi em dậy, lại dúm cho em túi bánh rán ngào đường, Phàm mới ăn đôi chút. Thanh hỏi em tại sao không ăn, trong khi nồi chè dưới bếp còn non nữa. Phàm chỉ biết cười trừ, đồ vợ cả làm cho chồng, phận lẽ mọn em làm sao dám đụng đũa.

"Ấy là của cô Diệp dành cả chiều nấu cho cậu Huân, tôi đã cướp chồng người ta, còn lấy đâu ra tư cách, hả chị?"

Thanh nhìn Phàm như thế, chị ta chỉ biết bất lực thờ dài.

.

Chị Thanh mua năm cái. Lúc chiều đói quá em mới dám gặm vội hai cái, còn ba cái bọc kỹ trong mảnh lá chuối, định bụng để dành làm bữa tối.

Đến tối, miếng bánh vừa mới đưa lên miệng, chưa kịp nhai cho kỹ thì đột nhiên bị dựng dậy

"Phàm...."

Em giật nảy mình, miếng bánh trong họng suýt chút nữa nghẹn. Trong lòng Phàm thầm than trời trách đất, thiệt chẳng hiểu cái ngày hôm nay em dính phải vận hạn gì. Ban chiều thì đích thân vợ cả tìm tới tận xó bếp hỏi chuyện giường chiếu, giờ vừa sắp tối, chồng lại lù lù tìm đến tận buồng riêng.

Số là khi nấy ở ngoài sân, hần cứ nghĩ ngợi hoài cái chuyện mấy bữa nay Phàm tuyệt nhiên hổng dám lộ mặt lên nhà chính dùng cơm chung với cả nhà. Tới chừng gọi con Liên ra gạn hỏi, nghe nó thật thà khai dưới bếp hết sạch sành sanh đồ ăn thức uống từ trưa, lòng Huân mới đâm lo. Hần ngại ở chỗ hôm bữa người bị hần hành cho ốm, không cơm cháo sinh bệnh ra đấy lại khổ.

Nhưng nhìn vợ lẽ hần phòng mồm tròn má ăn vội cái bánh rán đường, đến nỗi vụn đường rơi trắng cả bàn, Chu Huân liền lập tức quên sạch bộ dạng khóc lóc xin hần bố thí tình cảm của em hôm trước.

Còn chẳng biết là ai mua cho em.... Phàm không một xu dính túi, ở phủ lại chẳng ai thương, ngoài thằng Sơn ra thì còn có ai?

Nhắc đến Sơn, Huân lại thấy trong lòng râm ran khó chịu.

"Là ai mua cho em?"

Phàm bị hỏi thế trong lòng sinh bực, nói.

"Ai mua cho em, cậu cũng đòi quản nữa ư? Chẳng nhẽ cái phận hèn này của em, đến miếng quà bánh để lót dạ cho qua cơn đói mà em cũng hồng có cái quyền được ăn sao, cậu Huân?"

"Hay là cậu lại nghĩ thứ hèn hạ như em đi ăn cắp ăn trộm của ai lấy tiền ăn quà ăn bánh?"

"Ý tôi hồng phải như thế. Tôi chỉ muốn nhắc cho em nhớ, em đã làm vợ tôi rồi, danh chính ngôn thuận là người của cái phủ này, đi nhận quà bánh của thằng đàn ông khác bên ngoài là mang tiếng vô người, thiên hạ người ta cười chê vô mặt tôi thôi. Còn nếu như em thích ăn cái thứ này, ngày nào tôi cũng sai con Liên ra chợ huyện mua về cho em ăn cho ngán thì thôi."

"Nếu như vậy, em phải mắc nợ cậu thêm bao nhiêu thứ nữa đây? Tiền trang sức để cậu trả thay em còn trả chưa xong, trả hồng nổi nữa là... giờ còn thêm tiền quà bánh, em làm sao kham nổi."

Chu Huân nghe xong mặt lập tức tối sầm lại vì giận, hần đập tay xuống bàn một cái gằn giọng, quát.

"Giữa vợ chồng với nhau, tiền tôi tiền em cái gì?"

Thấy Phàm cứ vô duyên vô cớ lôi cái chuyện tiền bạc nợ nần ra đặt trả treo, xỉa xói mình như thế, trong lòng Chu Huân cứ thấy bực dọc sao sao. Nói một câu em cãi lại mười câu, cứ phải day nghiêng, khiến cho hần hồng đáp lại được lời nào thì em mới vừa lòng hả dạ hay sao?

"Em đã nói rồi mà, nước sông kh—"

"Em nói đủ chưa!?"

"Cậu không thích em, thì đừng nên dây dưa với em mãi vậy, nếu không cô Diệp bên đó lại nghĩ em đang đưa với cậu, tới lúc đó, em có trăm miệng cũng không cãi nổi."

Huân đứng không muốn cứ phải phát bực như vậy. Hấn tự nhủ hôm nay mình sang đây là có chuyện đàng hoàng nên không nổi điên lên được. Hấn đặt một bọc đồ bằng vải gấm màu xanh chàm xuống bàn rồi quay ra hỏi.

"Tôi sang đây là có chuyện muốn hỏi em cho ra lẽ, chứ hồng có ý làm càn. Đồ này là em mang tới sao?"

Phạm liếc mắt nhìn cái bọc vải gấm một chút rồi lại dừng dưng quay đi chỗ khác.

"Vâng, cậu. Em biết chỗ này chưa đủ, nhưng tự khắc em nghĩ cách bù cho cậu đủ không sót thứ chi hết. Em dẫu hèn mọn nhưng hồng có thèm ăn quýt, không có muốn mắc nợ cậu thêm một thứ gì hết ráo."

Bấy giờ, Huân mới nhìn quanh một lượt, để ý rằng vợ lẽ hấn ngoài chiếc nhẫn bạc mỏng dính nhìn là biết đồ rẻ tiền trên tay, ngay cả trên cổ cũng chẳng có lấy một món hiện kim. Thiệt là... bù gì chứ...

Mớ sính lễ này dẫu có là vàng mười đi chăng nữa thì đem bán đi cũng chẳng đáng bao nhiêu so với số đã mất, vậy mà ngay cả sính lễ em cũng đem ra gán đặt đổi lấy hai chữ "sòng phẳng" với hấn sao?

Chu Huân bước tới một bước, thò tay bốc cái bọc gấm lên, thẳng tay nhét ngược lại vào lòng Phạm.

"Đã nói là tôi bù cho em, là tôi sẽ bù."

"Chỗ này em cứ giữ lấy, có gì bất trắc còn lo thân, hiểu không?"

Phạm cười nhạt, em chán ghét ném bọc vải gấm lên mặt bàn trà, mặt vẫn không buồn cho hấn lấy một ánh mắt, nói.

"Chẳng phải em đang lo thân sao? Không vương mắc gì với cậu, chẳng phải lo thân thì là gì chẳng? Thừa cậu?"

Hấn còn muốn hỏi chuyện xem chè hôm nay Diệp bưng lên có phải do em nấu không, nhưng nghe em cứ nhắc đi nhắc lại như vậy, lại nghĩ em là vợ hấn nhưng cứ vô duyên vô cớ ăn đồ gã đàn ông khác mua khiến Huân cứ nhức đầu nhức óc.

Bực mình thật!

Hấn cứ thế sầm cửa bỏ về, để mặc em ngơ ngác ngồi tần ngần ở bàn chẳng hiểu có sự gì.

Sáng hôm sau, khi Phàm vừa mới mở mắt tỉnh dậy, còn chưa kịp rửa mặt mũi thì đã thấy cái Liên lật đặt bưng vô phòng một cái rổ sảo nhỏ. Bên trong chất đầy mấy thứ bánh quê đủ loại, cái nào cái nấy còn nóng hôi hổi, được bọc cẩn thận trong mấy tờ giấy báo.

"Bánh trái ở đâu ra mà nhiều dữ vậy Liên?"

Nghe Liên thuật lại sáng sớm cậu Huân đã dúm cho nó mấy tờ tiền kêu nó ra chợ mua bánh trái, lại nhìn sang đồng giấy báo, khỏe môi Phàm bắt giác cong lên.

Chương 19: Doạ dẫm

Đã mấy ngày liền, cứ độ giữa trưa hay khi chập tối, mấy đứa trong nhà lại thấy con Liên xách về một đồng bánh trái, nào là bánh đúc lạc, nào là xôi chè đủ loại. Mấy ngày đầu, Phàm còn tự ái, một mực cự tuyệt không chịu đụng tới nửa miếng đồ do cậu Huân cho người mang tới. Hắn biết em ương bướng, liền kêu mấy đứa đứng bếp từ rày không được để dư lại cơm canh. Bụng đói còn cào cào không thấu, Phàm mới đành nhắm mắt miễn cưỡng ăn chút đỉnh cho qua bữa.

"Thằng Phàm! Ra đây biểu coi!"

Mấy ngày qua, em cứ quanh đi quẩn lại trong phòng đông, buồn chân buồn tay quá thì cũng chỉ dám đứng bên khung cửa dòm ra ngoài xem cây xem hoa khuây khỏa chút đỉnh. Trong lòng em sợ người ta nói ra nói vô, thành thử ra hồng dám bước chân nửa bước ra khỏi cửa phòng.

"Sao vậy đa? Có chuyện gì sao, chị Lụa?" Thấy chị Lụa cứ đứng ngay bực cửa í ới kêu nầy giờ, Phàm mới giật mình tỉnh cơn mơ.

"Lát nữa mày chịu khó qua bên phòng sách coi xem cậu Huân biểu cái chi nghen. Lúc nầy cậu đi ngang có dặn tao kêu mày qua bên, nhớ lẹ tay lẹ chân lên một chút, kéo cậu phải đợi lâu rồi sinh chuyện." Lụa không kịp để cho em kịp gạn hỏi thêm câu nào, liền hốt hải nói tiếp một mạch. "Thôi, nhớ là lẹ lên nghen, giờ tao phải chạy qua buồng mẹ Lan dọn dẹp."

Nghe chị Lụa dặn dò phải sang sớm, nhưng em nghĩ chẳng hơi đâu vác xác tới luôn làm chi cho mệt, nên hồi lâu sau mới chỉnh lại tóc tai lò dò sang phòng nam.

Muốn đi sang phòng sách phía nam, phải đi từ phòng Đông vòng sau ra nhà chính rồi mới qua vườn cây của cậu Huân. Vì vườn cây vốn đã được người ăn kẻ ở chăm sóc tỉ mỉ từ lúc cậu Huân ở Pháp, nên khi hân hời hương, rặng tường vi ngoài giậu đã đơm nụ chen chúc nhau dày đặc, còn mấy nhánh hồng cổ thì bung cánh nở rộ, cánh hoa rụng rơi lá tả cả xuống thềm gạch rêu phong.

Bỗng nhiên, lúc đi ngang qua vườn, Phàm dòm thấy có cái bóng đàn ông cao kều đang đứng lom khom ngắm nghía chậu sơn trà. Cái vóc dáng cao lớn như vung vẩy, thiết tình ở trong vùng này hiếm có ai bì kịp. Mà ngặt nỗi, bình thường trong phủ cũng chỉ có mỗi mình cậu Huân mới có cái thú nho nhã ra vô vườn tược ngắm hoa thưởng cảnh mà thôi.

Nhìn kỹ lại, người này quen mắt dữ lắm....

Chẳng phải cậu Cả nhà họ Phan bữa trước đó sao?

"Cậu Tiến."

Khi nghe thấy giọng đàn ông lạnh lạnh từ sau lưng, Tiến đương mãi mê hoa cỏ mới giật mình quay lại mới biết là vợ lẽ em rể gã. Vốn dĩ hôm nay gã qua nhà chồng em gái thăm Phan Ngọc Diệp một bữa, sẵn dịp mang trà quý sang biếu cậu mợ, tiện thể hỏi chuyện làm ăn. Phan Mạnh Tiến mấy hôm nay nghe thiên hạ phong long chuyện em gái gã bị mất cấp trang sức, cũng nghe Chu Huân đã bù đủ cho Diệp rồi cũng không muốn to chuyện làm chi cho mất lòng đôi bên.

"Là cậu Phàm đó sao? Úi chà, nhìn cậu so với hôm trước làm tôi thấy lạ quá chừng, suýt chút nữa là không nhận ra người quen. Mà hình như bữa nọ, hai ta chạm mặt nhau ở gần chỗ hoa viên phía trước thì phải đã?"

Phan Mạnh Tiến nói vậy, kì thực cũng chẳng có ý móc mĩa gì cho cam. Bữa trước gặp mặt, trông em còn lấm lét, nom cái bộ dạng sợ hơi người lắm. Thế mà hôm nay gặp lại lần hai, gã không muốn thừa nhận ánh mắt của đứa vợ lẽ cậu Huân này, thi thoảng lại thoáng nét phong tình, quyến rũ sao sao á đả. Gã chắc mẫm trong bụng, chắc là do Kim Chu Huân nó nuông chiều vợ lẽ quá mức, thành ra em cứ nũng nặc mùi đa tình tựa lúc nào không hay....

"Coi bộ thằng Huân nó nuông chiều cậu ghê ha, cậu Phàm? Tôi nghe người ngoài thuật lại mọi sự mấy ngày nay trong phủ, thú thật không biết phải xử trí làm sao cho phải đạo. Là tôi ngưỡng mộ thằng Huân lắm, nó kiếm được người tình ý như vậy thì bảo sao mà không cưng chiều cho được?"

Phàm cảm thấy sao mà ghét cái gã đàn ông cao kều đang đứng chình ình trước mặt mình đến thế! Em trợn trợn dòm vào đôi mắt của Tiến, thấy cái vẻ cợt nhả, dù rằng ngó qua thì chẳng thấy có ý gì gọi là ác tâm, thế nhưng lời nào thốt ra cũng đều là móc mĩa, nghe mà

nhức nhối cả lỗ tai. Theo lời Phan Mạnh Tiến nói, khác gì mắng em là thứ hồ ly tinh câu dẫn đàn ông?

"Chẳng hay, cậu Tiến đây nghe được mấy lời này từ đâu, là từ miệng cậu Hoàng hay từ miệng người khác vậy?" Phàm bước lại gần, nom em chẳng có chút nào khiêm nhường của kẻ hầu người hạ. Đôi mắt em cứ nhìn đăm đăm vào Phan Mạnh Tiến, ý nói gã nên biết khó mà lui.

Thấy Phàm bước tới gần sát mặt mình, Phan Mạnh Tiến cũng sửng sò, gã nhìn khuôn miệng nhỏ nhắn mỉm cười. Dù nụ cười rất dịu dàng nhưng cứ Mạnh Tiến có cảm giác, nếu gã không cẩn thận, từ khuôn miệng xinh đẹp ấy sẽ có trăm ngàn con rắn bò nhào ra siết chặt gã.

"Em thân phận không cha không mẹ, đã vậy là phận đàn ông, không nơi nương tựa, cậu Tiến đây nghĩ em có cái lá gan để mà cướp chỗ của cô Diệp hay sao đa? Chẳng hay là cô Diệp không tự tin vào bản thân mình đến mức ấy sao? Hay té ra là cậu Tiến đây đang lo em gái mình bị một thằng hầu như em đây thế chỗ mất rồi?"

"Tôi nào có ý nghi kị cậu Phàm đây là hạng người như thế chứ?" Phan Mạnh Tiến tuy ngoài miệng nói là thế, nhưng quả thiệt chút tâm can gã đã bị em đoán trúng phóc. Thiệt chẳng hiểu vì sao em lại biết chuyện Nghiêm Sơn Hoàng méc nước cho gã...

Nhưng nhớ tới việc em gái bị bắt nạt ở nhà chồng, Phan Mạnh Tiến càng nghĩ càng tức, liền nắm chặt lấy cổ tay Phàm nửa lời nửa kéo, nếu nhìn từ xa sẽ thấy tư thế vậy là rất ám muội.

"Vậy Phan Mạnh Tiến tôi đây cũng nói thẳng cho cậu biết, mong cậu Phàm biết điều một chút. Liệu hồn mà giữ kẽ với thằng Huân, đừng có mà lấn tới, kéo người ngoài người ta đồn ra đồn vô bảo em gái tôi bị chồng ghẻ lạnh thì cái thể diện của nhà họ Phan tôi biết để đâu cho hết? Còn nếu cậu Phàm đây mà cứ cố tình có chút gì gọi là quá phận, thì đừng có trách tại sao Phan Mạnh Tiến tôi đây ra tay tàn nhẫn, nghe chưa!"

Phàm vốn chẳng ưa có người nói mình như vậy, em chẳng những không tìm cách thoái lui, trái lại còn tiến tới sát Phan Mạnh Tiến hơn, thách thức nói.

"Em với cậu đây có thân quen gì cho cam, mới gặp nhau vốn vẹn có một lần hôm bữa, mà cậu đã tính đường hại em tới mức này rồi sao?"

Mạnh Tiến nheo mắt, gã cười khẩy.

"Cậu Phàm đây chắc là cũng từng nghe qua chuyện của mợ Tuyết hồi xưa rồi ha."

"Nếu thằng Huân nó biết cậu Phàm đây dám mèo mả gà đồng với người ngoài, thì không biết nó có nổi trận lôi đình, rồi lại làm cái chuyện như ông Chánh ngày trước, thẳng tay sai người đánh chết tươi rồi đem chôn xác ra sau bụi chuối không ha?"

"Cậu đây là muốn em chết cho bằng được sao? Sợ em đe dọa đến vị trí của em gái cậu đến vậy sao mà phải dùng tới chiêu trò đe hèn như thế?" Phàm lại gần Phan Mạnh Tiến hơn, hai

cánh môi xinh đẹp ghé sát tai gã, nói: "Vầy nếu em chết làm ma, nửa đêm em cũng mò về ám cậu...."

"Kéo cậu đi chết cùng em...."

Thấy có người sắp tới vườn, Phan Mạnh Tiến vội vội vàng vàng buông tay vợ lẽ của em rề ra. Phàm thấy gã nhìn chăm chăm mình như thể muốn ăn tươi nuốt sống như thế, em vừa khiếp sợ cũng vừa thoả mãn, ba chân bốn cẳng chạy về phòng nam tìm cậu Huân.

Phàm nghĩ bụng, người nhà họ Phan đều từ một guộc mà ra.

Hoang dâm, gian trá, hiểm độc....

Ai cũng như ai.... chẳng sót một người....

.

"....Cậu gọi em là có chuyện gì vậy ạ?"

Chu Huân đương cầm cúi coi lại mấy cuốn sổ sách bên đồn cao su, ngón tay hần cứ gõ nhịp đều đều lên mặt bàn gỗ bóng loáng, trông cái vẻ như đang đợi chờ ai đó đã lâu. Nghe tiếng Phàm, hần mới từ từ ngẩng đầu lên.

"Em vô đây."

"Em đã nói rành mạch với cậu rồi, hai ta nước sông không phạm nước giếng, cậu đừng có cố chấp tính trò thương hại em làm chi cho tốn công vô ích. Bộ cậu không sợ, lỡ em được chiều quá sinh hư đòi hỏi cậu phải bố thí tình cảm thì cậu tính sao?"

Tuy miệng nói vậy, nhưng Phàm vẫn lặng lẽ bước vào trong, tay nhanh nhẩu đóng gọn ghề lại cửa sổ. Em dòm quanh một lượt, trong lòng thấp thỏm không yên; phủ họ Kim này tại vách mạch rừng dữ lắm, lỡ mà có đũa nào đi ngang qua trông thấy em với cậu hai Huân đang ở riêng với nhau giờ này, thì không chừng lại mang tiếng ấi thỏa, quyến rũ chồng người chớ chẳng chơi.

Nhưng càng nghĩ, em càng ảm ức. Cậu Huân cũng là chồng em, cho dù chẳng yêu chẳng thương lại bị người ngoài nói là đồ lăng loạn cũng tủi dữ lắm chứ bộ?

Chu Huân nghe em nói mấy lời ngang ngược đó, trong lòng cũng bức dọc. Thế nhưng, mấy ngày nay chứng kiến tánh em cứ ương bướng, người thì cứng đầu như khúc gỗ, hần bống dung cũng thấy ngán ngẩm, lười chẳng buồn tính toán.

"Em bớt lại đi. Tôi gọi em sang đây là có việc đáng hoàng, khônrảnh hơi đâu mớ tính trò bỏ thí với thương hại. Ngồi xuống đó cho tôi."

Phạm ngoan ngoãn lui lại, ngồi gọn lỏn lên cái ghế mộc kê ngay cạnh bàn làm việc. Cậu Huân dòm cái bộ dạng biết điều, ngoan ngoãn đó của em thì trong lòng mới dịu xuống, hần lồi từ trong hộc bàn ra một gói bánh nướng còn bọc kỹ trong tờ giấy báo cũ, rồi đẩy về phía em.

"Ăn đi, ăn lẹ lẹ đi rồi còn học."

"Học?" Em ngờ ngác ngược mắt nhìn chồng mình, trong lòng không khỏi thắc mắc. Học cái gì vậy cả?

Cậu Huân nhìn thấy dáng vẻ ngờ ra như phỗng của em, không biết em thực tình không nhớ hay đang giả đồ, nói rì rì.

"Chớ không phải cái bữa trước, chính miệng em nói muốn học chữ nghĩa với học tính toán sổ sách đó sao? Ăn cho có sức đi, rồi tôi bày cho mà học. Đã hứa là bù đắp lại cho em, chắc chắn Kim Chu Huân này nói được là làm được."

Phạm cắn một miếng bánh, cảm thấy vị ngọt lịm thơm bùi từ đường mạch nha xuống cổ họng, mới quay sang hỏi.

"Sao cậu phải để tâm lời em nói làm chi... thực tình, nếu cậu quên, em cũng không nhắc lại.... Đàng nào em cũng không muốn mắc nợ cậu thêm nữa."

Chu Huân kéo cái ghế mộc của Phạm lại gần sát bên mình, rồi lật giở một cuốn tập giấy bản còn thơm mùi giấy mới, đặt ngay ngắn trước mặt em.

"Tôi đã nói rõ mười mười với em rồi, cấm tiết từ rầy về sau không được nhắc tới ba cái chuyện nợ nần đó nữa cơ mà? Bộ tài em điếc hay sao mà nghe không hiểu ráo trội vậy?"

Em bị chồng la rầy cũng không dám ho he gì nhiều. Đàng nào biết chút đỉnh chữ nghĩa trong người vẫn hơn là dốt đặc cán mai. Để coi, khi có học rồi, đám người ở trong nhà có còn dám khinh em bần vữa mà đòi trèo cao hay không.

"Dạ vâng, vậy trăm sự nhờ cậu chỉ bảo em."

Chu Huân thấy em ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn không dám động đậy mới đưa bút qua cho em. Em nhìn cậu Huân hàn huyên chữ nghĩa một hồi chả hiểu mô tê gì, lúc hần kêu em viết mấy chữ hần giảng bữa hồi, Phạm lóng ngóng đón lấy thân bút, ngón tay cứ lóng vụng, cầm dọc cầm ngang thế nào cũng thấy không thuận.

"Nói em nghe rõ mà tâm trí em cứ để đâu đâu không hà." Huân dòm cái bộ dạng bối rối của em, cốc nhẹ lên đầu em hai phát muốn ghẹo.

"Đau em!" Phàm phụng phịu ôm trán. Bộ cậu Huân nghĩ em mắc nợ hần, làm vợ của hần, là điều gì cũng phải răm rắp nghe theo hần sao?

Hần bỗng vươn người tới đứng từ phía sau, đầu ghé sát vào tai em, nhìn từ phía sau như nào cũng giống ôm chầm lấy em. Từng ngón tay thon dài bao lấy bàn tay thô ráp nắn chỉnh lại thế cầm bút cho thật chuẩn xác. Mùi nước hoa trên người cậu Huân cứ vấn vương nơi đầu mũi khiến khắp mặt Phàm đỏ bừng, em muốn tính đường rút tay về thối lui, nhưng quanh đi quẩn lại, bị chồng em ôm như thế, có muốn thoát cũng thoát không nổi.

"Cầm bút đừng cứng tay quá, cổ tay phải thả lỏng ra. Nhìn này." Cậu Huân ghé sát tai em rì rầm.

Phàm bị hơi thở phả thẳng vào tai, ngón tay siết chặt lấy thân bút hơn, đến ngay cả thở cũng không dám thở. Em nhìn chăm chăm vào trang giấy, nhưng tâm trí thì cứ để đâu đâu, cả người cứng đờ trong lòng cậu Huân.

"Chữ này thiếu nét rồi."

Thấy Phàm cứ căng thẳng như vậy, hần chỉ đành xuống nước dỗ ngọt.

"Ngoan, học hành cho đàng hoàng, tự khắc có thưởng."

Mãi đến chập tối, cậu Huân nắm tận tay, Phàm mới viết được ba trang giấy nghịch ngoạc. Chữ nghĩa của em ngó bộ còn méo mó, hàng lối thì trôi lên sụt xuống y như cua bò, vậy mà chồng em chẳng nửa lời gắt gỏng, cứ kiên nhẫn sửa từng nét một.

Thấy bộ dạng chán chường của em, cậu Huân bật cười, hần đứng dậy, vừa thu dọn sách bút vừa dặn dò.

"Từ rày về sau, cứ hễ tới giờ này là em cứ tự nhiên sang phòng Nam để tôi giảng chữ nghĩa cho. Còn chuyện cơm nước dưới bếp thì khỏi lo, cứ sang bên này, tôi biểu mấy chị mang cơm sang đây kêu là cho tôi ăn, em không cần phải để bụng đói như vậy, nghe hông?"

"Dạ." Em đánh mắt qua bóng lưng chồng mình đang sửa soạn sổ sách, đánh liều thưa thiệt.

"C-Cậu Huân nè.... Còn lời hứa thưởng cho em, cậu nói phải giữ lời đó nghen."

"Em cứ ngoan ngoãn, cái gì cũng có phần em."

"Vậy nếu ngày mai em thuộc hết mặt chữ cậu dạy, cậu dắt em đi sửa sang, phát bót cỏ bên phần mộ của cha mẹ em nha cậu. Cái dịp Thanh minh dạo trước, em bị kẹt không qua bên được, trong bụng cứ thon thót lo sợ cỏ mọc um tùm thành đồng hoang mất rồi..."

Nói ra được mấy lời đó, trong lòng Phàm cũng đâm lo, tim đập thình thịch như trống đánh bên tai. Người ta đường đường là cậu thiếu gia cao sang quyền quý của nhà Chánh tổng, nay tự dưng biểu người ta hạ mình đi dọn cỏ mộ cho vợ chồng lão đánh cá nghèo rách mồng tơi, nghĩ đi nghĩ lại ai mà chịu cho thâu? Em cứ dán mắt vô nét mặt của Chu Huân, chỉ sợ hấn nổi trợn lòi đĩnh rồi mắng em một trận vuốt mặt không kíp. Lần trước bị chồng dọa thả lồng heo, thú thiệt em còn sợ lắm...

"Ừm, biết vậy thì liệu mà học cho tốt đi."

Nghe được lời đó, hai mắt Phàm sáng rực như bắt được vàng, em mừng rỡ cúi đầu lia lia.

"Vâng ạ! Em cảm ơn cậu!"

.

"Quỳnh nè, dạo này nghe ngóng bên cậu Huân ra sao rồi?"

"Dạ, thưa, mọi sự đều ổn thoả, chỉ sợ bên đó có biến gấp chớ người bên ta lo đâu ra đó rồi ạ. Cậu Huân học bên Pháp vậy, liệu có phát giác không ạ?"

"Vậy thì tốt, chờ thêm...."

....

Chương 20: Đạp thanh

Phàm buổi chiều hôm trước một chữ bẻ đôi cũng chẳng biết, đến tay cầm bút còn lóng ngóng vụng về, nom mà thấy thương, nói chi tới chuyện thuộc lâu mấy chữ vừa học. Thành ra, Chu Huân tạm coi lời hứa với vợ hấn là chuyện chót lười đầu môi nói qua quýt vài câu là xong.

Nhưng xem chừng Phàm lại rất dễ tâm tới chuyện này, trời còn chưa tỏ, em đã lảng xăng chạy tới, í ới nín lấy tay áo hấn đòi kiểm tra bài cũ cho bằng được.

Ban đầu hấn tưởng vợ lẽ hấn cũng giống người ăn kẻ ở trong nhà, không trọng chữ nghĩa, nào có ngờ Phàm mở miệng đọc vanh vách từng ấy con chữ hôm bữa hấn giảng. Tuy đường đất tới nghĩa địa cuối làng đi bộ chục phút là tới, song nghe Chu Huân biểu hấn đã cưới em về làm vợ, bản thân hấn phải làm tròn đạo nên mới sai người sắp đủ hương khói.

Từ phủ Chánh tổng đi bộ xuống tận khu nghĩa trang cuối làng tính ra cũng phải mất chừng ngót nghét bốn cây số. Sở dĩ bãi tha ma đó phải nằm thọt lỏn heo hút cuối làng là bởi vì chung quanh đây nhà cửa san sát, người ở đông đúc như nêm, mà người sống thì có lắm kẻ yếu bóng vía, đêm ra phải đặt cái chôn mộ phần xa thiệt là xa để tránh oan hồn dọa cho kinh hồn bạt vía. Bãi tha ma này ngó bộ phong thủy cũng heo hút lắm đạ, quay mặt ra ngoài là bãi chôn bò, còn quay lưng lại là đồi hoang, xem chừng quanh cũng thiệt là âm u. Nằm xen kẽ bên những phần mộ xây cất堂堂 hoàng vẫn còn tro tro bụi bụi mồ hoang vô chủ, không tên không tuổi, cũng chẳng có lấy một mống người săn sóc.

Cậu Huân xách làn tre đầy những thức đồ cúng, còn Phàm đem theo bó cúc trắng.

Bữa nay em cố ý diện áo bà ba bằng lụa cát màu ngà. Tới chừng ra tới ngoài nắng, Chu Huân đánh mắt sang nhận ra mái tóc của Phàm ngó bộ không đen nháy như Phan Ngọc Diệp mà lại hơi hoe hoe nâu vì cháy nắng. Tóc loe hoe là thế nhưng nhìn từ trên xuống, nguyên vùng cổ trắng nõn cứ lồ lộ ngay trước mặt hấn như muốn mời lời.

Phàm thừa biết cặp mắt cậu Huân thi thoảng lại liếc ngang liếc dọc qua phía em mấy bận. Bị nhìn đăm đăm vậy có phải mù đầu mà không rõ chớ? Em biết rõ mười mươi nhưng vẫn cố lờ đi, chồng em càng nhìn em chăm chú, em lại lười chẳng buồn ném cho hấn nổi lấy một ánh mắt.

Phàm lẩm bẩm mấy lời trong họng, đến cả cậu Huân cũng không nghe rõ lời em nói.

"Không cần cậu quan tâm em thế, em không muốn làm khó cậu... Em chỉ sợ mình quấy hai vợ chồng cậu...."

Huân đứng kề cạnh em, nghe mấy lời rì rầm như muỗi kêu của em của em cũng tự thân hiểu rằng em không muốn mình đi theo bận này, nhưng đã kết nghĩa vợ chồng, cha mẹ của em thì cũng là cha mẹ hấn, chớ nào có phải người dưng nước lã gì đâu mà em phải giữ kẽ dữ vậy?

"Em cũng thiệt tình... quấy quá chừng hà. Chẳng nhẽ phận làm rể như tôi đây lại không có quyền tới thấp nén nhang, viếng mồ viếng mả cho ba má vợ hay sao mà em cứ cản hoài vậy?"

Chu Huân cứ nhìn em lụi hụi dọn cỗ đại trên nấm mộ, hấn không rảnh rỗi cũng lười cãi tay đôi với em, nên bèn ngồi xuống vun mấy viên gạch thừa xuống mộ phần.

Phàm lặng lẽ đặt trái cây tươi xuống cái đĩa mộc, rồi cẩn thận chia bó cúc trắng đặt sang hai phần mộ vốn chỉ có cái bia tạm bợ bằng đá khắc chữ tạm bợ. Đoạn, em quệt diêm thắp một nắm nhang lớn, chia ra cắm lên bát hương của ba má, rồi mới lui ra, chấp tay thành kính khấn vái một lượt.

"Ba má trên trời linh thì chứng giám cho con... Con nay đã yên bề gia thất, tuy chẳng phải làm dâu nhà người ta bình thường, nhưng cũng được nhà chồng chở che, không đến nỗi được bữa nay lo bữa mai. Ba má dưới tuổi vàng có thiêng thì phù hộ cho gia đình con mạnh khỏe...."

Chu Huân nhìn sang vợ mình, tuy ngó bộ không có chi buồn rầu hay khóc lóc, nhưng hần thừa biết trong bụng em cũng chẳng thoải mái vui vẻ gì cho cam. Hấn đứng do dự một lúc lâu rồi mới bước tới cạnh em, châm thêm hai nén nhang, cung kính cắm trước mộ.

"Thưa hai bác, con là Huân, nay là chồng Phàm. Hai bác cứ việc nhắm mắt xuôi tay, vợ con từ rày về sau đã có con đứng ra gánh vác. Ở trong phủ nhà con dẫu có chuyện này chuyện kia phức tạp, nhưng tuyệt nhiên con không để ai đụng tới một sợi tóc của vợ con, hai bác cứ việc yên lòng."

"Má em mất từ cái hồi em mới lọt lòng lận. Mấy người trong xóm biểu tại bên sanh khó nên bị băng huyết." Phàm ngó ra phía xa xăm, bất giác mở miệng nói. "Còn ba em thì nuôi em tới năm mười tuổi. Sau này vì khó khăn quá, ba muốn kiếm thêm chút đỉnh nên mới đi theo tốp ghe trong làng ra ngoài sông đánh cá. Ai dè đâu gặp trúng mùa nước lũ, ghe lật..."

"Chuyện này tôi biết...."

Phàm có chút bất ngờ. Em chưa bao giờ nói chuyện này cho cậu Huân biết, cũng không rõ chồng em nghe rõ ngọn ngành từ đâu ra.

Em cụp mắt cho qua, trong lòng rối như tơ vò bèn mặc kệ cậu Huân còn đương lúi húi bên phần mộ ba má mình, đi tới phần mộ hoang bên cạnh. Ngôi mộ này ngó bộ hoang phế dữ lắm, nói là mộ cũng chẳng đáng, chỉ là một gò đất nhô cao hơn bình thường, không bia không tuổi mà cỏ dại cũng đã mọc um tùm, chỉ có trơ trọi bó hoa huệ héo rũ, mục nát thành bùn tự thuở nào. Phàm lẳng lặng đốt xấp giấy tiền vàng bạc cho ngôi mộ hoang, bên khốe miệng tự dựng lại nờ nự cươi.

Cậu Huân thấy em cười, trong lòng có chút hoài nghi, hỏi: "Sao viếng mộ hoang mà em lại cười?"

Phàm không thèm ngược mặt lên, đôi mắt dán chặt vào cái nắm mồ đất cỏ mọc um tùm, thông thả rải thêm mấy thỏi vàng giấy vô đồng lửa đang cháy đượm, rồi mới rầm rì nói nhỏ.

"Ai cũng có quan trọng đâu...."

"Là ai mà chẳng được, thưa cậu. Vốn dĩ đời người ngắn ngủi, nàng không sống một kiếp người sung sướng, thì nay chết làm ma, cứ như vậy yên yên ổn ổn dưới lòng đất lạnh ngắt này ngó bộ cũng tốt."

"Người chết nằm dưới nắm mồ dù lúc sống có nghèo hèn, có bị người đời rẻ rúng tới đâu, thì tới chừng nhắm mắt xuôi tay cũng được nằm yên một chỗ dưới đất mẹ, chẳng còn ai tới

rầy rà, hành hạ được nửa hết ráo. Nàng sống một kiếp thân tầm gửi, chi bằng chết đi, coi bộ còn thanh thoi hơn người sống."

"Cậu Huân nè, giả dụ như sau này em có chết đi, cậu có thể nào thương tình em, cho em một miếng đất nhỏ nằm yên ổn ở chỗ này, được không cậu?"

"Em quen nắm mồ này sao?"

Cậu Huân tuy nói vậy, nhưng trong lòng hấn đắng nghét. Mỗi bận dòm thấy em cứ làm lì một góc rồi suy tư chuyện trên trời dưới đất, hấn lại dấy lên cái cảm giác giống như người đứng trước mắt đây chẳng phải là vợ mình nữa vậy. Thiệt tình, người ngợm còn sống sờ sờ ra đó mà cứ mở miệng ra là nhắc mãi tới chuyện sống chết, nghe xui rủi muốn chết hà!

"Không, em không..." Tay Phàm thu dọn đồ đạc vào làn tre, nói. "Đây là em nói trước như thế. Em phận làm lẽ, mai mốt có nhắm mắt xuôi tay cũng đâu có cửa được đưa vô chính đường nhà họ Kim thờ, cũng chẳng được nằm chung khu mộ tổ cùng cậu. Không xin trước cậu một chỗ ngoài bãi hoang này, sợ tới chừng đó, em lại thành ma đói vất vưởng đầu đường xó chợ không con không cái thờ cúng lại khốn."

"Em đừng nói mấy lời xui rủi như vậy nữa, kéo người ngoài nghe được lại nói tôi ngược đãi em." Cậu Huân đón lấy cái làn tre từ tay em, hấn không muốn la rầy em vì hấn nghĩ: vợ hấn đang thực sự buồn.

.

Phải đến khi trời nhá nhem tối, cả Phàm với cậu Huân mới dắt díu nhau về đến phủ. Đến giữa chừng, thấy chiếc Peugeot 403 màu xanh lục đậm đậu ngoài cổng, mà xế hộp loại này cả vùng chỉ có cậu út nhà họ An có, người này còn ai ngoài An Kiến Huy?

"Cậu Huân, có cậu Huy tới chơi ă." Vừa thấy bóng cậu Huân ngoài cửa, chị Thanh vừa bưng ấm trà nóng đi qua liền vâng dạ thừa thiệt.

Nhìn Phàm hôm nay có vẻ tủi thân, hấn sợ em lại suy nghĩ vẩn vơ tới chuyện ba má em, nhưng trong lòng chắc mẫm An Kiến Huy tới vì chuyện dạo trước hấn nhờ, do dự một lát mới dúi vào tay em mấy đồng, dặn.

"Tôi có chuyện đại sự bận việc với thằng Huy trên nhà lớn, phải đi trước đăng tiếp khách. Còn em, nếu có đói bụng thì cầm mấy đồng này, tiện thể đưa cho ai nhờ người ta chạy ra đầu ngõ mua đỡ chút bánh trái gì ăn lót dạ. Nếu trong phòng Đông có thiếu thốn cái chi, cứ mạnh dạn mở miệng nhờ vả người trong phủ, cứ biểu là tôi căn dặn tụi nó như vậy, nghe chưa?"

Phàm nắm chặt quai làn, còn muốn nói gì với cậu Huân, nhưng thấy chị Thanh kéo hấn về gian chính, cuối cùng vẫn không nói y đành tạm gác ý định ấy xuống.

Tới vườn hoa phía Tây, bỗng nhiên Quỳnh đi tới, miệng chị ta cười như không cười.

"Thằng Phàm, mợ Lan biểu tao gọi mày sang buồng mợ, mợ hỏi chuyện."

Phàm đứng lại, ngoảnh mặt nhìn con Quỳnh, giọng lạnh tanh:

"Tại sao tôi phải nghe lời chị?"

"Việc mày làm ra sao, chẳng nhẽ mợ hai Lan lại không rõ hay sao mà mày còn đứng đó gặng hỏi? Người quen của mợ Lan đã mật báo, mách nước cho mợ hay hết trơn hết trọi rồi. Ở đời này, chỉ khi nào mày đừng có nhúng tay vô làm thì mới mong giấu nhem, chớ một khi đã làm rồi thì sao mà che mắt thiên hạ nổi hả Phàm?"

"Mày khôn hồn thì theo tao sang bái kiến mợ hai, bằng không tới chừng chuyện vỡ lở ra, cậu Huân cũng hỏng có che chở nổi cho cái mạng chó của mày đâu!"

"Vậy sao?"

.

Trong gian nhà chính, An Kiến Huy đang ngồi trên sập gụ ngắm nghía một hồi. Nhà họ An tuy cũng gốc gác xứ này mà ra, ngặt vì việc làm ăn coi bộ bén rễ, dạo này coi chừng phát lên trên tỉnh thành, đâm ra họa hoằn lắm cậu quý tử nhà họ An mới chịu mò về dinh cơ dưới quê này.

"Ừa, thằng Huy tới sớm vậy? Anh tưởng chuyện anh cậy nhờ chú mày phải vài ba bữa nữa mới xong xuôi chớ?" Huân biểu chị Thanh đi ra ngoài, còn mình thì bưng khay trà thơm phức mùi bông lài lại chỗ phản gỗ.

"Ây da, việc bữa nay chớ để qua ngày mai anh Huân ơi! Tính em xưa nay mua bán nhanh gọn lẹ, đồ tốt về tay là phải đem sang cho anh liền." An Kiến Huy đỡ lấy chén trà nóng hỏi từ tay Huân, đưa lên môi vừa thổi vừa tẩm tắc khen thơm: "Mà hồi chiều tới giờ anh lu bu cái chuyện chi dưới tổng mờ để thằng em này phải ngồi đợi dài cả cổ ra vậy cà?"

"Ban sáng bận việc đưa vợ đi viếng mộ ba má, mãi tới chiều mới xong xuôi mọi sự."

"Ừa, ba má chị Diệp sao anh?"

"Không, ba má Phàm."

An Kiến Huy nghe đến đây liền hiểu ra. Nói thiệt tình, với hạng công tử bột ném đủ mùi hương hoa trên đời như Huy, gặp qua gái đẹp thì họa hoằn lắm mới có chút ấn tượng, cùng đường lắm là nhớ mặt gọi tên. Thành thử đối với vợ lẽ của Huân, Huy cũng chỉ nhớ mang máng vầy chớ cũng không mặn mà gì cho cam.

Sở dĩ hôm nay Huy sang đây cũng chỉ tới đưa đồ cho Chu Huân, nên hàn huyên đôi câu, An Kiến Huy liền đẩy hộp gỗ trắc khảm xà cừ sang một bên. Tới chừng mở nắp hộp, nằm dưới lớp nhung đỏ là chiếc vòng ngọc bích tím nhạt. Coi bộ chiếc này được lòng phụ nữ chiếc dạo trước, bởi chất ngọc Tử La Lan trong vắt, nhìn thấu cả mấy đường vân trắng mờ mờ uốn lượn chạy dọc thân vòng. Tới đàn ông ngó vô còn phải tặc lưỡi khen thầm một tiếng: Đúng là ngọc quý!

"Cái chiếc này tuy giá không có mắc bằng cái chiếc dạo trước, chớ em coi bộ nó hợp nhãn với chị Diệp hơn à nghen. Ngặt một nỗi cái ni hơi rộng, thành ra..."

Huy nói một hồi, lại lôi từ túi chiếc túi rút dây màu đen tuyền, khi rút ra còn nghe tiếng leng keng như đeo lắc.

"....Ngặt vì ngọc xịn còn có mỗi bấy nhiêu đó, nên em biếu thêm mợ nhà cái lắc chân này coi như bù qua sót lại. Nghe đâu mấy bữa nay trên Sài Thành mấy cô đang rộ lên một đeo lắc chân dữ thần đó, anh Huân."

"Anh Huân này, mua đồ cho mợ cả nhiều vầy, không sợ vợ lẽ tủi thân sao?" Huy cười cười

"Biết đâu người ta tủi thân, người ta ghen lồng ghen lộn lên rồi quấy sao? Đàn ông hai vợ như anh, coi bộ cũng nhứt đầu dữ à nghen."

Chu Huân nghe An Kiến Huy chỉ cười nhạt không dám phân bua. Sở dĩ, chiếc màu tím này hẳn định bụng tặng Phàm, nhưng mấy chuyện hấn làm mấy hôm vừa rồi với Phàm thiệt là khốn nạn quá mức, thành thử, giờ làm gì có mặt mũi tặng đồ cho người ta....

"Thằng Huy nè, lắc chân này đàn ông con trai đeo được không đa?"

"Có chớ sao không, đeo tốt là đằng khác, anh Huân ạ."

Vùng này đến độ chập tối ve đã kêu râm ran, càng tối tiết trời càng mát mẻ, khác hẳn so với cảnh những người là người bên tiệm vàng An Bảo trên trần.

"À mà anh Huân nè, lúc nãy em cũng định bụng qua phòng đánh tiếng chào bác trai một hai câu, ngặt nỗi lại nghe mấy đứa người làm trong nhà tui nó biểu ông Cả dạo này ngủ sớm lắm, không tiện vào gặp mặt. Có gì ngày mai anh nói lại một tiếng giúp thằng em nha."

Chu Huân nghe vậy liền thông thả nhấp thêm ngụm trà nóng, rồi mới thủng thỉnh lên tiếng.

"Cha tao ấy mà, mấy bữa rày dùng thứ thuốc nam, nên thành ra ngủ ngon giấc lắm. Thôi, chú mày lo mà đi về cho sớm sửa đi, kéo đi đường đất đêm hôm tăm tối, lỡ có xảy ra chuyện gì trục trặc thì lại khốn nữa."

Sau khi tiễn An Kiến Huy ra về, Kim Chu Huân ngồi trên phản ngắm nghía vòng tay ngọc bích một hồi, hần mừng tưởng tượng đến cổ tay khẳng khiu như ngọn trúc của Phàm, hần toan tìm về phòng vợ lẽ cuối phía Đông. Hần cứ nghĩ, nghĩ mãi, khi ngó sang đôi lác chân trong túi gấm đen, hai tai bắt giác đỏ bừng.

Chân nhỏ trắng muốt bị hần ép quỳ trên giường, mỗi một nhịp hoan lạc là đôi lác chân lại reo lên tiếng leng keng mời gọi...

Thiệt là... nghĩ tầm bậy tầm bạ quá chừng....

Chương 21: Một đôi một

Trần Tố Lan tay nâng bầu thuốc lên rít một hơi dài để khói thuốc phiện lơ lửng phả ra đầy trong gian phòng lộng gió, thấy bóng dáng cao lớn đang bịt mũi chệch bai, ả mới quay ra thều thào.

"Cái chuyện bữa hôm con đứng ra sắp xếp liệu bề mọi sự đã êm xuôi hết trơn chưa? Nói nào ngay, trong bụng dì vẫn cứ lo ngay ngáy, ngộ nhờ có gì bất trắc xảy ra chuyện, mình không kịp trở tay thì lại khốn."

"Dạo rày dì nghe đâu con Thanh con Lụa tụi nó cứ nói ra nói vô vụ mợ Năm dạo này hay ghen ngầm trong người dữ lắm. Nói thiệt tình, nếu con đàn bà đó mà có thai thiệt, để cho ả ta mang thai sinh quý tử cho cái nhà này khéo khi còn khó xử lý hơn vợ lẽ thằng Huân."

Mợ Lan và hần ta bởi có chung một nửa dòng máu, nên cùng căm ghét hai má con bà Cả. Nếu để mợ Năm sinh ra thêm công tử cho phủ Chánh tổng, chắc chắn địa vị của ả sẽ bị đe dọa.... Mấy năm nay, ông Cả cưng chiều mợ Năm nhiều hơn, cứ coi như mợ ta đắc sủng đi chẳng nữa, vả lại mợ Năm còn trẻ, có hoài thai cũng là chuyện thường tình.

Tên đứng sau tấm rèm nhưng cười cười, xem chừng hần chẳng coi chuyện mợ Năm có tin hỷ là cái gai trong mắt.

"Thưa dì, nếu con đã dám đi nước này, tự khắc con có tính toán của riêng mình...."

Hắn ta nói được non nửa bỗng nghe bên bậc tam cấp có tiếng bước chân người đi vào liền lập tức thoát ẩn thoát hiện sau màn nhung. Người này, hắn đã nhìn rõ tâm tư từ thừa núp sau nhìn Kim Chu Huân dính hôn với Phan Ngọc Diệp, ánh mắt ấy giống hệt hắn, ngay lúc hắn nhận ra người này là chắc chắn là một quân cờ tốt. Người đời nói hồng nhan họa thủy có sai bao giờ....

Tới chừng con Quỳnh dắt thẳng Phàm bước vô buồng mợ Lan, trong phòng mùi hăng hắc như thuốc lã, chỉ có độc một mình ả đang nằm ngả lưng trên cái tràng kỷ bằng gỗ trắc. Mắt Trần Tố Lan cứ đăm đăm nhìn Phàm không rời một tấc. Ở cái phủ này, ai biểu mợ Lan là thứ hồ ly tinh đầu thai chuyển thế, bởi ngặt vì đôi mắt sắc lẹm, lạnh tanh của ả ngó bộ chẳng khác gì cáo già chín đuôi là bao.

"Thằng Phàm..."

Em tuy sợ, nhưng nghĩ, mợ Lan thì có thể rõ điều gì chứ?

Khắc có cách ứng phó....

"Thưa mợ, có điều gì không phải mợ dạy con ạ?" Phàm ngoan ngoãn cúi đầu thưa hỏi.

"Dạo rày cậu Huân có còn hay lui tới qua lại bên buồng của mầy nữa không hả, Phàm?" ả rít thêm một hơi, mùi thuốc lã khiến em hơi nhăn mày. "Nghe nói vừa rồi cậu Huân đưa mầy đi thăm mồ ba má, vợ chồng coi bộ êm ấm quá ghen."

"Dạ.... thưa mợ, cậu Huân còn có cô Diệp sớm hôm kề gối, lại bận bịu công sự sổ sách nên ít khi nào ghé qua chỗ con. Có khi cả tuần lễ cậu mới tạt qua một chút chứ không có thường xuyên đâu mợ."

Mợ Lan nghe vậy chỉ cười khẩy, mà cái điệu cười nửa miệng ngó phát ghét. ả gõ gõ cái tẩu thuốc vô thành giường nghe cộc cộc, rồi nghiêng đầu dòm trôn trôn vô mặt em giễu cợt.

"Mày gạt con nít đó hả Phàm? Đừng có tưởng tao ở buồng trong mà mắt lòa tai điếc không hay biết gì ghen. Hôm qua tao còn nghe mấy đứa con ở ngoài nhà bếp tụi nó kháo nhau đêm hôm khuya khoắt cậu Cả vẫn mò qua buồng mầy, ở trông tới tận sáng banh mắt mới chịu bận đồ đi ra. Sao, bộ mầy tính qua mặt tao, hay là tính giấu nhem chuyện này?"

"Hôm nay mợ gọi mầy qua đây ắt có chuyện, bụng dạ mầy chừng ấy hôm chẳng hay có động tĩnh gì chưa?"

Phàm nuốt nước bọt, sợ hãi nói: "Con, con.... chưa ạ."

"Cái chuyện hôm mầy bị bắt quả tang lang chạ với cậu Huân, mầy nghĩ bà Cả không biết, chẳng nhẽ tao lại không biết sao?"

Em thất kinh. Té ra bấy lâu nay mợ Lan đã tỏ tường hết thấy mọi sự rồi hay sao? Mỗi lúc đêm về, cái đêm điên loạn hôm ấy luôn trở thành cơn ác mộng của em.... Đúng thật, người

xưa nói cấm có sai, muốn người ta không biết, trừ phi chính mình đừng có nhúng tay vô làm...

Thấy Phàm vô loạn gấu áo, không dám hé răng nửa lời, mợ Lan nở nụ cười thoả mãn.

"Cậu Huân ngó vậy chớ còn trẻ chán, giả dụ..." À ta rít thêm một hơi, lấp lửng nói, "... Giả dụ trong mấy tháng tới, mày mang trong mình giọt máu nhà này, thì tao sẽ cấm tiệt không đưa nào được hé răng nửa lời về cái vụ giờ trò gài bẫy bỏ thuốc leo lên giường cậu Cả. Bằng không, chuyện này tới tai bà Cả, kết cục ra sao, mày cũng nên tự rõ."

Quả nhiên, mợ Lan muốn em mau mau hoài thai con cậu Huân, xem chừng ả ta cũng không mong đứa con trong bụng mợ Năm chào đời...

.

Khi Kim Chu Huân trở về buồng, Phan Ngọc Diệp đã thiêu thiêu ngủ, hai mắt nhắm nghiền. Huân thấy vậy chỉ đành lẳng lặng ngả lưng xuống nằm kế bên nàng, trong lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Mấy bữa rày, việc nội bộ ngoài mấy đồn điền rồi rắc rối lắm. Máy chủ vừa gạo cứ liên tục ép hẳn phải tăng giá thu mua lên, ngặt nỗi thị trường gạo này cạnh tranh gay gắt chớ đâu có dễ ăn. Giá cả đã có quy định rõ ràng, giờ chỉ riêng nhà họ Kim tự ý tăng giá thì coi như chịu thất thu biết bao nhiêu là tiền bạc, làm sao mà tự ý quyết định cho đành.

Ban nãy, ông Cả mới sai thằng Sơn kêu cậu Huân vô phòng riêng để biểu việc. Ông rót hớp trà, nhìn hẳn rồi hỏi:

"Huân nè, cái chuyện bên vừa lúa liệu bề tính toán, giải quyết tới đâu rồi con?"

"Dạ thưa cha, con vẫn đang ghìm giá lại, chưa chịu nhả ra đồng nào hết trơn. Máy chủ vừa gạo rày liên kết phe cánh định ép nhà mình vô thế bí, nhưng tụi nó quên mất cái xứ này ai là người nắm đằng chuôi rồi. Con tính cho chủ vừa chút đỉnh lợi lộc coi sao, vốn dĩ lòng người mà.... Với lại, chuyện sổ sách cũng phải làm chặt hơn chút."

Ông Cả nghe con trai mình nói năng sắc sảo, dứt khoát như vậy thì gật đầu hài lòng. Ông nói: "Trong nhà này, cũng may có con xuất sắc, con liệu bề tính toán như vậy là khôn ngoan, biết đánh rắn phải đánh đập đầu, như thế ta mới có thể yên tâm giao cái nhà này lại cho con lo liệu."

Huân nghe cha hẳn nói vậy chỉ cười nhạt. Cha hẳn là người như nào, toàn bộ sự nghiệp địa vị của ông lẫn dòng họ Kim đều xây dựng ở trồng, nếu không phải không thể tự mình lo toan mọi sự, lại chỉ có mình hẳn là con trai, làm sao ông Chánh có thể giao cơ nghiệp cho hẳn

quản lý cơ chứ? Cũng may, số của cha hấn là số độc đinh, nếu không biết chừng Chu Huân phải đấu đá với bao nhiêu anh em trong nhà....

"Còn chuyện con cái, nếu cả thằng vợ lẽ của con với cái Diệp không có khả năng thì...."

"Cha."

Kim Chu Huân không muốn cái gì cũng giống cha mình, đặc biệt là chuyện phòng the. Hấn thường tự hỏi, cả đời ông Cả có bốn bà vợ, thêm vợ Tuyết quá cố nữa là năm, tại sao vẫn phải trắng hoa ong bướm?

"Mà chuyện má Năm, cha tính sao?"

Mợ Năm còn trẻ, da thịt mơn mớn, lại được ông Cả những ngày qua chiều chuộng quá hóa sinh hư, bắt đầu có ý đồ muốn mang thai đặt treo lên đầu lên cổ người khác mà ngồi, thậm chí còn muốn nhòm ngó vô vô gia sản vốn phải là của hấn. Loại đàn bà cậy chút nhan sắc đặt quyền rũ đàn ông, rồi hoang tưởng nghĩ mình có tư cách bước chân vô quyền thừa kế của con trai độc đinh, đúng là nông cạn...

"Mợ Năm còn trẻ, còn non dại, con chấp mợ ấy làm chi hả, Huân?"

Kim Chu Huân chỉ cảm thấy nực cười. Bản thân hấn năm mười bốn mười lăm đã phải qua nơi đất khách quê người học hỏi đặt để quản lý cơ ngơi nhà họ Kim, mà mợ Năm hai mươi lăm, dám nói mấy lời can rở nhòm ngó vô vị trí con trưởng của hấn mà lại coi là non dại ư?

"Con nói vậy âu cũng là có ý tốt."

"Nuôi ong tay áo, có ngày nó quay lại cắn ngược lại mình, tới chừng đó dẫu ba có muốn che chở cho mợ ấy, thì luật nhà mình cũng hỏng có dung tha nổi đâu đa."

Mặc kệ cha hấn thờ dài ngao ngán, cậu Huân sai thằng Sơn dẫn đường quay về phòng Đông.

Đến hoa viên, Sơn đi trước cầm đèn, bỗng cậu Huân đằng sau nói từ từ.

"Sơn này, anh còn thương vợ tôi chứ?"

Khấp sống lưng Sơn lạnh toát, nó cảm thấy mình trả lời ra sao cũng không phải. Nếu nói không là trái với lòng, còn nếu nói có thì thiệt không biết bản thân nó sẽ có kết cục gì....

"Cậu Huân, tôi...."

"Anh nghĩ gì về vợ lẽ tôi, chẳng nhẽ người làm chồng như tôi chẳng biết xiu nào chẳng? Anh Sơn đây cũng là người biết điều, chắc hấn tự biết ha."

"Thưa cậu, cậu nói gì tôi không hiểu hết trơn ạ."

"Ý tôi là, nếu anh làm giúp tôi chuyện này xong xuôi, tự khắc tôi lo cho Phàm sống một đời an ổn...."

Nghĩ đến hôm bữa Phàm nằm co ro một góc phòng chứa củi, ruột gan Sơn quặn thắt lại, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Canh bạc này, nhất định phải đánh.

"Cậu Huân...."

"Cậu Huân!"

Phải đến khi Phàm ngồi ngay cạnh gọi đến hồi thứ hai, cậu Huân mới giật mình quay sang nhìn em. Nhìn thấy vẻ mặt bần thần của chồng mình, Phàm đặt tay sờ lên trán hấn coi thử xem có sốt hay không khoẻ chỗ nào không mà sao thẳng thốt dữ vậy.

Khi bàn tay em vươn ra, cậu Huân chẳng những không né tránh, trái lại còn không mắng em vì tội vô phép vô tắc.

Cảm giác ấm áp từ đôi tay vợ lẽ truyền qua da, khiến vàng trán man mát cảm nhận chút hơi người khiến cậu Huân nhắm mắt tận hưởng. Dù hấn không phải người ốm, nhưng cảm giác có người quan tâm quả nhiên rất dễ chịu.

Riết rồi, Huân nghĩ, có lắm vợ cũng tốt, có người sớm hôm săn sóc chẳng phải quá tốt sao đa?

Hấn rầm rì hỏi, nửa là thiệt nửa muốn chồng ghẹo em một phen: "Chẳng phải hồi trước em nói nước sông không phạm nước giếng sao? Bận này lại muốn lấy lòng tôi chuyện gì nữa đây hử?"

Phàm đỏ bừng mặt, không dám hé răng nửa lời. Em toan rút tay về, nhưng cậu Huân lẹ làng giữ chặt lấy cổ tay em, rồi cứ thế áp lòng bàn tay em lên vùng trán man mát của mình. Em ngồi im thít trên ghế, lí nhí kêu nài:

"Cậu không có đau ốm gì, cũng chẳng muốn em đụng chạm vô người cậu thì thôi để em rút tay về, có sao lại cứ ép uống em hoài, tội nghiệp em ra..."

"Thôi, ngoan, để tay im đó đi."

Quả thiệt bữa đó em có nói với cậu Huân là muốn tự sống phần đời của riêng mình, nhưng lần trước cậu Huân đã nói nếu có thai, bà Cả sẽ khoan hồng chuyện mất cắp, lại thêm mẹ Lan nói vậy....e rằng nếu cái bụng vô dụng này của em hoạ chẳng mà không mang được nòi giống của cậu Huân, e rằng bị đuổi khỏi nhà chớ chẳng chơi. Vậy nên mấy bận nay, em đành phải xuống nước với chồng, chịu khó mềm mỏng vài hôm coi như lấy lòng hần.

Bị đuổi ra khỏi nhà coi bộ cũng tốt, dạo rày cậu Huân có dạy cho em chút đỉnh chữ nghĩa. Nói không ngoa, giờ Phàm cũng biết phân biệt được quyền này quyền nọ, mai mốt ra đường khéo khi vẫn kiếm được việc chân tay trong mấy nhà giàu sang, quyền quý. Khổ nỗi, mang tiếng trộm cắp, đã vậy nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ, ai dám nhận vào nhà?

Nhưng em làm sao có cái gan bạo dạn xin cậu Huân yêu thương mình thêm lần nữa?

Cậu Huân có thể cạn tình cạn nghĩa với em, nhưng còn đứa nhỏ là giọt máu chung, liệu hần có đành lòng ngó lơ cốt nhục của hai người?

Nhìn lại mấy mẹ trong nhà, có ai ưa thăm gì cậu đâu. Một khi họ đã có mụn con lặn lưng, khéo đã có tâm địa độc ác rắp tâm mưu hại chồng em từ đời nào rồi.... Đổi lại là cô Diệp, liệu nàng có cao thượng nổi mà chịu thương yêu đứa con riêng của chồng với người khác?

Đằng nào, chiêu trò lên giường đàn ông cũng rất hèn hạ....

Thấy Phàm buồn rầu nom có vẻ suy tư, Huân lại nghĩ do mình ép uống đựng chạm quá đáng, thành ra em mới sinh lòng chán ghét nên vội nói lỏng tay.

"Bằng như em không thích, cứ việc bảo tôi buông ra, tôi chẳng ép uống em điều chi hết, nghe không?"

Tay Kim Chu Huân lại đẩy bàn tính gỗ đến trước mặt Phàm. Hần nói rằng em đã học thuộc lòng mặt chữ, tuy chưa thạo đọc viết nhưng nên dần làm quen với con tính đi là vừa.

"Cái bàn tính này có hai phần, ngăn trên ngăn dưới cách nhau bởi một thanh gỗ ngang gọi là xà giữa. Hạt tính ở ngăn trên mỗi hạt tính bằng năm, ngăn dưới mỗi hạt tính bằng một. Em đặt hạt tính về phía xà giữa là tính cộng, gạt xa ra là tính trừ. Em hiểu chưa?"

Phàm nuốt nước miếng, ngón tay run rẩy chạm vào hàng tính dưới, gảy lạch cạch một hạt đi lên. Cậu Huân nhìn theo, khóe miệng khẽ nhếch, lòng bàn tay to rộng của hần bao trọn lấy tay em, vừa nắm lấy ngón tay em chỉnh lại thế gảy cho đúng bộ, vừa thăm thì:

"Đấy, đường tính đường buôn nó chỉ gói gọn trong mấy hạt gỗ này thôi. Em mà không nhìn cho kỹ, học cho tốt, mai mốt người ta tính thiếu tính thừa một cắc một đồng, em lấy cái gì mà bù vào?"

"Bù cái gì mà chẳng được, thưa cậu. Em phận hèn, ngoài mạng ra thì chẳng còn gì hết trơn. Nếu người ta không chê, thì em đền mạng cho người ta thôi chớ sao, cậu."

Nghe đến đây, Kim Chu Huân hơi ngẩn ngơ. Dù gì bản thân em cũng là con trai hai mươi năm, phận hầu lễ cho nhà người, chắc bị trận đòn roi hôm bữa dọa sợ, nếu không tại sao cứ nói đến chuyện bán mạng vậy....

"Phàm, em...."

Em quay lại, nhìn chồng mình rồi cười: "Em nói chơi, cậu đừng bận tâm." Rồi em quay ra cửa sổ, tiếp lời: "Con người ấy mà cậu, mỗi người một kiếp, ai dễ phần ai đâu cậu."

Nói đoạn, em lại rót thêm cho cậu Huân chén trà mới. Tiết trời vào thu ở vùng này được cái mát mẻ, thoảng trong gió cái mùi hoa lài với hoa thược dược ngoài sân đưa vào thơm ngát, quện với tiếng chim hót ríu rít ngoài hiên. Em khẽ khàng đặt tay mình lên mu bàn tay chồng, trong lời nói không giấu nổi ý vị lấy lòng.

"Bởi vậy nên em mới sợ mình chân tay vụng vịu, đã chẳng được việc gì lại còn làm vướng chân vướng tay cậu. Cậu Huân nè, bằng như em học hành tới nơi tới chốn, cậu tính cho em một việc gì đó làm đỡ tay đỡ chân, coi như cho em trả ơn cậu, có được không cậu?"

Huân vốn dĩ muốn nói rằng ở vợ chồng không cần ân nghĩa gì sất, nhưng khi thấy Phàm hai mắt sáng trưng cầm tách trà lấy nhìn mình, bản thân lại không muốn phận tôi tôi sống với em nữa, giả đồ lúc lâu mới nói.

"Được rồi.... Nếu em làm tốt, tự khắc tôi xếp việc cho em ổn thỏa."

Chợt nhớ ra điều gì, Huân lại cầm tay vợ lẽ mình nói tiếp: "Nhưng đừng có cố quá hại thân nhe, cứ từ từ mà học, có chuyện gì đã có tôi liệu. Vả lại, hôm trước tôi đã cho người xây lại mộ cho ba mẹ em yên thỏa rồi, từ rày đừng vì mấy chuyện này mà suy tư nữa, nghe hông?"

"Vâng, em cảm ơn cậu." Phàm rũ mi, nhìn đắm đắm vào bàn tính gỗ.

Chương 22: Đêm Màu Hồng

Tới tháng Tám, hơn ba phần tư sản nghiệp nhà họ Kim coi như đã nằm gọn trong tay cậu Cả Kim Chu Huân quán xuyến. Chưa đầy một quý, cậu Huân đã lo liệu êm xuôi chuyện bên vừa gạo, còn vụ rổi ren ngoài đồn điền cao su, hần cũng đã bắt mối được với một tay tư bản người Pháp có đường dây tiêu thụ lâu dài.

Huân định bụng chuyến này sẽ đích thân lên thẳng trung tâm Sài Thành một chuyến để tính chuyện làm ăn lớn với người ta.

Vốn dĩ bận này hần tính dắt Phan Ngọc Diệp đi theo săn díp cho nàng dự tiệc với mấy cô tiểu thư trên trển. Ngặt nổi thể trạng của Diệp vốn yếu ớt, mới hôm trước trở trời một chút mà nàng đã cảm lạnh, phải nằm trên giường mấy ngày liền, tới nay ngó bộ vẫn chưa khỏe hẳn. Ngẫm lại, trong nhà còn có vợ lẽ hần, Huân đành biểu Phàm đi theo hần một chuyến, một phần để mở mang tầm mắt, một phần muốn bù đắp cho em chuyện dạo trước.

Ngặt nỗi, chuyến này đi gấp quá, mà Phàm ngoài mấy cái áo bà ba bằng lụa thì làm gì còn sơ mi hay quần âu đâu chứ? Vậy nên, cậu Huân chỉ đành bảo cái Liên lấy tạm mấy bộ đồ âu trong tủ cho Phàm mặc tạm. Tưởng là đáng dấp của Phàm với cậu Huân chẳng khác là bao, ai dè, mặc lên mới biết chỗ cầu vai vì vai em bé hơn vai chồng một chút nên thừa ra một đấn, không ai nói lại tưởng mặc đồ của cha không à.

Khi xe dừng hẳn, Phàm mới bước chân ra đã suýt hoa cả mắt.

Phòng trà Đêm Màu Hồng từ xưa tới nay vốn là chốn nguy danh của giới thương trường. Bên ngoài tuy mang tiếng là nơi thưởng thức ca nghệ, chứ người trong giới đều rõ như ban ngày: khách khứa vô đây chỉ có một phần nhỏ là hạng công tử đi nghe hát, còn chín phần mười thấy đều là giới kinh doanh hay tay to mặt lớn tới để bàn chuyện làm ăn. Ở cái nơi như Đêm Màu Hồng, mấy cô đào hát muốn tài có tài, muốn sắc có sắc. Chỉ cần có cậu công tử nhà nào vừa mắt, may mắn thì được rước về làm thê làm thiếp, bằng như xui rủi thì đành chịu phạt làm lẽ mọn nhà người ta. Chung quy lại, cũng là duyên của các nàng.

Gã bồi của phòng trà Đêm Màu Hồng đã lẹ chân chạy ra đứng đợi sẵn. Thấy bóng cậu Huân bước xuống, gã khúm núm cúi đầu, ngoan ngoãn dắt đường.

"Dạ, cậu Cả mới tới. Mời cậu vô trong, phòng bao số ba trên lầu đã dọn dẹp tươm tất, yên tĩnh theo ý cậu rồi ạ."

"Vâng ạ." Phàm như con mèo mướp rón rén bám sau lưng chồng em.

Mấy tên bồi được dạy dỗ kỹ lưỡng để chiều lòng khách hàng, dù thấy cậu công tử theo sau cậu Cả Huân có chút lạ mắt lại khép nép với cả bọn gã, nhưng cũng vẫn nhiệt tình chào đón cả hai người vào phòng bao.

Khi đẩy cửa gỗ bước vào, bên tường bọc gỗ gụ láng bóng, treo mấy ngọn đèn vách tỏa ánh vàng dịu dịu. Chánh giữa phòng bày bộ ghế sofa bọc da rộng rãi, êm ái, vây quanh cái bàn đá cẩm thạch đã để sẵn gạt tàn pha-lê với mấy cái ly thủy tinh lấp lánh. Góc phòng có cái tủ nhỏ đựng toàn rượu Tây đắt tiền, kế bên là chiếc máy hát đĩa quay chậm chậm, phát ra bài nhạc thính phòng. Trên bục sân khấu đã có sẵn Mi-crô đứng, khi liếc lên trên, đã có một cô ca sĩ phòng trà đợi sẵn.

Thấy cửa phòng bao mở ra, cô ca sĩ đang đứng trên bục liền khẽ nghiêng đầu, nở một nụ cười lịch sự. Nàng bước lên nửa bước, hai tay đan nhẹ vào nhau để trước vạt váy, hơi cúi người chào hai vị khách mới vô:

"Dạ, em là Bích Huệ, ca nhi ở đây. Em xin kính chào cậu Cả, chào cậu."

Huệ nói xong, nàng liếc mắt tới quần áo hai vị khách chơi. Dẫu trong lòng có chút ngạc nhiên khi thấy Kim Chu Huân đi bàn chuyện làm ăn mà lại dắt theo một người lạ mặt, nhưng con mắt hành nghề bao năm của Huệ khiến nàng chỉ nhìn quần áo nhận ra ai mới là chủ ai mới là tớ, cũng biết nên ưu tiên lấy lòng ai.

"Em qua bên đó ngồi đi."

Vì cậu Huân đã ngoắc tay ra lệnh cho ngồi vô trong, nên dù Phàm có dòm ngó mọi thứ lạ lẫm tới lóa cả mắt, thì ở cái nơi đất khách quê người này em cũng chỉ biết ngoan ngoãn nghe theo lời chồng.

Tới chừng em đã ngồi im re một góc, cậu Huân mới đưa tay vuốt nhẹ sau lưng em, thấp giọng căn dặn:

"Ngồi cho ngoan, lát nữa im lặng mà nghe tôi bàn chuyện, học được cái gì em cứ học, không ngại chi, nghe không?"

"Dạ, thưa cậu."

Bích Huệ bị ngó lơ có hơi bực mình. Nhưng vì chuyên nghiệp, nàng chỉ đành tiếp lời.

"Ngài Đờ-ru (De Roux)biểu rằng có việc phải xử lý nên đến muộn một chút ạ. Đêm nay thật là vinh hạnh cho phòng trà tụi em khi được đón tiếp cậu Cả ghé chơi. Trong lúc đợi, em đã chuẩn bị sẵn mấy bài ca tài tử với mấy điệu nhạc thính phòng tân thời, không biết cậu Cả đây muốn thưởng thức giọng hát trước, hay để em rót sẵn ly rượu rồi nghe ca sau ạ?"

"Tuỳ."

Bích Huệ thấy cậu Huân không có mấy hứng thú, bèn chuyển hướng sang Phàm.

"Còn ý cậu đây ra sao ạ?"

"Dạ....? V-vậy hát đi ạ.... Cô cứ hát đi ạ."

Thấy cậu công tử nhỏ bên cạnh cậu Huân mặt mũi khô ngô nhưng lại khúm núm như vậy, Huệ chỉ tủm tỉm cười, đến bên cây dương cầm chỉnh một hồi, lật tới trang phổ nhạc bài "Diễm xưa".

Những ngón tay thon dài của Huệ bắt đầu lướt nhẹ trên phím đàn trắng đen hoà cùng giọng ca vàng oanh của nàng sao mà nịnh tai đến thế! Phàm nghe mà cứ như dát vàng lổ tai, hỏi sao mấy công tử cứ u mê hoài chốn đàn ca. Nhìn Bích Huệ một thân váy chấm bi, tóc uốn xoăn thời thượng ngồi trên bục đánh vĩ cầm, tới em còn xao xuyến nói chi cậu Huân...

Nói tới cậu Huân, em lại lén đánh mắt sang người bên cạnh, ngó coi chồng mình có nhìn đắm đắm vào Huệ không. Thấy hần tuy vẫn ngâm nga giai điệu nhưng không nhìn cô phòng trà kia, Phàm mới thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng biết vì nổi gì, hễ mỗi lần thấy xuất hiện bên cạnh cậu Huân là một người con gái xuất chúng, tài sắc vẹn toàn, Phàm lại thấy trong lòng tự ti sao sao á đả... Em tự nghĩ mình như con cóc ghẻ, có nghĩ cách nào, tính đường nào cũng thấy chẳng xứng đáng với chồng em chút nào hết trơn.

Nghe bảo hôm nay đối tác của cậu Huân là người Pháp, là cái ông Đờ Đờ gì đó, cô Huệ kia đọc một phát là tròn chữ, còn em đọc lúu hết cả lưỡi cũng chẳng nổi tên người ta, làm sao xứng đáng nâng khăn sửa túi cho cậu Huân đâu chớ? Cậu Huân học bên Pháp, chuộng người biết tiếng Pháp cũng là lẽ thường ấy mà....

Bỗng nhiên có tiếng thềm thì vào tai em: "Đang nghĩ gì đó?"

Phàm hơi giật mình quay đầu sang, tới mức môi cậu Huân suýt nữa thì chạm hờ vào má em.

"Cậu... cậu thiệt là... cứ thích ghẹo em hoài thôi. Chớ để cô Huệ bên trên nghe được lại buồn, người ta đã đàn hát mà mình lại hành như vậy là không phải đâu cậu."

"Em ghen à?" Cậu Huân nhìn em, bỗng phà hơi ấm vào tai em thủ thủ.

Tim Phàm bỗng nhiên đập nhanh mất mấy nhịp, nghĩ bụng chắc tại chồng em vô duyên vô cớ cư xử bậy bạ trước mặt người ngoài, vội đẩy cậu Huân ra xa một chút.

"Em đang nói chuyện nghiêm túc với cậu đó!"

Phàm còn muốn đắm yêu vài cái lên ngực cậu Huân, nhưng lúc này, cửa phòng bao đột nhiên bị đẩy ra, Bích Huệ cũng dừng hẳn tiếng đàn.

Gã bước vào là tên tư bản người Pháp Đờ-ru (De Roux), dân bản xứ ở cái đất Sài Gòn này thường gọi gã là ngài Rốc. Thăng cha này là một tay chuyên buôn cao su có cỡ, gom mủ từ mấy đồn điền miền Nam rồi cho tàu thủy chở sang các nhà máy bên châu Âu để sản xuất lốp xe hay mấy cái bộ phận máy móc liên quan. Gã ta nom có vẻ sành sỏi, lọc lõi dữ lắm, mùi thuốc lá Camel cứ theo từng hơi thở nồng nặc bay ra khắp phòng. Đôi mắt xanh lục đặc trưng của người Tây ngó vô thì đẹp như hồ nước biếc, nhưng nhìn kỹ lại dễ khiến người ta không khỏi rùng mình liên tưởng tới thứ rắn độc đang núp trong bóng tối chực chờ cắn người.

Người đời gọi đó đôi mắt thương nhân.

Theo sau ngài Đờ-ru còn hai tên vệ sĩ lực lưỡng, Đờ-ru đánh mắt, ra hiệu chúng ra ngoài.

Kim Chu Huân đứng dậy, tuy ngoài mặt vẫn lạnh tanh nhưng giọng cổ tỏ ra niềm nở.

"Ngài De Roux!" Huân đưa tay ra, bắt lấy tay gã tư sản Pháp.

Huân đưa tay ra, bắt lấy bàn tay to lớn, đầy lông lá của gã tư sản Pháp. Đờ-ru cười hà hà, vai gã theo nhịp bắt tay rung bần bật dưới lớp áo gilet đắt tiền, gã siết chặt tay Huân rồi vỗ vai hân hoan bồng bồng:

"Chào cậu Cả Kim! Lâu quá không gặp, trông cậu vẫn phong độ như ngày nào. Nghe nói dạo này việc làm ăn bên tổng kho của cậu phát đạt dữ lắm hả?"

"Nhờ ơn trên phù hộ chứ có hay ho gì đâu ngài." Huân buông tay ra, khẽ nghiêng mình làm bộ tịch mời mọc. "Mời ngài ngồi."

Sở dĩ cậu Huân có mối với tay Đờ-ru này, là vì hồi hân học ở Pháp vô tình làm quen được với con trai gã, mấy nay gọi sang Pháp nhờ mối quan hệ nhờ vả đánh tiếng đủ kiểu mới hẹn gặp được. Nếu chuyện này đâu vào đấy, đồn cao su nhà họ Kim coi như tạm lo ổn thỏa chuyện nhân công mấy bữa này, cũng sẽ kết thêm một mối làm ăn tốt.

"Vị này là——?"

Ban đầu, ngài Đờ-ru dời tầm mắt chú ý đến cô ca nhi Bích Huệ, song cái sành sỏi của một tay chơi lão luyện lại khiến gã nhận ra bên cạnh Kim Chu Huân dạo này có gì đó lạ. Gã đánh mắt sang, thấy một cậu công tử mặt mũi nom lạ hoắc đang khép nép ngồi im re một góc. Khi em ngước mắt, gương mặt tuấn tú pha nét lai Tây thanh tú của Phàm hiện rõ mồn một trước mắt ngài Đờ-ru, làm gã bỗng chốc cảm thấy thích thú vô cùng. Nói một người đàn ông xinh đẹp mặn mà có hơi quá đáng, nhưng cái kiểu vừa có nét cứng cáp của đàn ông lại vừa có cái vẻ e ấp như con gái nhà lành thế này chắc hẳn thú vị lắm....

Đàn ông với nhau, dĩ nhiên nhận ra ánh mắt đối phương với vợ mình như vậy là có ý nghĩa gì, Huân chỉ đành nói thẳng.

"Ngài De Roux, đây là vợ tôi, gọi là Vũ Phàm, bình thường hay ở nhà nên người ngoài không hay, nay mới có dịp đưa ra ngoài mở mang tầm mắt, mong ngài đây không chê cười. Phàm, chào ngài De Roux đi."

"Dạ, chào ngài."

Ánh mắt gã dừng lại chùng rên gương mặt rụt rè của Phàm, rồi dời sang cô Huệ đang ngồi khép nép bên cây dương cầm, môi gã nhếch lên một nụ cười ẩn ý.

"Cậu Cả thiệt biết cách hưởng thụ qua đi. Hèn chi cậu Út nhà An nói tới Sài Gòn mà chưa đi phòng trà với cậu Cả Kim thì coi như chưa biết mùi đời."

"Mà cũng thiệt không ngờ người An Nam dạo này cởi mở dữ ả ghen."

"Để ngài chê cười rồi ạ."

Nói ba câu chuyện phong long, xã giao bên ngoài bằng tiếng Việt xong xuôi, gã Đờ-ru mới rít một hơi thuốc Camel, phả khói mịt mù. Lúc này, tiếng dương cầm của cô Huệ cũng vừa vận diu dặt vang lên để che bớt âm thanh trong phòng bao.

Đờ-ru rót đầy ly rượu cho mình, nghe từ miệng con trai gã rằng cậu Cả Kim không thích rượu chè, nể mặt lớp trẻ nên rót non nửa ly cho Huân.

"Chuyện chuyến tàu thủy tuần sau—"

"Thưa ngài...." Kim Chu Huân đột ngột thu lại nụ cười, cúi người về phía trước, gõ gõ mấy ngón tay thô kệch xuống mặt bàn đá cẩm thạch.

Ý hẳn là, chuyện làm ăn hệ trọng, đừng để người ngoài biết, dù là bất kì ai....

Ngài Đờ-ru hiểu ý, biết con trai mình đã kết bạn được với một tay trẻ tuổi nhưng già đời, cũng biết bản thân gã đang đánh cược lô hàng lần này đúng chỗ nên phối hợp theo.

"Cô Huệ này, nếu không phiền thì cô dắt vợ cậu Huân đây dùng bữa được không đa? Mới lên đây mệt mỗi bữa, đàn ông bàn chuyện làm ăn lâu la, ngại để cô Huệ lẫn cậu Phàm đây chờ lâu."

Huệ nghe xong đứng dậy ra cửa, Phàm tuy không tình nguyện, thấy chồng em ra hiệu cũng phải ngoan ngoãn đi theo nàng.

Gã bắt đầu chuyển hẳn sang nói bằng thứ tiếng Pháp trầm đặc, xỏ ra một tràng dài rồn rảng để bước vô chuyện làm ăn chánh sự.

"Concernant le voyage en bateau vers Marseille la semaine prochaine, j'ai besoin de toute urgence de me procurer une grande quantité de latex de caoutchouc pur auprès des plantations du Sud. Quant aux formalités d'exportation et aux taxes au port de Nha Rong, je souhaite que toi, mon fils aîné, tu uses de ton influence à la Chambre de Commerce pour que tout se déroule sans accroc, sans aucune intervention de la police secrète ni des douanes."

(Chuyện chuyến tàu thủy tuần sau đi Marseille, tôi cần gom gấp một lượng mủ cao su nguyên chất cực kỳ lớn từ đồn điền phía Nam. Giấy tờ xuất cảng với thuế má bên bến cảng Nhà Rồng, tôi muốn cậu Cả dùng thế lực bên bến lo liệu cho êm xuôi, tuyệt đối không được để tụi mật thám hay quan thuế sờ gáy.)

"Vous connaissez les règles du jeu à Saigon, M. De Roux. Passer par la porte dérobée avec les douaniers n'est plus aussi cher que l'an dernier. Les risques sont élevés, mais le prix à payer est à la hauteur."

(Ngài biết luật chơi ở cái đất Sài Gòn này rồi đó, ngài Rốc. Đi cửa sau với đám quan thuế dạo này giá cả không còn như năm ngoái. Rủi ro lớn thì cái giá nhận lại cũng phải tương xứng.)

Kim Chu Huân nói tiếng Pháp vô cùng xuất sắc, đến mức, Đờ-ru có khi còn nhầm lẫn mình đang làm ăn với người cùng xứ.

Gã Đờ-ru nhướng đôi mắt xanh lục nhìn Huân đầy dò xét, rồi gã xòe năm ngón tay ra, lắc lắc trước mặt hắn, hạ giọng.

"Je prendrai en charge la moitié du pot-de-vin. Quant à votre part du bénéfice net une fois le navire arrivé en Europe... je vous promets qu'elle ne sera pas inférieure à ce montant. Qu'en pensez-vous, patron ?"

(Phản hồi lộ tự tôi sẽ lo liệu một nửa. Còn phần chia phần trăm lợi nhuận ròng cho cậu sau khi tàu cập bến bên châu Âu... hứa hẹn sẽ không dưới con số này. Cậu Cả thấy sao?)

Thấy Chu Huân gật đầu, kí thoả thuận xong xuôi, vụ làm ăn này mới thực sự trót lọt.

.

Hành lang của phòng trà tuy có bề hẹp nhưng lại treo đầy mấy bức họa sơn dầu dọc theo hai bên vách tường gỗ. Mỗi bức tranh như vậy là hình vẽ của một người con gái, mà nghe đâu người nào người nấy dạo trước cũng đều từng là hoa khôi lấy lòng một thời ở cái phòng trà này.

Phạm thông thả bước đi, cặp mắt cứ đăm đăm ngắm nhìn dọc theo lối đi, cho tới chừng dừng chân lại trước một bức họa vẽ hai người con gái treo ngay chỗ lối rẽ hành lang, em mới lấy hết can đảm, nhỏ nhẹ cất tiếng hỏi người đang đi dẫn đường đằng trước mình.

"Thưa cô Huệ, mấy bức tranh này có ý nghĩa như nào vậy ạ? Tôi nhìn các nàng thấy đẹp đấy, sang trọng quá đi ạ."

Nghe tiếng em hỏi, Bích Huệ khẽ dừng bước, xoay người lại nhìn Phạm rồi nở một nụ cười dịu dàng. Nàng đưa cặp mắt có chút hoài niệm nhìn lên vách tường.

"Mấy nàng đều là hoa khôi danh tiếng ở đây hết cả, thưa cậu Phạm. Ở cái phòng trà Đêm Màu Hồng này có lệ, bất kỳ người đẹp nào tới chừng rời đi, không còn ca hát ở đây nữa, đều sẽ tự bỏ tiền túi ra mời họa sĩ danh tiếng về tự họa cho mình một bức thật đẹp để treo lên tường, coi như là một chút kỷ niệm tưởng nhớ lại cái thời thanh xuân son trẻ của mình dạo trước vậy đó cậu."

"Chẳng hay cậu Phạm có biết người nào ở đây không đa?"

Phạm nhìn lên hai người con gái trong tranh, ai nấy mi mục xinh đẹp như họa, tựa Thuý Vân Thuý Kiều bước ra từ trong tranh. Em chỉ vào cô gái mặc váy rút bèo trắng, hỏi.

"Cô này tên là Tuyết, phải không cô Huệ?"

"Vâng. Cậu là vợ lẽ cậu Huân, em cứ tưởng cậu không biết cô Tuyết chứ." Nụ cười trên môi Bích Huệ vẫn giữ trọn, nhưng nàng có vẻ không vui lắm.

"Mợ Tuyết dĩ nhiên tôi biết, mợ rất tốt với đám người ăn kẻ ở tụi tôi...."

Nghe đến hai chữ hầu cận, Bích Huệ tuy có chút ngạc nhiên, nhưng nàng không vội để lộ ra bên ngoài.

"Cô Tuyết năm đó theo Chánh tổng họ Kim về làm lẽ, chẳng biết vì lý gì lại say mê ông Chánh tới nhường vậy. Em hay nghe mấy chị kháo nhau rằng phụ nữ yêu bằng tai. Người bên cạnh là cô Lệ, nàng tuy làm đào hát ở đây nhưng sớm đã có con gái với một gã tệ bạc, làm được bao nhiêu chu cấp cho gã tất. Một vài năm đầu, em còn nghe tin tức của cô Tuyết, còn cô Lệ chẳng có lấy một tin...."

Đi đến cuối hành lang, tới gần phòng ăn, Phàm bỗng nhiên nói.

"Mợ Tuyết đang sống rất tốt...."

"Cô Huệ đừng như hai nàng, đừng...."

Huệ nghe vậy, nàng chỉ mỉm cười.

"Em cảm thấy hai nàng như vậy âu cũng là do số mệnh. Điều nực cười nhất của đàn ông là coi phụ nữ như công cụ, khi nào muốn vui đùa sẽ tìm đến, muốn vứt thì vứt. Em đương nhiên biết hồng nhan bạc mệnh, ở đời làm gì có chuyện hạng công tử thương tình kiếp cầm ca đâu chứ, thưa cậu."

Chương 23: Khó chịu cùng cực

Kim Chu Huân cùng với tay tư sản Đờ-ru ngồi cân nhắc kỹ lưỡng, tính toán đủ đường tới tất cả mấy cái trường hợp không may có thể xảy ra. Sở dĩ chuyến này gã Đờ-ru chịu xuống nước, chọn tính đường hợp tác lâu dài với cậu Cả là vì gã đã sớm nghe ngóng được cái tin cậu Huân đây thân dũ lắm với cậu công tử con quan Thống đốc nhà họ Phan. Đối với người làm kinh doanh như gã, việc tận dụng tốt mối giao hảo sẵn có với ngài Thống đốc Cát-tơ-ri (Castries) sẽ giúp gã dễ bề lách luật, gom hàng rồi đưa tàu xuất cảng làm ăn ở cái xứ Nam Kỳ này dễ hơn gấp bội.

Mà đồn điền cao su nhà họ Kim cũng có thị trường, chuyện này cả hai bên đều hưởng lợi, chẳng ai dại gì mà từ chối miếng mồi béo bở này.

Ai cũng là cáo già trong giới làm ăn, nên mãi xế chiều, Kim Chu Huân với ngài Đờ-ru mới ra khỏi phòng trà với sắp hợp đồng trong tay.

"Cậu Cả Kim, hợp tác vui vẻ."

"Hợp tác vui vẻ, ngài De Roux."

Phàm là cái chuyện đàn ông bàn tính làm ăn, ít nhất cũng phải có chén chú chén anh, ăn uống chút đỉnh. Vả lại, kiếm được một mối làm ăn lâu dài đâu phải chuyện dễ, muốn là có liền được đâu. Bởi vậy cho nên, ngay khi nghe ngài Đờ-ru mở lời mời hai vợ chồng mình qua bên Guillaume Tell dùng bữa, cậu Huân nghĩ bụng nếu mình bẽ dưới, lại hợp tác với người ta mà mở miệng từ chối thì không phải phép, thành ra hấn chỉ đành gật đầu đồng ý.

Bữa này Huân tính dành trả tiền, gọi toàn những món đặc trưng của nhà hàng như Vịt sốt cam, Bò câu hầm vang đỏ, Súp tôm hùm dứt lò,... lẫn mấy chai rượu nho lâu năm. Nhưng Phàm ăn mấy thứ này không quen, mãi khi gã người Pháp gọi mấy món bánh tráng miệng lên, em mới lột dạ được một chút. Lúc thanh toán, ngài Đờ-ru tuy say khướt, nhưng vẫn chạy đến vỗ vai vợ lẽ đối tác giành phần thanh toán thì coi chừng còn tỉnh táo lắm. Cũng may cậu Huân ra hiệu cho vệ sĩ bên cạnh gã ta dìu gã lên xe, còn tự hấn thanh toán bữa ăn.

Cậu Huân nhìn khoé miệng em còn dính bánh trứng, nghĩ rằng nếu không phải mình còn ngồi sờ sờ ra đó, có khi em đã mở miệng cho tên Đờ-ru đó dứt bánh, hậm hực nói.

"Lúc này em ăn có ngon không?"

Phàm cười tươi, nói: "Ngon lắm ạ, nếu sau này em ngoan, cậu đi lên tỉnh, mua cho em được không, cậu."

"Dù sao em là vợ tôi, lần sau đừng tự tiện ăn đồ của người lạ." Cậu Huân thấy em mắt sáng trưng như thế, trong lòng rõ bức nhưng ngại không buồn nói lý, "Em mà ngoan, tôi lại cho em theo tôi lên đây tiếp, nghe không?"

Vốn dĩ định bụng nếu mọi chuyện xong sớm liền có thể đánh xe về thẳng phủ Chánh tổng, nhưng đến khi dùng bữa xong xuôi thì trời cũng đã tối muộn. Ngại đường sá đêm hôm không yên ổn, Kim Chu Huân đành bảo thằng Sơn đánh xe ghé vào một khách sạn gần đó trú tạm một đêm.

Khổ nỗi, khách sạn Lục Châu giờ này đông khách, gã quản sự kiểm tra sổ sách một hồi cũng chỉ còn sót lại đúng hai phòng trống.

Phàm đứng bên cạnh nghe thế liền chần chừ, ngại em đi theo hấn mất mặt nên đứng ngay ra bấm đầu ngón tay.

"Hay là... cậu thuê hai phòng đi? Em ra ngoài xe ngủ cũng được cũng được ạ"

"Tôi với em chung một phòng cũng được, để anh Sơn một phòng. Chúng ta là vợ chồng danh chính ngôn thuận, em còn ngại chi nữa?"

"Em, em...."

Lắp bắp hồi lâu là thế, cuối cùng Phàm cũng chỉ đành ngoan ngoãn đi theo cậu Huân tới phòng 302, còn Sơn một mình ở phòng đơn tận tầng hai.

Kim Chu Huân vốn thính ngủ, hôm nay lại bàn chuyện làm ăn đến quá giờ chiều nên vừa ngả lưng là đã vào giấc. Hắn nằm ngửa, một tay gác lên trán, mắt nhắm nghiền nhưng cũng chỉ được một lúc. Người nằm bên cạnh hắn từ đầu hôm tới giờ cứ trần trọc không yên. Phàm hết lật qua trái lại trở mình qua phải, đến mức người bên cạnh cũng phải tỉnh giấc.

Thấy bên cạnh cứ cọ quây hồi lâu không chịu ngủ, Huân rớt cuộc cũng mất kiên nhẫn. Hắn mở mắt, xoay nghiêng người sang, kéo eo em vào lòng mình, hỏi.

"Sao vậy đã?"

"Không lo ngủ đi, mai còn phải dậy sớm theo tôi qua bến cảng."

Nghे tiếng cậu Huân nói vậy, em cứ nghĩ tại mình quấy quá nên chồng em cần nhẫn, Phàm giật thót, người cong như con tôm muốn tránh khỏi vòng tay hắn. Phàm mím hai tay thì cứ nắm chặt lấy gấu áo ngủ, bộ dạng coi bộ rụt rè, cứ như thể em mà dám nháo lên, chồng em sẽ cho em ra ngoài hành lang ngủ không chừng.

Em cắn chặt môi, lí nhí trong miệng không dám nói lớn: "Em... em làm cậu thức giấc hả... Em xin lỗi cậu...."

Cậu Huân một tay chống đầu lên gối, muốn quay sang nhìn mặt em cho rõ, nhưng chẳng hiểu sao Phàm cứ không thích cho hắn nhìn mặt, mỗi lần hắn đưa tay muốn sờ cằm lại né hẳn đi.

"Em làm sao, khó chịu ở chỗ nào, phải nói ra chứ? Cứ im lìm mãi thế ai mà chiều cho nổi, hả?" Câu này gần như là lớn tiếng nạt. Hắn vốn không định mắng em, nhưng chỉ có cách này mới khiến em ngoan ngoãn nghe lời hắn.

"Em...."

"Em cái gì mà em! Quay mặt sang đây."

"Tại sao lại khó chịu?"

"Cậu cứ mặc xác em, em chịu được mà...."

"Nói ra, có gì tôi giúp em."

Phạm ngáp ngừng một hồi lâu, hai ngón tay cứ bấu chặt vào nhau. Sau cùng, chịu không nổi da thịt cứ ngứa ngứa mãi, em mới lấy hết can đảm, vừa xấu hổ vừa sợ sệt cắn răng nói.

"Dạ, cậu Huân ... bên dưới của em... nó cứ rất rất làm sao á cậu. Từ nãy tới giờ em nằm im không được, cứ cựa quậy một xíu là phần đũng lại cọ vào rất quá cậu ời..."

Nói xong mấy câu đó, Phạm then tới mức muốn độn thổ, nhưng em nào dám làm mình làm mẩy, chỉ đành cúi gằm mặt xuống không dám nhìn thẳng vô cậu Huân. Mà cái này trách em sao đặng, có trách thì phải biểu cái quần chồng em đưa chật quá làm chi... Số là cậu Huân cứ nghĩ em nhỏ hơn cậu mấy cỡ, chắc mằm lại lục trong rương đưa đại cho em bộ đồ mặc từ mấy năm trước không chừng. Phần ống chân tuy có hơi dài một xíu, nhưng ngặt nổi đũng với cặp quần lại bé hơn mong. Thành ra, từ hồi buổi sớm bước xuống xe tới giờ, dưới âm đạo của em đã bị đường may đũng quần cọ sát liên tục đến đỏ rất cả lên, chịu không nổi mới cựa quậy mãi.

"Cởi ra để tôi coi sao." Huân cũng chẳng biết hấn bị ma xui quỷ khiến như nào mới nói được câu này. Khi biết mình nói ra, vợ lẽ hấn đã ngơ ngác nhìn hấn.

"Thôi.... Kì lắm cậu ời...." Em lắc đầu từ chối.

"Vợ chồng với nhau, còn chỗ nào tôi chưa thấy nữa không, em còn ngại điều chi?"

"Nhưng—"

"Ngoan."

Nói qua nói lại hồi lâu, tới lúc hấn dọa ném em ra đường, Phạm mới dám chậm rãi cởi quần âu ra, vải đi xuống, theo đó là phần đùi trắng nõn từ từ lộ ra trước mắt chồng em, lí nhí nói với hấn

"Cậu xem hộ em với ạ, bên dưới em cứ rất rất sao sao á đa."

Huân vốn buồn ngủ, nhưng khi thấy âm hộ đỏ ửng lấp ló sau bắp đùi trắng muốt, chẳng hiểu vì lý gì đầu óc hấn lại tỉnh táo kỳ lạ. Huân ngồi nhích lại gần, một tay giữ lấy thắt lưng em, tay kia khẽ tách hai bờ đùi mịn màng của Phạm ra muốn coi tại sao lại khiến em khó chịu mình mẩy tới vậy.

Phạm coi bộ vẫn còn ngượng, vả lại đèn phòng sáng hơn đêm trăng ở giếng nước, nói em một thân loài lỗ phô bày nơi riêng tư cho chồng mình thấy, hỏi sao không ngượng cho được? Nhưng cậu Huân tỉ mỉ lắm, hấn nhìn thấy vùng âm hộ bị cọ sát tới sưng đỏ của vợ mình, mắt vô thức dán chặt vào bên dưới, ngón tay vô thức vươn ra chạm vào. Chạm dọc theo hai bên mép âm đạo non nớt, làn da trắng trẻo đã bị phần đũng quần chật chội cọ sát suốt cả ngày trời, giờ đây đỏ ửng lên một mảng hệt như cái hòm em bị hấn sờ sảng 'yêu' bên bờ giếng.

Đúng là vừa muốn người ta thương xót, cũng khiến người ta nổi lòng muốn bắt nạt....

Hắn đưa bàn tay toáp vào vùng da thịt ấm nóng đang run rẩy của em, ngón tay mang theo hơi lạnh xoa dịu cơn đau rát từ sáng đến giờ.

"Cậu... cậu định làm chi vậy cậu...."

Phạm hốt hoảng, định co người lui lại nhưng bàn tay hắn tách rộng chân em ra, muốn trốn cũng không thể trốn."

"Nằm yên. Tôi xoa cho đỡ rát."

Tay Huân vừa chu du xoa nhẹ lên vùng âm đạo, nhưng cũng lắm lúc, hắn mượn cơ nắn bóp hai bên mép, thi thoảng lại lướt qua âm vật một hồi, vừa nhẹ giọng dỗ dành.

"Đã đỡ hơn chút nào chưa?"

Phạm im thít không dám trả lời, chỉ còn cách lấy tay bịt chặt miệng gật đầu lia lịa. Nếu bây giờ em hé miệng trả lời, chắc chắn lời vừa thốt ra sẽ chẳng phải câu tròn chữ, mà là tiếng rên ám muội. Cậu Huân... Cậu Huân ác với em quá, rõ ràng nói xoa cho em đỡ ngứa, nhưng lại hành hạ dưới háng em gấp bội....

Bàn tay Chu Huân hiếm khi ra mồ hôi nhưng chưa đầy mười phút vuốt ve âm hộ vợ mình, cả lòng bàn tay đã ướt đẫm những nước là nước. Hắn lại nhìn đến gương mặt cổ bịt để không phát ra tiếng kêu, khoé mắt đã đỏ hoe lúc nào chẳng hay, đến cả tai cũng đã đỏ bừng như người say rượu. Nếu đôi mắt này mà khóc, chắc chắn sẽ khiến người ta muốn chiều em cho đến chết trên giường.

Có lẽ trời phú cho Kim Chu Huân gương mặt lạnh lùng, đến độ khi hắn với vợ lẽ chung một chiếc giường ở nơi xa lạ, mượn cơ xoa bên dưới cho bớt đau mà làm điều xằng bậy, vẻ mặt hắn vẫn lạnh tanh, coi mọi thứ như không mà hành sự chẳng chút kiêng dè.

Ngón tay cậu Huân tuy mới chỉ sờ lên âm vật một chút chứ chưa đi sâu vào trong miệng lỗ, nhưng ngón tay đã ướt nhẹp, đến khi mơn trớn tới ngực, khắp quần vú đã được tẩm đẫm dịch tiết từ bên dưới. Huân để ý, tuy đầu nhũ của Phạm khá nhỏ, không khác đàn ông bình thường là bao nhưng rất nhạy cảm. Hắn thấy, ngực em đã lờ mờ cứng dưới lớp áo sơ mi khi vừa mới cởi quần, đến lúc hắn chạm tới lại càng cứng hơn nữa.

"Tê quá.... Ngực em... tê...."

"Em cho tôi làm nhé?"

Phạm không khờ, em biết chồng em nói vậy là có ý gì, hơn nữa, em có từ chối cũng không xong, ở đời lấy đâu chuyện vợ lẽ từ chối chồng mình thương đâu chớ? Càng được thương, may đâu hoài thai, mới có chỗ đứng trong nhà....

Có chỗ đứng, mới không sợ ai bắt nạt....

Thấy Phàm ngoan ngoãn gật đầu, cậu Huân dịu dàng hôn lên trán em.

"Đừng sợ, tôi sẽ nhẹ nhàng với em."

Trước đây, Kim Chu Huân không dám tưởng tượng đến ngày bản thân sẽ cứng chỉ vì làm loạn với vợ lẽ trong phòng khách sạn. Mặc dù hắn vẫn có chút mặc cảm, nhưng một khi đàn ông đã hứng lên, ranh giới đôi khi chỉ là khái niệm trong đầu.

Vả lại, em là vợ hắn, ngủ với em cũng chẳng sai trái....

Cậu Huân vuốt ve bờ ngực trần của em, khi thấy Phàm vẫn e ngại nhìn mình, hắn lại đặt lên môi em nụ hôn nhẹ như cánh chuồn chuồn. Đây là lần đầu tiên hắn và em làm chuyện vợ chồng trong lúc tỉnh táo, không thể nào gọi đây là tăng tịu, mà nên gọi là cách yêu giữa vợ và chồng mới phải đạo. Bởi khi nãy đã bị hắn xoa tới chảy nước đầm đìa, Phàm lại chẳng buồn kháng cự, nên dương vật rất dễ dàng tiến sâu vào trong.

Mỗi bé lẫn mỗi lớn đều bị nong ra, Huân rất biết cách giữ lời, so với hai lần vì say làm loạn của hắn, lần này ân ái gần như là vuốt ve chơi đùa em, dương vật không chỉ đánh vào âm đạo bên dưới, mà đầu ngón tay xoa nhẹ lên âm đế. Khoái cảm từ từ lan toả khiến dưới háng em khó chịu biết bao, càng nhẹ nhàng bao nhiêu thì bên dưới lại càng ngứa ngáy bấy nhiêu. Em muốn chồng mình đâm sâu vào trong hơn nữa, một chân quấn chặt lấy eo hắn, hẩy vùng dưới dán chặt vào dương vật cậu Huân, miệng trên bịt chặt phát ra vài tiếng rên rỉ vụn vặt nhưng miệng dưới lại như hồ ly tinh muốn hút cạn tinh khí chồng mình.

Hai bàn tay không biết vịn vào đâu, chỉ đành bấu chặt lấy bờ vai vững chãi của chồng, lại không dám để lại vết đỏ trên lưng cậu Huân nên chỉ đành để những ngón tay siết lại đến trắng bệch. Trộn loạn ái bất ngờ lúc nửa đêm khiến cả người Phàm run rẩy lên bần bật, vừa thấy đau rát chỗ vết cọ ban chiều nhưng khoái cảm tê dại cứ thế cuộn trào lên theo từng nhịp đẩy của hắn.

"C-Cậu Huân, em....ừm...."

"Em thích cậu.... Muốn mang thai con cậu...."

Nhắc đến chuyện con cái, Huân lại nhớ đến lời căn dặn hôm trước của cha mình, tuy trong lòng không vui cho lắm, nhưng dương vật bị âm hộ em mút tới độ sung sướng chỉ biết thờ hất thành hơi. Hắn chỉ còn cách khiến nhịp đưa đẩy nhanh hơn, môi lại chặn miệng em bằng những nụ hôn sâu ám mùi tình dục.

Đến khi Phàm muốn kêu chồng mình dừng lại thì âm hộ đã bị chồng em đâm tới gần miệng tử cung, nước từ miệng âm hộ lẫn dương vật nhỏ xinh đều tuôn ra như suối. Mỗi lần tiến vào đều làm một lần tra tấn bằng khoái cảm, dương vật cứ thế xoáy sâu vào lớp thịt ngay cổ tử cung. Càng thúc hăng, âm hộ lại càng mút chặt lấy thân dương vật xin chồng nường tay một chút. Chính Kim Chu Huân còn phải bấm huyệt để tránh xuất tinh sớm bởi miệng âm đạo quá sức mê người, như bút sa gà chết, khiến đàn ông một khi đã rơi vào khó có lòng thoát ra nổi. Phàm bị dương vật chồng chơi như thế, chính bản thân em cũng chẳng biết trời

trắng mây gió ra sao, theo bản năng chỉ biết sờ sờ lên vùng bụng hơi nhô lên cảm nhận được phần dưới chông em đang không ngừng điên cuồng đảo lộn ngay trong em.

Cảm xúc a thịt ấm nóng ban đầu bỗng chốc biến chuyển thành một trận dây dưa khó lòng kìm chế. Chu Huân cảm thấy quy đầu mình chìm sâu vào một nơi ẩm ướt, mềm mại và siết chặt vô cùng. Thành âm đạo non nớt của Phàm cứ co bóp liên hồi như cái miệng nhỏ nuốt trọn lấy thứ dương vật thô ráp, khiến hân sướng tê dại cả sống lưng, tinh thần cũng theo đó mà kích động dữ dội.

Chu Huân nhìn vợ lẽ mình bị mình hành hạ thêm một trận khiến máu nóng của hân dâng trào, rõ ràng hiện tại chưa muốn em vội vàng mang thai con mình, nhưng khi định thần lại, tinh dịch đã chảy ra từ miệng âm hộ lúc nào không hay.

Khi cậu Huân bắn vào sâu trong cổ tử cung, Phàm sướng đến run rẩy khắp người, cảm giác vừa nóng bỏng vừa nhầy nhụa bên dưới không khỏi khiến em mơ màng, tầm mắt mất đi tiêu cự ngây ngô nhìn chồng mình.

Bỗng nhiên, điện thoại bàn có tiếng chuông reo.

Huân vươn tay ra, mệt mỏi nghe điện thoại.

"Alo."

Đầu dây bên kia có vẻ gấp gáp.

"Thằng Huân! Mày về ngay, vợ mày có chuyện, về gấp! Lẹ lên!"

Phàm thấy cậu Huân vội vã sửa soạn quần áo tính đi, dù người mỗi rã rời nhưng vẫn dùng hết sức bình sinh níu ống tay áo hân.

"C-Cậu đi đâu vậy ạ?"

"Ngoan, ở đây nghỉ ngơi mai tôi kêu người đón về, tôi đi có việc trước."

Phàm muốn níu, nhưng nghĩ, lại buông tay ra.

Chương 24: Chuột sa chĩnh gạo

"Lại gặp nữa rồi, phải vợ lẽ cậu Huân đó không ta?"

Dưới ánh đèn mờ lung như mộng, Phàm nhìn thấy gương mặt tên đàn ông mang theo mùi thuốc phiện nhàn nhạt trên người thoáng chốc kinh ngạc. Em từng gặp qua người này một lần, à không, chỉ hé mắt nhìn qua đôi lần, nhưng bất ngờ ở chỗ, cậu Huân vừa rời đi chẳng được bao lâu hắn cả gan đã mò tới tận cửa.

Hắn thân nhiên đi tới bên cạnh giường, cặp mắt của hắn nhìn em đăm đăm khiến Phàm ghét đến phát điên. Gã khẽ cúi người xuống, buông lời bông lơn.

"Bữa nay tôi muốn cả gan đưa vợ cậu Huân tới chỗ này chơi một chuyến, chắc em không ngại đâu ha?"

"Nếu em nói không thì cậu tính sao đây?"

"Chồng em bận lo chuyện bên vợ cả, có muốn quay lại cũng phải ngót nghét hai ngày, chẳng lẽ em tính một thân một mình cô đơn mãi sao?"

Chẳng hiểu lấy đâu ra lá gan to tướng, cuối cùng Phàm cũng gật đầu đồng ý đi theo tên đàn ông này.

Khi xe dừng lại, trời vẫn chưa sáng hẳn. Phàm rảo mắt nhìn quanh, đây là một nhà tù khép kín với ba tầng xếp thành hình bát quái, ở giữa là lầu gác, ngoài cổng là mấy tay lính Ngụy vác súng mặc đồ rằn ri đứng gác. Cái chốn này, người ngoài đâu có dốt nát tới đâu nhìn vô một phát cũng dư sức biết chẳng phải nơi tốt đẹp gì cho cam. Ngặt nỗi, cái nơi đây dạo này ở cái đất Sài Gòn cũng nổi tiếng dữ lắm, ai nghe danh cũng phải rùng mình. Chớ chẳng phải là Khám Chí Hòa trong mấy lời bàn tán của thiên hạ đó sao?

"Khám Chí Hoà, em biết nơi này chứ?"

"Biết thì đã sao, mà không biết thì đã sao, thưa cậu? Nếu cậu tính tổng em vô đây, cậu Huân—"

Hắn nghe em nói vậy liền phì cười, sau khi đưa Lệnh trích xuất của người nhà họ Trần và để hai tên lính kiểm tra ổn thoả mọi sự, cả hai mới được phép tiến vào trong.

Cánh cửa sắt khép lại sau lưng, tiếng xích sắt kêu leng keng khiến người ta không khỏi lạnh sống lưng. Bên trong tối tăm và ẩm thấp, sặc sụa mùi ẩm mốc trộn lẫn với mùi máu tanh nồng đặc trưng của chốn ngục tù.

Dọc theo cái hành lang lạnh lẽo ở tầng hai, là dãy phòng giam dành riêng cho mấy tên tù nhân hạng hai. Phạm nhân ở đây tên nào tên nấy hai cái chân đều phải mang gông sắt nặng trĩu, đi bước nào bước nấy đều nghe ra tiếng lạch cạch, còn hai tay thì bị còng thúc ké lại làm đôi.

Ngó qua mấy cái song sắt, thấy có những tên gầy gò ốm nhom, trơ xương xẩu ra ngoài, hai cái hốc mắt trũng sâu hoắm xuống vì phải chịu cái cảnh lao dịch quá độ. Mà ngược lại, cũng

có những tên đồ con, bậm trợn, trên mình mấy xăm trổ đầy hình hoa hồng hay cặp chim bồ câu đôi, coi bộ là dân thứ dữ, làm đại ca một cõng ngay ở trong cái chốn lao lý này.

Ngó qua bên cạnh, có một gian phòng còn treo đủ thứ đồ ghê rợn, nào là ghế tra điện, nào là roi da, rồi gông sắt cùm chân nhìn phát kinh. Phàm dáo dác đảo mắt nhìn quanh một lượt mà trong bụng nhộn nhạo, da gà da vịt nổi hết cả lên. Cứ mỗi lần có tên tù nhân nào ở trong buồng giam đưa cặp mắt chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn em, là em lập tức muốn ba chân bốn cẳng muốn chạy ra ngoài cho rồi.

Mặc kệ em sợ tới xanh mặt, gã đàn ông đi đằng trước chẳng thèm liếc mắt ngó em lấy một cái. Gã cứ thong thả đi thẳng một mạch dẫn em tới buồng giam nằm tuốt ở cuối dãy hành lang.

Trong buồng giam là tám người đàn ông ở chung ba bức tường gạch chật hẹp, một tên nhỏ thó núp trong góc tường, mấy tên to con nằm chềnh chệch lên giường gạch, duy chỉ có một gã tóc tai bù xù nắm lấy thanh chắn sắt miệng ú ớ không nói lên câu. Phàm dáo dác đảo mắt nhìn quanh một lượt mà trong bụng nhộn nhạo, mồ hôi hột tuôn ra như tắm, da gà da vịt nổi hết cả lên.

Hàm răng của gã đó... trống hoác. Nhìn những vết nướu, vết răng còn sót lại đỏ hồng, sưng tấy trong lợi gã, người ta thừa sức hiểu được rằng cái sự móm này dứt khoát không phải móm bẩm sinh, mờ là do có người đã dùng kim sắt bẻ không sót một chiếc răng nào của gã. Hai con mắt gã đỏ ngầu như hai hòn máu, tơ máu giăng kín mít sau những đêm dài thức trắng chịu đòn và bị cái cảnh ngục tù đầy đọa đến mất hết tính người. Gã cứ nhe cái miệng trống hốc, đầy máu mủ ra cười hề hề, cái điệu bộ suốt bao ngày tháng bị tra tấn dã man cả thể xác lẫn tinh thần đã biến gã thành một hình hài nửa người nửa ma, khiến cho bất cứ kẻ nào yếu thần kinh nhìn vô một phát cũng phải rợn tóc gáy. Miệng gã thì cười điên dại, nhưng những lời thốt ra trong kẽ răng trống hoác lại là lời van lơn tha mạng

"T-Tha cho tôi với....haha.... Tôi có tội tình chi.... Tôi không dám nữa! Không!"

Phàm sợ hãi nhìn gã điên trước mặt, em ngây ra như phỗng nhìn kĩ gương mặt người không ra người ma không ra ma, bỗng nhiên đôi tay của tên kia vỗ nhẹ lên vai em.

"Em biết đây là ai sao?"

"Em... em không."

Phàm lắc đầu. Em có chết cũng không ngờ tới cái gã này lại cả gan dắt em vô tận Khám Chí Hòa để coi tù nhân kiểu này. Trong bụng em bủn rủn, sợ muốn chết mà vẫn phải cắn răng kìm nén dữ lắm để không bị hấn phát hiện là em đã sợ.

"Cũng phải, đến tôi còn chẳng biết người này là ai."

"Cơ mà, tôi biết ai là người tống gã vào tù đấy. Sao, em có thắc mắc muốn biết là ai không?"

"Em không, thưa cậu."

"Là Phan Mạnh Tiến, anh vợ chồng em đấy"

"Cậu... cậu nói cái chi? Cậu Cả Tiến sao đã?" Phàm bàng hoàng.

"Tin không, hửm?"

Hắn chẳng buồn quan tâm tới người đứng bên cạnh mình, sau khi ra hiệu cho em lùi bước về sau một chút, mới nói tiếp.

"Con cái sinh ra ở trong mấy cái gia đình quyền thế càng lớn thì tụi nó lại càng hiểu chuyện sớm, cái đạo lý này chắc cái đứa từng làm hầu cận như em đây cũng hiểu, phải không? Nếu tôi nhớ không nhầm, hồi năm mười lăm tuổi, Phan Mạnh Tiến đã ra tay tổng tên điền này vô đây. Một đứa con nít mới nứt mắt ra đã biết cậy quyền cậy thế của cha nó để hành hạ, tra tấn người khác, thử hỏi coi sau này lớn lên nó còn tàn độc tới mức nào nữa? Hơn bốn năm trời gã điền này bị nhốt ở trong đây, ban đầu là bị đấm tù nhân trong buồng giam bu vô cưỡng hiếp, rồi bị đòn roi hành hạ lên bờ xuống ruộng tới mức người không ra người ma không ra ma. Thử hỏi coi, gã đã chọc gù tới cậu Cả Phan dữ vậy, em biết không?"

Mỗi lời hắn nói đều khiến em phát sợ.

"Cái điều đáng sợ nhất của con người ta là không có chút tình cảm nào ráo. Cậu Huân dẫu sao cũng còn nương tay thương xót em, chớ còn đối với Phan Mạnh Tiến, nếu có ngày mà hắn phát hiện ra em giờ trò dơ bẩn sau lưng, kết cục của em ra sao chắc hắn trong lòng em tự khắc hiểu rõ."

"Cậu cũng sợ cậu Tiến, nên mới đánh hết chủ ý lên đầu cậu Huân nhà em sao đã?"

Hắn nghe em nói trúng tim đen thì chẳng những không giận, cười nói: "Người trần mắt thịt với nhau cả thôi, trên đời này ai mà chả sợ chết hả?"

"Nhưng mà, việc tìm lấy một con đường chết thanh thản đem so với cái cảnh sống không bằng chết, ngày ngày bị người ta đối xử như con chó chạy qua đường, muốn đánh thì đánh, muốn cưỡng hiếp thì cưỡng hiếp; thử hỏi cậu Phàm đây, đàng nào mới đáng sợ hơn? Là nằm yên ảm dưới ba tấc đất, hay là cái kiếp sống dờ chết dờ?"

Hắn vừa nói vừa siết chặt lấy bả vai em. Phàm đau đớn đến mức nhăn nhó cả mặt mày, nhưng trước ánh mắt nửa như trào phúng, nửa như hăm dọa của đối phương, em chẳng dám hé môi chống chế lấy nửa lời.

"Cái bữa hôm nọ, em đã nhận ra tôi rồi, có phải vậy không? Có lẽ trong bụng em đang nghĩ tôi là một kẻ ngu xuẩn tự tìm đường chết, nhưng chí nam nhi mà lại tự giam hãm mình trong lồng sắt thì quả là hoài phí một đời. Năm nay tôi bao nhiêu tuổi đầu rồi nhỉ? Chắc cũng tầm mười bảy mười tám đi. Mười năm nữa, có thể tôi vẫn chưa làm nên công trạng gì lớn lao, Phan Mạnh Tiến nói tôi làm lại, cả cậu Huân nhà em cũng nói tôi như vậy. Nhưng ngặt nỗi, cuộc đời tôi có được bao nhiêu lần của mười năm?"

"Cậu nói mấy lời này, chẳng hay là muốn em làm tay trong cho cậu?"

"Lựa chọn ra sao nằm ở phía em, tôi không muốn ép."

"Nhưng em chẳng phải cũng giống tôi sao, vì sợ Phan Mạnh Tiến nên ụp hết mọi sự lên đầu Kim Chu Huân?"

.

Chưa bao giờ tầm gà gáy quá canh đêm mà phủ nhà Chánh Kim lại nhộn nhịp đến thế. Giờ mà nhắc đến hai chữ 'nhộn nhịp', khéo khi bà Cả cất lưới cả lũ chớ chẳng chơi!

Mấy đứa con ở con hầu trong phủ vừa chạy ngược chạy xuôi vừa thầm cảm thán trong bụng đúng là tiểu thư mình hạc xương mai, đau ốm một phen cũng đủ nháo nhào một phen. Mợ Tư với mợ Năm thì cứ ghé tai nhau mà xì xầm to nhỏ, tự kháo với nhau rằng Phan Ngọc Diệp bệnh tật đầy mình, nay đau mai ốm như vậy, thì hỏi thử làm sao có đủ sức lực mà tranh giành sủng ái với vợ lẽ cho đặng? Hôm trước ốm không dậy nổi, hôm nay còn nôn ra máu, đúng là xui rủi hết chỗ nói.

Tiếng ho khan cứ chốc chốc lại bật ra nghe nghẹn ngào mà đau đớn dữ lắm. Mỗi lần ho là cả người Diệp lại run lên bần bật, hai bàn tay gầy xanh xao lộ rãnh rãnh từng đường gân máu cứ siết chặt lấy mép chần. Bà Cả ngồi bên cạnh giường, nhìn đứa con dâu chính thất mà lòng dạ nóng như lửa đốt, gượng nhẹ đưa tay vuốt vuốt lồng ngực phập phồng của Diệp cho xuôi hơi. Hôm nay, chẳng hiểu vì sao nàng cứ khóc mãi, khóc đến độ hai mắt sưng đỏ, tóc mai hai bên đã ướt đẫm nhưng vẫn không nín hần.

Ai hỏi gì, nàng chỉ lắc đầu quày quặt, nói rằng không có chuyện chi, nhưng vẫn không nín hần. Bà Cả thấy con dâu mình như vậy lại xót nàng, nên kêu người sang biểu cậu Tiến sang coi xem sao.

Phan Mạnh Tiến nhìn em gái mình đau đớn nằm co ro trên giường, nghe nói cậu Huân đi làm ăn trên Sài Gòn từ sáng với Phàm, trong lòng giận lắm. Gã xót Ngọc Diệp chết đi được, mà thằng Huân lại dám...!

Nhìn Ngọc Diệp gầy gò, hơi thở đứt quãng từng nhịp, gã đau lòng khôn xiết. Gã nắm lấy bàn tay nhỏ thó của nàng tồn đở dành:

"Diệp... Anh hai sang với em rồi đây. Em đau ở đâu, nói cho anh nghe coi? Có ai bắt nạt, nói anh nghe, anh xử nó."

Nàng vẫn im lìm.

Buồng đồng lúc này chỉ có một tay Đốc-tờ mà Phan Mạnh Tiến mời về, thêm bà Cả với hai anh em nhà họ Phan. Sau khi mợ Tư bảo mang trà đến cho khách, Thanh mới dám bưng ấm trà sen thơm lừng tới. Mùi trà sen nhẹ nhàng nhanh chóng bị mùi thuốc nam sắc trong siêu át mất, khiến khắp buồng toả ra mùi ngai ngái vô cùng khó chịu.

"Mời cậu Tiến, mời thầy dùng trà ạ."

"À này chị, thằng Huân về tới nơi chưa?" Phan Mạnh Tiến tuy nhận chén trà, nhưng gã tức tởm nổi không buồn uống.

"Nghe cái Liên bảo cậu Huân về tới cổng rồi thưa cậu. Cậu Tiến cần gì cứ ới tụi tôi một tiếng ạ."

Sau khi Thanh lui ra, Kim Chu Huân cũng vừa độ vào tới cửa. Khi nhìn thấy vợ mình ốm thành ra vậy, bụng dạ Huân cứ như có trăm lưỡi lam cứa vào. Đáng lý ra, hẳn nên hoãn vụ làm ăn này lại mấy bận nữa. Dẫu biết rằng bản thân hẳn có ở nhà cũng chẳng cách nào thay đổi bệnh tình của vợ, nhưng ngặt nỗi trong lúc nàng đau ốm, thân gái nằm đó mà có người chồng ở bên cạnh thủ thủ bầu bạn, dẫu sao vẫn an ủi phần nào hơn là chuyện hẳn đi làm ăn xa.

Huân ngồi bên giường, nhận lấy chén thuốc rồi dịu dàng đút cho nàng.

"Diệp à, em thấy trong người sao rồi? Đau đớn chỗ nào nói anh nghe coi? Anh đi công chuyện trên Sài Gòn về trễ, bỏ em như này thiệt tình là bậy quá."

Ngọc Diệp vừa nghe thấy giọng chồng thì như người hụt hơi vớ được phao, nàng gục đầu vô lồng ngực Huân, nước mắt nước mũi lại được dịp tuôn ra rùng rùng. Nàng vừa khóc nức lên từng hồi, vừa run rẩy nắm lấy chéo áo của hắn, luôn miệng nghẹn ngào khóc.

"Anh Huân... không phải tại em... thiệt tình không phải lỗi của em....hức... Em biết gì đâu chứ.... N-nhưng tại sao lại tìm em tính sổ, em nào có...."

Nàng lại khóc như mưa. Mỗi lần nhắm mắt, nàng lại mường tượng đến gương mặt người đó tìm nàng tới báo thù.

Diệp muốn nói tất cả đều không phải do nàng, nhưng người kia rốt cuộc vẫn không chịu buông tha cho nàng, muốn kéo nàng xuống địa phủ chuộc tội....

Nhưng nàng làm gì sai cơ chứ?

"Anh Huân ơi, em sợ lắm, em chưa muốn chết đâu, em hông có làm cái gì sai hết tráo!...Hức...em còn trẻ lắm..."

Huân nghe vợ nói một tràng như vậy thì trong bụng hoang mang dữ lắm, đầu óc hẳn cứ lù lù bưng, chẳng hiểu mô tê gì. Hắn tự nghĩ mông lung, chẳng biết lúc hắn vắng nhà, ở phủ đã xảy ra chuyện gì, hay có kẻ nào tới bàn ra tán vào chuyện con cái hay sùng hạnh mà làm

cho nàng phải nghĩ ngợi đến mức khóc lóc đến vậy. Huân cứ nghĩ do hấn mang vợ lẽ đi riêng mà không nói với Diệp một tiếng, để nàng bận lòng nên tự nhận lỗi sai về phần mình.

"Thôi ngoan.... Lỗi tại anh làm bậy hết. Ng ngoan.... Giờ có chồng em về bên cạnh rồi, em đừng nghĩ ngợi bậy bạ nữa, lo giữ gìn sức khỏe cho mau hết bệnh nghe không?"

"Dậy uống chuy thuốc, rồi nghỉ ngơi cho khỏe, nghe không?"

Huân cứ ngồi lặng yên như vậy, cầm tựa lên mái tóc ướt đẫm của vợ, sau khi đỡ Diệp vào giắc, thấy Phan Mạnh Tiến ngoắc tay ra hiệu muốn bên ngoài nói chuyện, Huân mới đi theo gã ra ngoài sảnh.

"Thằng Huân.... Mà liệu hôn giải thích cho tao nghe, chuyện hôm nay là sao!"

Huân đứng đối diện với Phan Mạnh Tiến, tuy biết lần này hấn sai rõ mười mươi, nhưng đường dài, lại vừa ân ái với vợ lẽ....nên vừa về đã bị gã lớn tiếng, trong bụng có chút bực dọc. Huân từ tốn phân trần.

"Chuyện đi lên trên lần này là do mỗi hàng bên bến tàu người ta thúc ép ngặt nghèo quá, tao đừng không được mới phải đi gấp trong ngày. Tao đâu có ngờ vắng nhà ở nhà lại nháo nhào đến nông nổi này!?"

"Mày bớt dùng cố làm ăn đó mà lấp liếm với tao!" Phan Mạnh Tiến bước tới một bước, chỉ thẳng ngón tay vô mặt Huân, mắng thẳng mặt. Gã chẳng thèm kiêng nể Huân là bạn thân cũng như em rể gã, cứ vậy mắng té tát vào mặt Huân.

"Chuyện bến tàu bến xe gì tao không cần biết, nhưng tao hỏi mày, tại sao đi bàn việc đại sự mà mày lại tha lôi theo vợ lẽ? Vợ cả mày nằm đây sống dở chết dở, mày không đoái hoài một tiếng, lại dất dứ một thằng con ở đi dan dứ biệt tăm biệt tích tới nửa đêm mới chịu vác mặt về? Mày coi con Diệp, coi cái nhà họ Phan này là cái ngữ gì vậy hả Huân?"

Phan Mạnh Tiến không muốn làm rùm beng mọi chuyện, nhưng hôm nay gã chỉ có nước điên tiết khi thằng bạn chí cốt lại đối xử với em gái gã như vậy. Mạnh Tiến là trưởng nam nhà họ Phan, đáng lý ra phải bình tĩnh xem xét mọi sự, nhưng gã không ngờ Huân lại bạc tình bạc nghĩa đến vậy.

Hôm nay chỉ là đưa lên tỉnh, ngày mai nảy sinh tình cảm, ai mà biết có chuyện gì xảy ra? Đến lúc đấy, em gái gã phải làm sao?

Huân tuy khó chịu, nhưng nghĩ lại, dẫu sao Tiến cũng là anh hai của Diệp, gã cáu giận là điều hiển nhiên nên chỉ từ tốn nói.

"Mày đừng nóng quá hoá giận. Tao dắt em ấy theo cũng là để đỡ dần việc giấy tờ với mấy ông chủ Tây dưới bến tàu, chứ tuyệt nhiên không có chuyện gian díu trai gái vớ vẩn như mày nghĩ. Còn như lòng dạ tao đối với Ngọc Diệp ra sao, trời đất chứng giám, mày cũng hiểu."

Đây là lần đầu tiên Kim Chu Huân nói dối anh em chí cốt của mình.

Mạnh Tiến nghe Huân phân trần một tràng nghe xuôi tai, nghĩ đến Huân là anh em tốt bấy nhiêu năm, cũng cho mọi sự êm xuôi.

"... Mày liệu hồn mà dẹp cái thói trăng hoa khuất tất đó đi, đừng để em tao phiền lòng nữa. đỡ. Một mai mà để tao bắt được tận tay mày giở trò mèo mả gà đồng sau lưng em gái tao, hay để cậu Phàm kia trèo lên đầu lên cổ con Diệp... lúc đó mày có xin, tao cũng không tha cho cậu ta đâu."

Chu Huân ngoài mặt thì gật đầu lia lịa biểu đồng ý, bước tới vỗ vỗ lên bả vai Mạnh Tiến, nói.

"Tao biết rồi, mày cứ lo xa. Thôi, chuyện buồng phòng để cho Diệp nghỉ ngơi, tao với mày ra hiên uống chén trà lải cho hạ hỏa. Sẵn đây tao có chuyện đại sự này muốn bàn với mày luôn."

"Khỏi trà nước gì, nói coi sao."

"Này Tiến... Tao tính mấy tuần nữa, độ chừng nửa tháng sau khi thu xếp êm xuôi mấy đồn điền dưới này, tao với mày biểu thằng Huy làm một chuyến ra Bắc làm ăn lớn coi sao."

Phan Mạnh Tiến vừa nghe tới hai chữ "ra Bắc" thì biết ngay biết thằng bạn chí cốt vừa bàn được mới tốt, liền gật đầu đồng ý.

"Được. Mày liệu bề tính toán đường đi nước bước cho kỹ càng đi. Bên phía tao thì mày khỏi lo, dăm ba cái giấy tờ thông hành với tụi lính gác, một tay tao lo liệu một phát là xong xuôi hết ráo."

Chương 25: Mềm lòng

Khi Phan Mạnh Tiến ra về, Huân mới quay về phòng coi xem vợ mình có ngon giấc hay chưa. Tuy thuốc tây y mà tay Đốc-tờ kê có tác dụng an thần dữ lắm, nhưng Phan Ngọc Diệp cứ trở mình liên tục không nằm yên, đôi tay như cành liễu rủ của nàng cứ chốc chốc lại nắm chặt lấy tay Huân như sợ sẩy ra một phát là mất dấu, môi mấp máy liên tục nói mớ.

"Đừng... đau lắm... anh hai ơi cứu em..."

Những lúc nhìn vợ mình đau đớn như vậy, lòng Huân đau lắm. Giá như nỗi đau có thể truyền sang hắn, Huân ước gì hắn có thể đứng ra gánh vác, chịu đựng thay cho nàng hết tráo, đắng cho nàng được một giấc ngủ bình yên.

Huân ghé sát người sang một bên giường, tay vuốt nhẹ mái tóc mai ướt đầm mồ hôi, dịu dàng thủ thỉ bên tai nàng.

"Ngoan, có anh ở đây rồi, ngủ đi..."

Bà Cảặng qua thăm Phan Ngọc Diệp một phen, thấy con trai mình vẫn ngồi đó bèn nói: "Khuya khoắt như vậy rồi mà con chưa chịu đi ngủ sao, Huân?"

Chu Huân ngẩng mặt lên thấy má qua thăm bèn chỉnh lại góc chăn cho Diệp rồi đứng dậy, bước lại phía bàn trà lắng lắng rót cho má hắn một chén trà còn ấm.

"Con không sao đâu má. Tại con thấy nhà cửa dạo này cứ lùm xùm nhiều chuyện quá, trong bụng lo nghĩ nên ngủ hồng đặng ấy mà."

Ngón tay thon thả của bà Cả lần lần chuối hạt bồ đề, bà vừa nhìn gương mặt tiêu tụy của con trai, tuy trong lòng có xót có thương, nhưng đường đường là độc đinh nhà họ Kim, về sau bao nhiêu việc ruộng đất đồn điền đều phải do một tay Kim Chu Huân quản tốt mọi sự, mệt mỏi đến mấy cũng phải ráng mà chịu, không được phép vì chuyện buông phòng mà nản chí.

"Thằng Tiến ban nãy có làm khó con không Huân? Má nghe mấy đứa con ở ngoài sân kháo nhau là nó dùng dùng nổi giận, sừng sộ dữ lắm."

Chu Huân biết có trăm chuyện cũng chẳng giấu nổi má mình, bèn thật thà phân trần.

"Thưa má, có chút chút thôi à. Trách sao được đâu ạ, đằng nào nhà ngoại bên bên làm quan to nên lời nói có chút không kiêng nể cũng là chuyện thường tình ấy mà. Vả lại, má biết thằng Tiến thương Diệp từ nhỏ rồi ấy mà."

Bà Cả thấy con trai mình nói vậy mới cúi đầu nhìn chén trà khói bay vương vẩn, ánh mắt xa xăm rồi lại nghĩ vẩn vơ tới những ngày bà còn trẻ, còn xuân, cái thuở bà mới chân ướt chân ráo bước vô làm dâu cái phủ họ Kim này. Và bà lại nghĩ, cái cơ sự ngày hôm nay khiến Chu Huân phải chịu uất ức, chung quy đều do một tay bà mà ra cả...

"Con nói vậy là con hiểu chuyện Cơ mà má nhìn con phải nhún nhường, phải nín nhịn thằng Tiến như vậy, trong bụng má dứt khoát hồng có cam lòng đâu, Huân à."

Huân thấy má hắn phiền lòng liền lập tức trấn an.

"Tiền bạc thì đổi dời lệ lắm, thưa má. Bởi vậy bận này, con mới tính toán thu xếp công chuyện đồn điền cao su, rồi vài ba tuần nữa dắt cả thằng Tiến với biểu thằng Huy bên tiệm vàng An Bảo làm một chuyến ra Bắc làm ăn lớn, một phầnặng để coi thằng Tiến có lòng giúp đỡ anh em được mấy phần, phần còn lại muốn mở rộng quan hệ. Thờ buổi bây giờ có tiền mà không có quyền khó lắm má ạ."

Bà Cả nghe con trai mình vạch ra đường đi nước bước kín kẽ vậy, trong lòng cũng an tâm mấy phần.

"Thôi, khuya rồi, nghỉ ngơi lấy sức đi con, đừng cố quá nghe hông."

"Vâng, má ngủ ngon."

Thấy bà Cả đi đến bậc tam cấp, Huân nhớ ra gì đó mới hỏi lại.

"À này, dạo rày má có thấy ai lạ ra vô trong phủ không ạ?"

"Ai lạ ra vô là sao con? Cái phủ họ Kim này xưa nay nghiêm ngặt, gia nhân con ở đũa nào đũa nấy đều có khế ước đàng hoàng, bến bãi đồn điền thì có lính gác, làm sao mờ có người lạ vô đây choặng chớ? Mà sao tự dưng bữa nay con lại hỏi má chuyện lạ vậy hả Huân?"

Chu Huân lắc đầu, nói: "Dạ, không... Chỉ là bữa trước lên tỉnh gặp một người hơi quen mặt thôi ạ."

"Ừm."

.

Phải tới ngày thứ ba, Phan Ngọc Diệp mới khoẻ hơn đôi chút. Nhưng ngặt nỗi, từ lúc tỉnh táo lại tới giờ, nàng lại trầm hẳn đi, cả ngày cứ ngồi lẳng lặng đưa cặp mắt đờ đẫn nhìn vu vơ ra phía ô cửa sổ buồng đông, rồi thì thoảng nói vu vơ một hai câu. Tuyệt nhiên, nàng không cho bất cứ một con hầu nào bước chân vô phòng tới hầu hạ mình. Chỉ tới khi chồng mình vào buồng bầu bạn với nàng, Diệp mới nói cười được chút đỉnh chớ không có thú tâm sự với người ngoài.

Bọn con hầu kẻ ở nói rằng, phen này thằng Phàm thất sủng là cái chắc.

Cái Nụ vừa cúi đầu vò quần áo bên giếng nước, vừa huých vai con Đào, nói rì rầm.

"Mày coi, tao nói có sai đâu. Phen này cái thằng Phàm thất sủng tới nơi rồi chớ chạy đi đâu cho thoát. Người ta dẫu sao cũng là chính thất, cành vàng lá ngọc đàng hoàng, hể đâu ốm một bận là có cậu Huân túc trực bên giường, bầu bạn sớm hôm hồng rời nửa bước, cơm bưng nước rót, chăm bẵm từng chút một."

Cái Đào nghe vậy liền che miệng cười rúc rích, giọng điệu đanh đá phụ họa theo:

"Ờ, nhắc tới mới nhớ. Tường đất dúi được cậu Cả lên tận Sài Gòn dạo chơi là ngon lắm, dè đâu... Đàn ông con trai hầu hạ cho cổ vô, tới chừng bị cậu Huân vắt giữa đường biết trách ai cho đặng?"

"Mày nói bậy mà nói trúng hà. Hồi sớm tao đi ngang qua phòng làm việc của cậu Huân còn nghe thấy cậu đang bàn tính với thằng Sơn đặng chuẩn bị sai nó lên tỉnh đón thằng Phàm về phủ lại kia kia."

Con Đào dùng bàn chà giữ quần áo một lượt, vừa dội nước vừa nói: "Thế mà hồi trước con Quỳnh cứ biểu lấy lòng cô Diệp là sướng như tiên, ai dè đâu cổ bệnh tật hoài vậy. Mà mày nghĩ, về sau cậu có cưới thêm bà tư bà năm về không mày?"

"Có thêm bà tư bà năm thì cái phủ này hồng yên đâu à ghen. Mà chuyện chủ, phận đầy tớ sao mà thấu? Thôi, làm nốt việc đi, kéo có đũa nghe được lại khốn!"

Tụi nó kháo nhau như nào là y như rằng đúng đến tám, chín phần. Sáng sớm nghe biểu đâu là thằng Sơn chưa chi đã theo lệnh cậu Huân đánh xe lên tỉnh đón thằng Phàm quay về, mãi đến khi trời đứng bóng, ngoài sân mới thấy Phàm bước xuống xe.

Băng đi mấy ngày liền không gặp, sao mà Phàm khác quá. Ấy chẳng phải khác về vẻ ngoài đâu nhé, khác ở chỗ, từ thửa xưa tới giờ, thấy người trong phủ nói ra nói vô đặt điều không phải về em, Phàm sẽ sừng cổ lên mà cãi cho bằng được. Vậy mà nghe đám người ăn kẻ ở xúm lại bàn tán về mình, em chẳng những không mấy bận tâm mà chỉ liếc mắt vài cái cho có rồi thôi.

Đi đến ngang chừng buồng Đông, Phàm đánh mắt thấy buồng trước có bóng người thấp hơn đang tựa đầu lên vai người cao gầy, không cần đoán cũng thừa hiểu có chuyện gì. Cái dáng cao gầy kia ngoài cậu Huân ra thì còn ai vô đây chứ? Mà người đang yếu ớt tựa đầu lên vai chồng em, còn ai ngoài cô Diệp.... Vợ lẽ nhìn chính thất với chồng ân ân ái ái là vô phép, vì vậy, em chỉ đành lắc đầu ngao ngán, lẳng lặng dời gót quay bước đi thẳng về phòng mình không dám nhìn thêm một khắc.

Về phòng, em tìm trong hộp bàn tờ giấy nhỏ xíu hai tay run run cầm cây bút mực, cố nhớ hết những chữ cậu Huân dạy em bấy lâu nay. Em nheo mắt nhìn làn khói trầm cay sè, chấm mực rồi nắn nót viết lần lượt vài chữ xiêu vẹo, nghệch ngoạc vào giấy:

"....Vốn nghĩ chỉ nhìn một lần sẽ không nhận ra, hoá ra huyết thống lại mạnh tới vậy. Càng nhìn lại càng giống, chẳng biết người ấy đã hay chuyện chưa?"

Viết xong mấy chữ đó, Phàm thần thờ nhìn nét mực còn chưa kịp ráo, tim đập thành thịch như trống.

"Cậu Huân..."

Lúc Phàm tới gặp cậu Huân, chồng em đương ở ngoài hoa viên cho con cu gáy ăn. Cậu Huân không ngẩng đầu lên, tay vẫn đều đặn rắc vài hạt kê vào chiếc lồng mây tre đan tinh xảo treo dưới mái hiên. Tiếng con cu gáy gù lên hai tiếng "cúc cù..." nghe mà buồn não ruột.

"Vừa nãy về sao không qua báo cho tôi một tiếng?" Khi Phàm đánh tiếng, hấn mới quay ra.

"Em thấy cậu đương bận việc phủ, lại thêm người mỗi mệt vì đường xá bụi bặm, nên mới tính về phòng tắm gội, thay quần áo sạch sẽ rồi mới dám qua chào hỏi cậu với cô Diệp một câu." Phàm lại tiến tới gần hấn hơn một chút, nhẹ giọng hỏi, "Chẳng hay cô Diệp bên này đã khoẻ hơn chút nào chưa ạ?"

Huân trong bụng tự hiểu phận chung chồng chia sót tình duyên nào có vui vẻ gì cho cam, nhưng thấy vợ lẽ hấn hiểu chuyện như vậy cũng vui hơn đôi phần. Thấy cậu Huân tần ngần không nói gì, Phàm lại tiếp lời.

"Hồi trưa lúc mới về phủ, em có nghe mấy đứa trong phủ kháo nhau là cô Diệp đổ bệnh nặng lắm đấy. Dẫu sao em với cô cũng chung một mái nhà, phận em là bề dưới, thấy cô Diệp lâm bệnh ngặt nghèo như vậy trong bụng em cũng thấy xót xa, lo nghĩ dữ lắm."

"Diệp khoẻ hơn đôi chút rồi. Nghe đâu người nhà bảo hôm trước đã bệnh, chẳng hiểu vì sao hôm bữa lại phát bệnh rồi khóc mãi."

Nghe đến đây, Phàm lại đảo mắt.

"Xin lỗi em."

"Cậu xin lỗi em vì điều chi?" Phàm lại cười cười. Tuy tận mắt thấy em cười là vậy, nhưng sao Huân cứ thấy không quen mắt chút nào hết trơn. Em càng cười, trong bụng hấn lại càng thấy tội lỗi gấp bội, thà rằng em cứ nổi trận lôi đình, mắng nhiếc hấn như người ta đánh ghen ngoài chợ, có khi hấn còn thấy dễ chịu hơn.

"Xin lỗi vì hôm rày bỏ em trên trên. Mong em thông cảm, tại việc bất trắc, đừng không được nên mới—"

Phàm nhìn chồng em, nụ cười trên môi càng thêm đậm, giọng điệu ngọt ngào như đường nắm lấy tay hấn an ủi.

"Cậu Huân nói thế tội em chết. Cô Diệp là chính thất, cô ấy bệnh, cô ấy khóc thì cậu phải ở bên dỗ dành, đó là đạo làm chồng ấy mà. Em tự khắc thông cảm cho cậu chứ... Dẫu em có ghen tuông đến mấy, cũng nào dám quấy đâu ạ. Huống chi mạng người quan trọng..."

"Vớ lại, mấy hôm ở trên Sài thành, may thay gặp cậu Huy, cậu Huy lại biết mặt em từ dạo trước nên cũng chiều cố nhiều lắm, thưa cậu."

"Hửm? Thăng Huy cũng qua đó sao?"

Phàm thấy chồng mình thắc mắc, cũng gật đầu thừa thiết: "Dạ, chuyện là cậu Huy nghe đâu cậu tính chuyện ra bắc làm ăn một chuyến, định bụng qua đó bàn bạc với cậu, tới nơi cậu lại đi mất tiêu..."

"Nó ra tìm tôi thật?"

"Chớ không lẽ em gặt cậu làm chi." Phàm tủm tỉm cười, hai tay chắp ra sau lưng, bộ dáng thong dong tự tại như một con mèo nhỏ vừa cào trúng tim đen của chủ. "Cậu Huy thấy cậu không có ở đó, sẵn dịp gặp luôn cậu Hoàng đang bàn chuyện với ông người Tây nào nên mới rủ đi ăn đi uống cho đỡ công lặn lội. Cậu Hoàng còn trách cậu Huân chu đáo việc thiên hạ mà bỏ bê người nhà, để em một mình thui thủi tội nghiệp quá chừng."

Hũ kê đặt trên đôn sứ vẫn còn vơi một nửa. Huân thọc tay vào hũ, bốc lên một nắm hạt nhỏ rồi lại thong thả rải vào máng ăn cho chim. Con cu gáy thấy chủ động tay thì vỗ cánh lạch cạch dưới nan lồng, mổ mổ lách cách xuống chiếc máng gốm men lam. Con cu gáy mổ hết chỗ kê dưới máng, lại ngước cái đầu nhỏ lên nhìn chủ, gù thêm hai tiếng dài.

"Cúc cù... cúc cù..."

Tới khi định thần lại, đằng sau lưng Huân đã cảm giác được hơi người nóng âm ồm lấy mình.

Là Phàm...

"Em nhớ cậu lắm."

Câu nói tựa như mật ngọt rót vào tai Huân, khiến hấn trót quá tay cho nhằm cắm vào khay đựng nước của Kim Chi, làm nó kêu lên hai tiếng. Đã bao lâu rồi chưa có người nói nhớ hấn? Đã bao lâu rồi hấn chưa nghe được lời nịnh nọt vui tai? Chính Huân cũng không nhớ.

Đáng ra hấn phải đẩy em ra, giữa ban ngày ban mặt mà ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì? Nỡ có người thấy thì phải làm sao... Nhưng mấy ngày nay mệt mỏi, cái ôm ấm nóng của vợ lẽ hấn cứ như suốt nguồn tưới mát cho người chết khát, khiến Huân kìm lòng chẳng đành.

"Em thiệt tình nhớ tôi ư?"

Thấy cậu Huân quay người lại ôm mình vào lòng, khoé môi em mỉm cười, tựa hấn cảm lên lồng ngực vững chãi của chồng, ngước đôi mắt trong veo nhìn chồng mình, nói:

"Em không nhớ cậu thì còn nhớ ai nữa...Tận mấy hôm lặn người ta không thấy mặt cậu cũng tủi lắm chứ bộ."

Huân siết nhẹ vòng tay, vùi mặt vào mái tóc còn thơm mùi bồ kết của Phàm, và hấn ước giá như hấn với em cứ mãi như vậy, như một cặp đôi bình thường tình tứ chẳng màng miếng lười thế gian.

"Tủi mà lúc này vừa gặp lại chẳng than vãn điều chi? Em đó, cái miệng thiệt biết cách hành hạ người ta."

Hai ngón tay em hư hồng cầu nhẹ vào thắt lưng hắn cười khúc khích.

"Ủa, tại cậu bỏ em chờ vợ trước chứ bộ? Người ta giận thì người ta nói lấy vài câu, cậu lớn tướng vậy rồi mà không biết phân biệt đâu là lời thiệt lòng hay sao?"

Em cứ thế vui mặt vào lòng chồng mình để mặc cho cậu Huân ôm ấp em giữa hoa viên. Nhưng rồi, em ngừng cười, đôi mắt trong veo chớp chớp nhìn chồng, bàn tay đang vịn trên ngực hắn khẽ vuốt ve nếp áo sơ mi, giả dò hỏi.

"Mà cậu Huân nè... Lúc này em nghe cậu nói, chuyện này cậu tính ra Bắc bàn chuyện với mấy lái buôn ngoài đó thiệt hả cậu?"

Huân tuy cũng hơi bất ngờ, nhưng cũng gật đầu thú thiệt.

"Ừa, ngoài đó người ta có mấy mối giá tốt lắm, giá cả lại phải chăng. Tôi tính chuyện này ra xem xét tình hình sao rồi mới quyết định đặt hàng lâu dài."

Nghe tới đây, mắt Phàm sáng lên. Em xán tới gần hắn thêm một chút, hai tay vòng qua ôm lấy cánh tay vững chãi của chồng, ngược mặt lên nhìn hắn lấy lòng.

"Vậy... cậu cho em đi theo ra Bắc với cậu chuyện này nhen? Em ở trên trên một mình buồn chết đi được. Ra ngoài đó, em vừa được cận kề hầu hạ cậu, lại vừa giúp cậu tính toán sổ sách, coi sóc hàng hóa được nữa chứ bộ. Cậu thấy sao ạ?"

Huân nghe em nói vậy trong bụng cũng khó xử, hai hàng chân mày nhíu chặt. Sở dĩ, chuyện này chẳng những có An Kiến Huy mà lại có thêm cả Phan Mạnh Tiến. Mấy bữa nay chuyện của Diệp đã khiến gã không yên tâm, Huân cũng nghe ra được trong lời của thằng bạn nói khó ý nghĩ ghét vợ lẽ của mình rõ mười mươi, giờ mà đột ngột mang em theo thì thiệt là không phải phép. Chẳng những mích lòng Phan Mạnh Tiến, mà đường lại xa, nhớ đâu em có chuyện gì bất trắc, hắn lo không xuể...

"Không được." Huân dứt khoát lắc đầu, giọng nghiêm lại, "Ngoài đó đường xá xa xôi, sương gió độc địa, lại toàn chuyện làm ăn phức tạp. Em làm sao chịu cho thấu? Ở nhà đi, tôi đi rồi tôi về liền với em."

Thấy chồng gạt phắt đi, Phàm không những không nản mà càng xích lại gần hơn. Em buông tay khỏi cánh tay hắn, vòng qua ôm chặt lấy thắt lưng Huân, đem cả gương mặt nhỏ nhắn rúc vào lồng ngực hắn, cọ cọ vài cái làm nũng.

"Cậu coi khinh em quá đa. Em đâu phải thứ tiểu thư khuê các đụng chút là ngã bệnh như người ta. Sương gió ngoài Bắc độc địa mấy cũng đâu có bằng cái lòng người hiểm độc trong cái phủ này."

"Cậu bỏ em ở lại cái xó phòng Đông lạnh ngắt lạnh ngợ, lỡ các mợ trong nhà không vừa mắt em, rồi ai đứng ra che chở cho cái mạng nhỏ này của em chứ? Cậu thương em thì phải

dắt em theo bên mình, cho em hầu hạ cơm bưng nước rót đặng cậu đỡ nhọc nhằn, chớ cậu Tiến có ghét em thì cũng nhìn bản mặt cậu mờ kiếng dè dỗi phần, có phải hông đa?"

Chu Huân còn muốn nói gì đó, nhưng vợ lẽ hấn cứ liên tục rúc vào lòng hấn xin xỏ, thiệt là hết cách.

"Thôi được rồi... Để tôi khác tính."

Chương 26: Anh em tị hiềm

Trời đã về khuya, cụ cố Phan mới lóc cóc chống gậy gỗ từ lầu trên gõ cửa phòng con gái cụ.

Cụ cố Phan năm nay đã hơn bảy mươi, từ thời cụ làm quan hội đồng tới tận bây giờ ngót nghét hơn năm mươi năm có lẽ chớ không hơn. Từ ngày tóc xanh tới khi râu tóc bạc phơ, trong vùng này ai chả vừa kính nể vừa thần phục cụ Hội đồng Phan. Người ta hay bảo rằng "không ai giàu ba họ, không ai khó ba đời" là vậy, nhưng dòng họ Phan từ thuở các cụ ngày xưa đã giàu xụ, về sau lại có con rể là ngài Thống đốc người Tây, thành ra cái phủ này đã giàu lại càng thêm nể, có quyền có thế một cõi Nam Kỳ chẳng ai bì kịp.

Cửa vừa đẩy ra, ngay tức khắc mùi thuốc Bắc hăng hắc lan ra sức khắp bên ngoài.

Nhìn đứa con gái trân quý của mình suốt chừng ấy năm đau ốm liên miên như vậy, thực tình cụ cố Phan xót dữ lắm. Bởi cụ có đúng mụn con này thôi, không thương nó thì thương ai cho đặng? Người ngoài cứ nói cụ cố Phan phước dày thọ lâu trăm tuổi, nhưng đối với cụ, thọ chưa hẳn là phước. Cụ sống quá dài, chứng kiến biết bao cảnh bể dâu, thành ra trong bụng cụ chỉ sợ cảnh kẻ đầu bạc phải tiễn người đầu xanh, lúc đó chịu sao cho thấu...

"Mấy bữa nữa thằng Tiến với tụi bạn nó ra bắc rồi, con không qua hỏi han chút nào sao?"

Nghe thấy giọng cụ cố Phan, Phan Tuyết Mai mới gắng gượng vén chăn ngồi dậy. Mấy nay chuyển qua thuốc Bắc thành ra bà vẫn chưa quen hần.

"Vậy sao, thưa cha?"

Nhìn ánh mắt lạnh lùng, dửng dưng của Phan Tuyết Mai, cụ cố Phan trong bụng tự nhiên biết mình hỏi vậy là thừa. Nhưng hỏi nãy đi ngang qua phòng Phan Mạnh Tiến, ngó vô thấy đứa cháu ngoại một thân một mình lui cui thu xếp đồ đạc vô tráp đèn đóm tới tận nửa đêm, cụ làm ông ngoại thấy vậy xót xa quá chừng. Thành thử cụ mới lóc cóc qua đây tính đánh tiếng với con gái một tiếng đặng biểu bà qua hỏi thăm Mạnh Tiến vài câu cho phải đạo.

"Con cũng thiệt là... Bận này thằng Tiến với tụi thằng Huân đi cũng phải ngót nghét cả tháng, bộ không tính qua nói chuyện với nó một câu sao, con?" Cụ cố đứng bên giường, một tay chống gậy thở dài.

Cụ thân sinh đã nói là thế, cơ mà bà Mai nghe xong lại chẳng mấy may một ly một tí. Bà cụp mi, cứ coi những lời vừa rồi cha mình dặn như gió thoảng mây bay nên cụ cố Phan chỉ còn nước nói tiếp.

"Mấy hôm rày, cái Diệp nghe bảo phải cảm đêm hôm nên thằng Huân định bụng trong lúc nó ra Bắc thì gọi vợ nó qua đây đặng chăm sóc cho tiện đó đa."

Nhắc tới Phan Ngọc Diệp, bà mới nói thêm vài câu.

"VẬY ĐỂ CON SAI TỤI CON PHẤN CON HƯỜNG QUA DỌN DẸP LẠI PHÒNG CHO CÁI DIỆP KÈO NÓ VỀ LẠI KHÔNG CÓ PHÒNG—"

Cụ cố Phan lại thở dài náo nề. Cụ thừa biết có vì sao con gái cụ lại ghẻ lạnh cả chính đứa con ruột của mình như vậy, mặc dầu từng bấy năm nay là thế, cả Tiến cả Diệp đều là đứa con mà con gái cụ dứt ruột để ra nhưng tuyệt nhiên Phan Tuyết Mai lại chỉ thương mỗi mình Phan Ngọc Diệp.

"Thằng Tiến hai ngày nữa ra Bắc rồi, để ta biểu nó qua đây, con gắng gượng nói vài câu coi như an ủi nó chút đỉnh coi. Vả lại, con nít con nôi tội tình chi... Con dẫu có oán hận tới đâu thì cũng nên qua cho con nó vài câu, đặng nó đi đứng cho yên ổn con à."

Lần này, con gái cụ thẳng thừng nói rằng: "Con nói rồi, nó đi đâu con hổng quản. Cha thương nó thì cha qua mờ dận dò, chớ con dứt khoát hổng có lời nào đặng nói với nó tráo. Cha về phòng nghĩ đi, để con yên."

Thấy con gái cứng lòng cứng dạ, cụ cố Phan chỉ còn nước chống gậy trở ra. Trước khi đi, cụ còn nói vọng vào.

"Thằng Tiến sáng sớm ngày kia đi, con coi nếu được ra tiễn nó một đoạn..."

Đến khi cánh cửa khép hẳn, cụ cố Phan vẫn chưa thấy con gái cụ nói một tiếng nên chỉ đành lẳng lặng chống gậy lóc cóc bước ra ngoài.

Đứng trước phòng Tiến, thấy cháu ngoại mình ngồi tằn ngằn nhìn bức hình chụp chung của một đại gia đình họ Phan. Nực cười thay, người ngoài nhìn vô tấm hình ai chả khen ngợi cái phúc nhà họ Phan lớn như trời như bể, nhưng người trong cuộc mới biết thói nát ra làm sao. Cụ chỉ đành lắc đầu.... Cụ cố Phan lóc cóc chống gậy bước vô phòng, đưa mắt nhìn cái tráp gỗ mở toang, thấy bên trong quần áo giấy tờ làm ăn được xếp đặt ngăn nắp đâu ra đó mới yên tâm.

"Ngoại chưa ngủ sao đa? Sao không kêu con một tiếng con vô tận phòng chào ngoại ạ?"

"Ta già rồi, đêm hôm khó ngủ nên lợi qua đây dòm con một chút. Bận này ra Bắc công chuyện lại phức tạp dữ vậy thì liệu cố ghen. Thằng Huân, thằng Huy dẫu là bạn nối khố

của con thiệt, cơ mà dính đến tiền nong quyền thế phải coi chừng, khéo mịch lòng anh em lúc đó lại khôn."

"Ngoại cứ lo hờ không à. Con dọn dẹp xong rồi, ngoại về phòng nghỉ ngơi đi."

Cụ cố Phan nhìn Phan Mạnh Tiến bên ngoài mạnh mẽ trăm phần, sao mà cụ thấy tội lỗi quá. Hồi lâu, cụ mới dám tiếp lời.

"Tiến à... Hồi nãy ta có ghé qua buồng má con. Má con mấy nay chuyển qua thuốc Bắc thành ra người ngợm mệt mỗi rã rời, đau ốm liên miên hồng dứt. Ta có biểu má con bận này con đi Bắc ngót nghét cả tháng trời, cơ mà má con mệt quá nên gượng ngồi dậy hồng nổi đặng qua đây dặn dò con."

Đôi tay đang sắp đồ vô rương của Phan Mạnh Tiến ngừng lại. Gã không ngu, gã thừa biết từ bé má mình với gã ra sao, làm sao gã tin được lời nói dối vụng về đặng nói đỡ cho con gái của ông ngoại chớ?

"Má con mệt thì cứ để má nằm nghỉ. Con bấy lâu nay tự đi tự về quen rồi, hồng cần ai phải dặn dò chi cả. Ngoại cũng đừng có qua bên nói ra nói vào làm chi cho má con lại suy nghĩ."

"Thôi, ngoại về nghỉ ngơi sớm ạ."

"Ừa, con cũng nghỉ ngơi sớm nghen."

.

Quả như lời cụ cố Phan biểu với Phan Tuyết Mai, tới chừng chiều ngày hôm sau, Phan Ngọc Diệp đã được đích thân chồng nàng đưa qua phủ Thống đốc trước một hôm. Tới chừng sáng hôm sau, ba cậu công tử Huân, Tiến, Huy mới hẹn nhau hội ngộ ở đầu tỉnh đặng kịp tiện đường xe ra Bắc.

Chuyến ra Bắc đợt này, tên nào tên nấy đồ đạc chất đầy đằng sau cốp. Ngại đường xá xa xôi, An Kiến Huy định đi chung xe với Phan Mạnh Tiến, thành ra chỉ có mỗi Kim Chu Huân là đi xe riêng. Trước ngày đi, tuy bà Cả đã căn dặn thẳng Sơn phải làm xế cho cậu nhà tới nơi tới chốn, song cậu Huân lại tự thân thưa với má để Sơn ở lại xử lý công chuyện, còn việc lái xe cứ giao cho chú Tư. Đàng nào chú Tư ngày trước cũng từng lái cho ông Chánh, tay lái dày dặn kinh nghiệm, đi đường trường như vậy xem ra cũng an tâm hơn phần nào.

Phan Mạnh Tiến vốn tính đi muộn hơn đôi chút, cơ mà cậu út nhà An tánh tình ham chơi. Tay Huy này nghe ra Bắc thì thích chí lắm, gà còn chưa gáy đã thấy cậu chàng có mặt bên phủ Thống đốc, lại còn đòi nằng nặc đi sớm hơn cho bằng được mới thôi. Thành thử, xe Phan Mạnh Tiến tới chừng nửa tiếng mới thấy xe nhà họ Kim lò dò tới nơi.

Khi Kim Chu Huân bước ra khỏi xe, An Kiến Huy đã nhanh nhẩu nói lớn:

"Ái chà, anh Huân! Trễ đấy nhá!"

Huân thấy anh em đứng đợi mình nãy giờ chỉ nói: "Các chú nóng vội cái chi, ra Bắc chứ có phải chơi bời đâu mà vội vội vàng vàng hết cả lên."

Ngay lúc cậu Huân vừa quay ra mở cốp xe, An Kiến Huy đứng bên cạnh nhón chân gõ vô cái kính xe đằng sau bấy giờ chưa kéo kín thấy có bóng người lấp ló bên, mà chỉ thấy bóng người mờ mờ, bèn quay ra hỏi Huân.

"Ừa anh Huân nè, bộ bạn này ra Bắc còn đem theo ai vậy cà?"

Phan Mạnh Tiến nãy giờ không để mắt tới, nói: "Thằng này lạ hén, lái xe chớ ai nữa mà?"

Huy nghe Tiến nói vậy thì gãi gãi đầu, nhìn lại, cậu chàng liền chỉ tay vô phía kính xe, cự nự lại liền.

"Hổng phải đâu anh Tiến ời! Chú Tư ngồi trước em nói làm gì chớ!? Cái người ngồi hàng ghế sau kia kìa."

Phan Mạnh Tiến bấy giờ mới nhìn sang, bèn hỏi thẳng Huân.

"Ai vậy mà?"

"Phàm, em xuống đây chào tụi bạn tôi một tiếng coi."

Cây kim trong bọc mãi cũng chẳng giấu mãi. Huân nghĩ bụng: Vợ của hấn, hấn mang theo chả nhẽ lại không được? Vả lại, dẫu thằng Tiến có là anh vợ hấn, có không hài lòng với hấn đến đâu đi chăng nữa, thì chung quy bạn này là đi làm ăn chung, Tiến đâu có cái tư cách gì mờ quẩn chuyện riêng tư, bắt bẻ hấn mang theo ai đi cùng chớ?

Nghe thấy tiếng chồng em gọi vọng ra, Phàm mới bước khỏi xe. Bạn này coi bộ cậu Huân đã gọi thợ may đến may đo riêng cho em mấy bộ âu phục mới tinh, vậy nên khi đứng với mấy cậu lớn, nom em chẳng hề giống vợ lẽ nhà người một chút nào mà lại có phong thái giống công tử nhà quan hơn chút đỉnh.

"Em chào cậu Huy, em chào cậu Tiến ạ?"

"Úi chà! Chẳng phải cậu Phàm đây sao!?" Vừa thấy Phàm, An Kiến Huy đã mừng rỡ reo lên.

"Dạ, thưa cậu." Phàm kính cẩn thưa gởi.

"Ừay chuyến này anh Huân nhà ta sướng dữ thần nha. Chả bù phần em với anh Tiến, vô Nam ra Bắc mà chả thấy có bà nào theo chân. Mèn đét ời! Anh Huân giờ có vợ theo cùng như vậy thì anh Tiến với em có nước ăn cơm chan nước mắt chớ làm sao chịu cho thấu!"

Bên này có An Kiến Huy tay bắt mặt mừng, chớ bên Phan Mạnh Tiến ngó bộ coi chừng không được êm đẹp cho cam. Vừa nhìn thấy gương mặt hồng hào của em, gã liền nhăn mày đăm chiêu, ánh mắt cứ như muốn tróc thịt người ta làm em nhìn vô cứ sợ muốn chết.

Chưa kịp để cậu Huân nói câu nào, Phan Mạnh Tiến đã nói trước.

"Chà, vợ chồng cậu Huân nhà ta coi bộ thành thoi dữ hen?"

Tiến lướt mắt nhìn một lượt từ đầu đến chân Phàm, thấy em vì sợ nên cứ nép mình sau lưng Kim Chu Huân; rồi gã lại nghĩ em gái gã bữa trước vừa ốm dậy đương một thân một mình, càng nghĩ càng tức nên cả giận.

"Đường ra Bắc xa xôi lại lâu la, mà công chuyện liên quan tới bao thứ tiền nong sổ sách mà cậu Huân vẫn dắt vợ lẽ theo, làm tôi đây cứ ngỡ thằng Huân đi du sơn ngoạn thủy không bằng á ghen."

Cậu Huân chơi với Phan Mạnh Tiến đã lâu liền nghe ra ý không hài lòng từ bạn mình. Bị gạc nói móc mỉa vậy, Huân cũng khó chịu lắm chớ bộ? Nhưng bạn này không nhờ quan hệ nhà Thống đốc, e rằng khó nhằn nên Huân chỉ đành nuốt cục tức vô trong bụng, tính dĩ hòa vi quý, coi nhẹ mọi sự đặng nói gạt đi cho qua chuyện.

Nhưng chưa kịp để hấn lên tiếng, Phàm từ nãy giờ núp sau lưng hấn đã tiến lên một bước, nhẹ nhàng nói với Phan Mạnh Tiến.

"Dạ thưa cậu Tiến, cậu đừng trách tội cậu Huân chi ạ, tại em đòi bằng được nên cậu Huân mới cho em theo, Cậu Huân vì thương tình em trông ngóng mờ bầm bụng gật đầu, chớ công chuyện làm ăn lớn của các cậu, cậu nhà dứt khoát hổng dám lơ là đâu ạ."

"Cậu Phàm đây đi theo thì giúp được gì cho thằng Huân vậy? Tôi đây hạn hẹp, mong cậu giải đáp."

"Dạ, có người đi theo lo toan chuyện cơm nước vẫn hơn, em xót cậu Huân bỏ bữa, mà cậu nhà em trăm sự phải quản nên mới xin theo ạ."

"Chẳng hay, cậu Phàm đây là muốn lo chuyện cơm nước cho thằng Huân, hay là lo chuyện khác?"

Phan Mạnh Tiến nhìn vợ lẽ của em rể mình bằng nửa con mắt. Trần đời, gã khinh nhất là hạng người nhờ leo lên giường đàn ông mà có mọi sự, càng khinh hơn loại người phá vỡ hạnh phúc của người khác. Thiệt còn chẳng biết em dùng cách nào xin xỏ Kim Chu Huân cho theo đi hay lại giờ trò hồ ly tinh nào nữa chẳng.

"Em, em...." Phàm nghe cậu Tiến nói vậy chẳng cách nào phân bua, chỉ có thể lắp bắp không thốt nên lời, thậm chí khoé mắt còn đỏ hoe.

Huân đứng đây nãy giờ cũng hiểu ý thằng bạn chí cốt hấn nói là sao. Phan Mạnh Tiến vụ này quả thực quá đáng! Hấn tức anh ách, thằng Tiến nói hấn thì được, chớ nói Phàm như vậy thì là không phải. Thằng Tiến cậy mình có uy quyền một cõi trên tỉnh thành mắng Huân

bữa trước đã đành, nói hấn trể nải hay nặng nợ tình ái thì hấn nhịnặng, coi như anh em chí cốt bao năm bỏ qua cho nhau. Nhưng cái tôi đàn ông cũng phải có giới hạn của nó, đụng đến người của Huân, làm sao hấn nhịn nổi? Vả lại, Phàm còn chủ động đứng ra nói giúp hấn... Thiệt là ngốc quá chừng...!

Thấy vậy, Huân liền quay ra bảo Phàm: "Em lên xe trước đi, bảo chú Tư chuẩn bị đánh máy."

Nói rồi, hấn lại quay ra nói với Phan Mạnh Tiến.

"Còn thằng Tiến nữa, mày đừng có nghi kị tao làm gì có lỗi với Diệp. Chuyện này dắt Phàm theo là nhờ em ấy quán xuyên hộ sổ sách, đặng giúp tao một tay chứ chẳng có chi khuất tất cả."

An Kiến Huy đứng giữa thấy tình hình căng như dây đàn, lệ làng nhảy vô dọn đường.

"Thôi thôi hai anh ơi, ai cũng có lý của mình tráo. Trể tới nơi rồi, cự nự hoài trể nải chuyển đi thì muộn. Anh Huân lên xe đi thôi, chú Tư nổ máy sẵn rồi kìa đa. Còn anh Tiến mau mau khởi hành thôi kéo nặng lên mệt mõi dữ lắm!"

Cho tới khi yên vị ở ghế sau, Phan Mạnh Tiến mới lạnh nhạt hỏi chuyện An Kiến Huy. Theo gã nhớ, thằng Huy đâu có chút nào quen biết với vợ lẽ thằng Huân đâu ta?

"Sao mày biết cậu Phàm vậy, Huy?"

Huy cũng chỉ thừa thiệt: "Chuyện là hôm bữa lên tỉnh tìm anh Huân hỏi hôm rày ra bắc ấy mà anh, may thay gặp mỗi cậu Phàm trên trển, mà coi bộ cậu Phàm này được việc lắm, anh Tiến ạ."

"Sổ sách đồn đồn cao su chữ nghĩa Tây, Ta, Tàu lẫn lộn, tiền bạc còn chẳng phân minh, tao biết cậu Phàm đó học hành tới đâu mờ đặng quán xuyên hộ thằng Huân một tay?"

An Kiến Huy cười hì hì, vừa châm điếu thuốc lá vừa nói:

"Ài dà, anh Tiến lại coi thường vợ anh Huân quá đa. Nom cậu Phàm trông hơi ngơ ngơ vầy thôi, tuy không biết chữ Tây cơ mà ngó bộ thông minh chuyện sổ sách lắm, em chắc mẫm anh Huân dạy cho chút đỉnh rồi đó mà."

"Thằng Huân cũng thiệt là..." Phan Mạnh Tiến ngồi cạnh thở dài.

.....

Lời tác giả: Sẽ có hai phần, phần một gồm 23 chương, phần hai 20 chương còn lại. Phần hai có yếu tố gây khó chịu nên sẽ up sau bye....